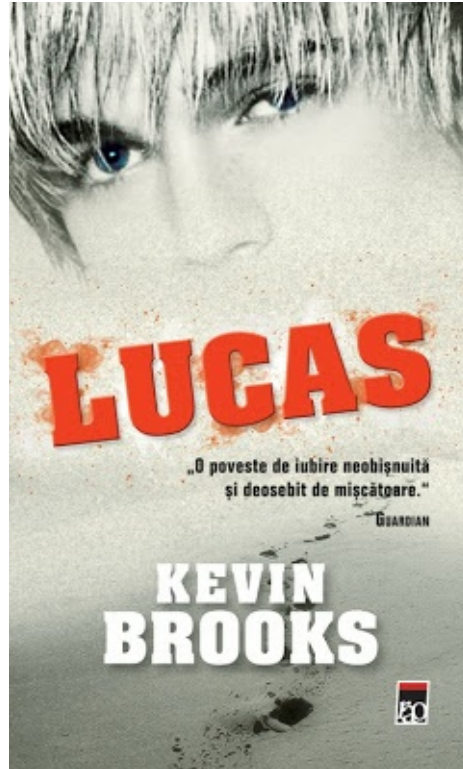

Kevin Brooks

Lucas

Editura RAO
2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Brooks, Kevin

Lucas /Kevin Brooks; trad.: Andra Elena Agafiței. – București;

Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-1 55-8

Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO Grupul Editorial RAO

Str. Turda 117-119, București, România www.raobooks.com www.rao.ro

KEVIN BROOKS *Lucas* © Kevin Brooks, 2003 Ediția originală în limba engleză a fost publicată prima dată în 2003 cu titlul *Lucas* de editura Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA111DS. Toate personajele și denumirile din această carte apar în © Kevin Brooks 2003 și nu pot fi utilizate fără permisiune. Drepturile morale ale autorului au fost recunoscute.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză ANDRA ELENA AGAFIȚEI

© RAO International Publishing Company, 2007

pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-155-8

A fost ideea tatei să scriu despre Lucas și Angel și despre tot ce s-a întâmplat vara trecută.

— Nu te va face să te simți mai bine, mi-a spus el, pentru o vreme s-ar putea chiar să înrăutățească lucrurile. Dar nu trebuie să lași tristețea să moară înlăuntrul tău. Trebuie să-i dai viață. Trebuie să...

— Să eliberez totul?

Zâmbi.

— Cam așa ceva.

— Nu știu, tată, am oftat. Nu sunt sigură că pot scrie o povestire.

— Ah, acum, asta e o prostie. Oricine poate să scrie o povestire. Este cel mai ușor lucru din lume. Altfel cum crezi că îmi câștig traiul din asta? Tot ce trebuie să faci este să spui adevărul, să îl spui așa cum a fost.

— Dar nu știu cum a fost. Nu cunosc toate detaliile, toate întâmplările...

— Povestirile nu sunt fapte, Cait, nu sunt detalii. Povestirile sunt sentimente. Ai sentimente, nu-i așa?

— Prea multe, am răspuns.

— Ei bine, asta e tot ce ai nevoie. Și-a așezat mâna peste a mea. Spune-ți o poveste, iubire! Funcționează. Ai încredere în mine.

Așa că asta am făcut, mi-am spus o poveste.

Care este aceasta.

Caitlin McCann

UNU

Pe Lucas l-am văzut pentru prima dată vara trecută, într-o după-amiază plăcută de la sfârșitul lui iulie. Desigur că atunci nu știam cine era... de fapt, dacă stau să mă gândesc, nu știam nici măcar ce era. Tot ce am putut să văd de pe bancheta din spate a mașinii a fost o făptură îmbrăcată în verde, mergând de-a lungul digului Stand într-un abur lucitor de căldură; o făptură neglijentă și zdrențuroasă cu un smoc de păr de un blond de culoarea paiului și cu un fel de a merge - zâmbesc atunci când îmi aduc aminte - un fel de a merge care împrăștia secrete în aer.

Ne aflam pe drumul de întoarcere dinspre continent.

Fratele meu Dominic rămăsese în Norfolk cu prietenii încă din luna de dinaintea sfârșitului primului său an la universitate și sunase în dimineața aceea să ne anunțe că se afla în drum spre casă. Trenul cu care venea trebuia să sosească la ora cinci și ne rugase să-l așteptăm la gară. De obicei, tatei nu-i place să fie deranjat atunci când scrie (adică, aproape tot timpul) și nu-i place nici atunci când trebuie să se ducă oriunde, dar, în ciuda obișnuitelor oftaturi și gemete - de ce nu poate lua băiatul un taxi?... ce are afurisitul de autobuz? — din scânteia din ochii lui mi-am putut da seama că, de fapt, abia aștepta să-l revadă pe Dominic.

Nu era vorba că tata ar fi fost nemulțumit de faptul că-și petrecea tot timpul său cu mine, dar cu Dom plecat la universitate cred că simțea că lipsea ceva din viața lui. Am șaisprezece ani (atunci aveam cincisprezece), iar tata patruzeci și ceva. Sunt vârste dificile — pentru amândoi. Crescând, trebuind să fiu matură, lucruri de-ale fetelor, de-ale bărbaților, fiind nevoiți să ne confruntăm cu emoții pe care nici unul dintre noi nu le înțelege... nu este ușor. Indiferent de cât de mult ne străduim, nu ne putem oferi întotdeauna unul altuia ceea ce avem nevoie, și câteodată ajută să fie cineva la mijloc, cineva spre care să te îndrepti atunci când lucrurile devin prea complicate. În afară de asta, Dominic s-a priceput dintotdeauna să fie acel cineva de la mijloc.

Desigur că acesta nu era singurul motiv pentru care tata aștepta să-l vadă din nou — la urma urmei, era fiul său. Băiatul său. Era mândru de el. Își facea griji în privința lui. Îl iubea.

Și eu la fel.

Dar nu știu din ce motiv, nu eram chiar atât de încântată să-l văd așa cum era tata. Nu știu de ce. Doar că... Nu știu.

Ceva nu era în regulă.

— Ești gata, Cait? Întrebă tata, când era timpul de plecare.

— De ce nu te duci singur? i-am sugerat eu. La întoarcere puteți să aveți o discuție de genul „tata și fiu“.

— Ei, hai, va dori să-și vadă sora mai mică.

— Doar un minut, atunci. Îl aduc pe Deefer.

De când mama a fost ucisă într-un accident de mașină acum zece ani, tatei i-a fost teamă să conducă singur. Încerc să îl încurajez, dar nu mă lasă inima să insist prea mult.

Așa că, am pornit către continent și l-am luat pe Dominic de la gară și iată-ne pe toți — întreaga familie McCann înghesuită în Fiesta noastră veche și uzată, îndreptându-ne înapoi către insulă. Tata și Dominic în față, eu și Deefer în spate. (Apropo, Deefer este câinele nostru. O chestie mare, neagră și urât mirositoare, cu o dungă albă peste un ochi și cu un cap

de mărimea unei nicovale. Potrivit tatei, este o corcitură între un sconcs și un măgar.)

Din momentul în care și-a aruncat rucsacul în portbagaj și a urcat în mașină, Dominic a vorbit fără oprire. Universitate în sus, universitate în jos, scriitori, cărți, reviste, petreceri, oameni, bani, cluburi, glume... Singurul moment când tăcea era când își aprindea o țigară, lucru pe care-l făcea cam la fiecare zece minute. Și când spun vorbit, nu mă refer la vorbit ca în a avea o conversație, ci la a trâncăni ca o moară stricată. „Tată, îți spun, nu ți-ar veni să crezi... chiar ne-au pus să studiem *EastEnders*, pentru numele lui Hristos... ceva în legătură cu cultura populară, ce naiba ar mai fi și aia... și alt lucru, chiar prima lectură, așa-i?” Eu doar stau și-ascult pe acest ciudat cititor bătrân bătând câmpii despre *marxismul* blestemat sau așa ceva, văzându-mi de ale mele, când se oprește deodată, mă privește și mă întreabă:

— De ce nu îți notezi nimic?

Nu mi-a venit să cred. De ce nu iei notițe? La naiba! Credeam că universitatea ține de alegere, nu? Disciplina autoeducării, libertatea de a învăța în ritmul propriu...

Și tot așa mai departe...

Nu mi-a plăcut.

Felul în care vorbea, înjurăturile constante, modul în care își fuma țigara și-și flutura mâinile ca un fals intelectual... era jenant. M-a făcut să nu mă simt bine — acea senzație de crispă pe care o ai atunci când cineva pe care îl placi, cineva apropiat ție, începe să se poarte deodată precum cel mai mare idiot. De altfel, nu mi-a plăcut nici felul în care mă ignora. Puteam foarte bine să nici nu fiu prezentă, la câtă atenție mi se dădea. Mă simțeam ca o străină în propria mașină. Dominic a făcut o pauză ca să respire, s-a întors, l-a mângâiat pe Deef pe cap („Hei, Deef”) și mi-a vorbit într-un final abia când ne-am apropiat de insulă:

— Toate bune, puștoaico? Cum îți merge?

— Bună, Dominic.

— Care-i problema? Arăți diferit, lisuse, ce ți-ai făcut la păr?

— Voiam să te întreb același lucru.

A rânjit și și-a trecut degetele prin recolta vopsită blond.

— Îți place?

— Foarte drăguț. Exact ca unul care merge la plajă. Așa arată toți în Liverpool?

— Ei, nu arată așa, spuse el, jucându-se cu părul meu. Frumoasă coafură! Cum se numește ariciul?

— Aricii au ace, i-am răspuns, rearanjându-mi o fundă. Acestea sunt pene.

— Pene? Ei, da. A tras din țigară. Ce crezi, tată?

— Cred că este foarte bine, răspunse tata. Și, oricum, aș prefera să am un arici în familie decât un surfer neo-nazist.

Dominic zâmbi, privindu-mi încă părul.

— *Und was denkst dein Liebling davon?*

— Poftim?

— Simon, spuse el. Ce părere are Simon despre asta?

— Nu știu.

— Doar nu v-ați despărțit voi doi, nu-i așa?

— Oh, nu fi așa de copilăros, Dominic! Simon e doar un prieten...

— El vrea ca tu să crezi asta.

Am oftat.

— Credeam că se presupune că ai să te maturizezi când ajungi la universitate?

— Nu eu, spuse el, făcând o față. Eu regrez.

Toate amintirile vechi și urâte despre Dominic începeau să se strecoare. Ciondăneala, comentariile acide, tachinarea continuă, felul în care mă trata ca pe o fetița idioată... Cred că acesta era unul dintre motivele pentru care eram puțin îngrijorată de întoarcerea lui — nu voiam să fiu tratată ca o fetiță proastă, mai ales de către cineva care nu se putea purta conform propriei vârste. Și faptul că pentru un an de zile nu am mai fost tratată ca o imbecilă nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Mă dezobișnuisem de asta. Și când nu ești obișnuit cu ceva, îți este mai greu să faci față. De aceea mă și enervam.

Dar atunci când iritarea începu să se instaleze, Dominic întinse mâna și îmi atinse obrazul cu tandrețe.

— Îmi pare bine să te văd, Cait, spuse blând.

Pentru o clipă, el era Dominic pe care îl știam înainte să se maturizeze, adevăratul Dominic, cel care avea grijă de mine când aveam nevoie — fratele meu mai mare. Dar se îndepărtă aproape instantaneu ridicându-și umerii, ca și cum s-ar fi rușinat și reveni bine cunoscutul Dominic cu vocea gravă.

— Hei, tată, bubui el. Când naiba ai de gând să îți cumperi o mașină nouă?

— Și de ce aș vrea o mașină nouă?

— Pentru că asta este o epavă.

Încântător!

Cerul insulei își are propria lumină inconfundabilă, o strălucire irizantă care se mișcă odată cu toanele mării. Nu este niciodată la fel, dar e mereu același și, de fiecare dată când îl privesc, știu că sunt aproape de casă.

Căminul este o mică insulă numită Hale. Măsoară cam patru kilometri în lungime și doi kilometri lățime în cel mai lat punct, și se leagă de continent printr-un dig restrâns cunoscut sub numele de Stand, un drum îngustat care trece peste estuar. În cele mai multe cazuri nu ți-ai da seama că este un dig și, de asemenea, nu ai ști că este o insulă, pentru că în majoritatea timpului estuarul este doar o întindere vastă de stuf și nămol maro. Doar când are loc un flux mare și estuarul se înalță cam cu jumătate de metru sau așa ceva și nimic nu poate trece până la reflux, abia atunci poți ști că este o insulă.

În acea vineri dupa-amiază, însă, în timp ce ne apropiam de insulă, marea era joasă și digul se întindea în fața noastră, curat și uscat, aburind în căldură - o banda înaltă de beton de culoare gri-deschis înconjurată de zăbrele albe și o cărare joasă de fiecare parte, cu terasamente pavate grosolan conducând spre marginea apei.

Eram aproape de partea cealaltă când l-am văzut pe Lucas.

Îmi amintesc momentul destul de bine: Dominic râdea zgomotos în legătură cu ceva ce spusese, în timp ce-și pipăia buzunarele în căutarea unei alte țigări; tata își dădea toată silința să pară amuzat, trăgându-se oarecum plictisit de barbă; Deefer stătea, ca de obicei, foarte drept în poziția sa de câine-foarte-serios-în-mașină, clipind doar ocazional; iar eu mă aplecam într-o parte, ca să pot vedea mai bine cerul. Nu... Pot mai bine de atât. Îmi amintesc poziția exactă. Stăteam spre partea dreaptă a scaunului din mijloc, cu picioarele încrucișate, aplecându-mă ușor către stânga, privind prin parbriz peste umărul lui Dominic. Brațul meu stâng se întindea în jurul gâtului lui Deefer și mâna se odihnea în praful și părul de câine de pe pătura aflată pe scaunul din spate. Mă ancorasem în această poziție apucându-mă bine cu mâna dreaptă de marginea geamului deschis... Mi-o amintesc precis. Senzația metalului fierbinte în

mâna mea, marginea de cauciuc, vântul răcoritor pe degetele mele...

Acela a fost momentul în care l-am văzut pentru prima dată — o prezență singuratică la capătul îndepărtat al digului, pe stânga, cu spatele către noi, îndreptându-se spre insulă.

În afara faptului că-mi doream ca Dominic să nu mai zbiere, primul meu gând a fost că era ciudat să văd pe cineva mergând pe dig. Nu prea vezi oameni mergând pe aici. Cel mai apropiat oraș este Moulton (de unde tocmai am venit), cam la cincisprezece kilometri depărtare pe continent, iar între Hale și Moulton nu se află nimic în afară de căsuțe, ferme, pământ sterp, câmpuri și unul sau două baruri obscure. Așa că insularii nu se plimbă, pentru că nu se află nimic în apropiere către care să se plimbe. Și dacă se duc la Moulton fie conduc, fie iau autobuzul. Așa că singurii pietoni pe care s-ar putea să-i întâlnești pe aici sunt vagabonzii, cei care observă păsările, braconierii sau, foarte rar, oameni (ca mine) cărora pur și simplu le place să se plimbe. Dar chiar și de la distanță mi-am putut da seama că persoana din față nu se încadra în nici una dintre aceste categorii. Nu eram sigură de cum știam asta, doar că așa era. Defer știa și el, de asemenea. Își chiuli urechile și se uită curios, pe furiș, prin parbriz.

În timp ce ne apropiam, silueta devenea mai clară. Era un bărbat tânăr sau un băiat, îmbrăcat neglijent cu un tricou de un verde spălăcit și cu o pereche de pantaloni verzi foarte largi. Avea o jachetă verde militarească legată în jurul taliei și o desagă de pânză verde atârnată peste umăr. Singurul lucru pe care nu-l avea verde era perechea de cizme negre prăfuite din picioare. Deși se afla pe partea mai joasă a drumului, nu era atât de subțire pe cât mi se păruse prima dată. Nu era chiar voinic, dar nu era nici o sfrijitură. E greu de explicat. Era ceva ca o putere ascunsă în legătură cu el, o forță grațioasă care se vedea în echilibrul său, în felul cum se ținea, în modul în care pășea...

Așa cum am mai spus, amintirea mersului lui Lucas mă face să zâmbesc. Este o amintire incredibil de vie și o pot retrăi dacă închid ochii. Un mers comod. Ferm și ușor. Nici prea rapid, nici prea încet. Destul de rapid încât să ajungi undeva, dar nu atât de grăbit încât să pierzi ceva. Săltăreț, alert, hotărât, fără nici o grijă și lipsit de vanitate. Un mers care, în același timp aparținea locului, dar era străin de tot din jur.

Iți poți da seama de multe lucruri după modul în care merge un om.

În timp ce mașina se apropia, mi-am dat seama că tata și Dominic încheiaseră discuția și am devenit deodată conștientă de o liniște ciudată, aproape spectrală a aerului - nu doar în mașină, ci și în afara ei. Păsările se opriseră din cântat, vântul încetase, iar în depărtare, cerul se înseninase până la cel mai intens albastru pe care îl văzusem vreodată. Era ca într-un film, unul dintre acele episoade *slow-motion* care se derulează în tăcere absolută, când te furnică pielea și ești sigur că se va întâmpla ceva uimitor.

Tata conducea constant, așa cum făcea de obicei, dar părea că abia se mișcă. Auzeam cauciucurile huruind pe drumul uscat și aerul trecând în grabă peste geam, și vedeam gardurile pe marginea drumului, licărind în urmă într-o pată de albeață, așa știam că ne mișcăm, dar distanța dintre noi și băiat nu părea să se micșoreze.

Era ciudat. Aproape ca un vis.

Când, deodată, timpul și distanța parcă se clătinară înainte și am ajuns să fim în dreptul lui. În acel moment, își întoarse capul și ne privi. Nu, am greșit - își întoarse capul și mă privi. Mă privi țintă. (Când am vorbit cu tata despre asta acum ceva vreme, mi-a spus că și el avusese același sentiment - că Lucas se uita direct la ei ca și cum el ar fi fost singura persoană de pe pământ.)

Era un chip pe care nu-l voi uita niciodată. Nu doar din cauza frumuseții - deși Lucas era foarte chipeș ci mai mult pentru felul lui extraordinar de a se plasa dincolo de lucruri. Dincolo de

ochii lui de un albastru-deschis și de părul ciufulit, de zâmbetul trist... dincolo de toate acestea era altceva.

Ceva...

Încă nu știu ce era.

Dominic rupse vraja privind atent pe geam și mormăind:

— Ce naiba este aia?

Și atunci băiatul dispăru, vâjâind, pierzându-se în peisaj, în timp ce noi părăseam digul și ne îndreptam către partea de est a insulei.

Am vrut să privesc înapoi. Îmi doream asta cu disperare. Dar nu am putut. Mă temeam că el s-ar putea să nu mai fie acolo.

Restul călătoriei a fost cam încețoșat. Mi-l amintesc pe tata trăgând aerul pe nas într-un mod ciudat, privindu-mă în treacăt în oglinda retrovizoare și apoi dregându-și vocea și întrebându-mă dacă sunt bine.

Și pe mine zicând:

— Aha.

Și apoi Dominic întrebându-mă:

— Cait, îl cunoști?

— Pe cine?

— Pe ciudatul acela, pe băiețușul acela... chestia la care te uitai prostește.

— Dominic, taci!

Mă ridiculiza, râzând — „Dominic, taci...” - după care începu să vorbească despre altceva.

Mi-aduc aminte cum tata a mărit viteza spre Black Hill cu o siguranță sporită și-mi amintesc vag că am trecut de semnul care indica *Atenție Tractoare*, doar că unele litere erau ascunse în spatele unui gard viu, așa că indica *Atenție Actori* și ori de câte ori treccam pe lângă el, unul dintre noi glumea întotdeauna spunând, *Atenție, uite-l pe John Wayne, sau Hugh Grant ori Brad Pitt...* dar nu-mi amintesc cine era în după-amiaza aceea.

Pentru o vreme mi-am aflat în altă parte.

Nu știu unde.

Tot ce-mi amintesc este că aveam în minte un zumzet ciudat, era un intens sentiment de încântare și de tristețe așa cum nu mai simțisem și cum poate nu voi mai simți niciodată.

Era ca și cum aș fi știut chiar atunci ceea ce avea să se întâmple.

În decursul ultimului an, m-am întrebat adesea ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aș fi văzut pe Lucas în acea zi. Dacă am fi trecut peste dig cu zece minute mai devreme sau mai târziu. Dacă trenul lui Dominic ar fi avut întârziere. Dacă fluxul ar fi fost mare. Dacă tata s-ar fi oprit pentru carburant pe drumul de întoarcere. Dacă Lucas ar fi părăsit locul de unde venise cu o zi mai înainte sau cu una după...

Ce s-ar fi întâmplat? Ar fi totul diferit? Aș fi o altă persoană acum? Aș mai fi fericită? Mai tristă? Aș avea alte vise? Dar Lucas? Ce ar fi pățit dacă nu l-aș fi văzut în acea zi? Tot s-ar fi...

Și abia acum realizez cât de inutile sunt aceste gânduri. Dacă, ce-ar fi putut să fie...

Nu are importanță.

L-am văzut și nimic nu poate schimba asta.

Aceste lucruri, aceste momente pe care le crezi extraordinare, au un fel de a se contopi cu realitatea, și, cu cât ne îndepărtăm de dig - cu cât ne îndepărtăm de acel moment - cu atât simțeam mai puțin furnicăturile. Până în clipa în care am intrat pe aleea îngustă care conduce către casa noastră, bâzâitul din mintea mea aproape dispăruse și lumea revenise cumva la

normal.

Mașina se cutremura și se opri pe alee, iar eu mă uitam îndelung la priveliștea familiară: copacii cunoscuți, cu lumina soarelui care licărea printre ramuri; câmpurile înverzite, drumul cu gropi; apoi casa veche și gri, care părea că se odihnește și le așteaptă sub soarele răcoritor; și, în afară de toate acestea, plaja și marea care scânteiau în depărtarea serii. În afară de o navă container care înainta încet de-a lungul orizontului, marea era pustie și nemișcată.

Tata îmi spusese mai demult că această parte a insulei, partea de est, îi amintea de casa din copilărie din Irlanda. Nu am fost niciodată în Irlanda, așa că nu aș avea de unde să știu. Dar știu că iubesc totul în legătură cu acest loc - pacea, sălbăticia, pasărilor, mirosul de apă sărată și de alge, chemarea vântului, neprevăzutul mării... Îmi place chiar și această casă veche răvășită, cu acoperișul mucegăit și cu pereții denivelați, cu dependențele dispersate și cu magaziile răsturnate. Poate că nu este cea mai drăguță casă din lume, dar îmi aparține. E locul unde trăiesc. M-am născut aici.

Aici e locul meu.

Tata parcă mașina și opri motorul. Eu am deschis portiera. Defer sări afară și începu să o latre pe vecina noastră, Rita Gray, care își plimba labradorul de-a lungul aleii. Am coborât din mașină și i-am făcut cu mâna. În timp ce răspundea, o pereche de lebede tăcute zburară jos de-a lungul câmpului, agitând briza. Labradorul pomi după ele, lătrând ca un nebun.

— Nu le va prinde niciodată, strigă tata.

Rita ridică din umeri și zâmbi.

— O să-i prindă bine, John, are nevoie de exercițiu - ah, bună Dominic, nu te-am recunoscut.

— Bună, doamnă G., răspunse Dom, grăbindu-se să intre în casă.

Labradorul se afla deja la jumătatea aleii, cu limba atârându-i pe afară, lătrând la cerul liber.

Rita dădu din cap și oftă.

— A naibii cățea, nu știu de ce - oh, Cait, înainte să uit, a întrebat Bill dacă o poți suna mâine.

— Ok.

— O să fie acasă până la ora nouă.

— În regulă, mulțumesc.

Ea încuviință spre tata și apoi porni pe alee în jos după câinele ei, râzând și fluierând, jucându-se cu lesa în aer, cu păru-i roșcat fluturându-se în adierea vântului.

Am observat că tata o privea.

— Ce este? întrebă el, când mă văzu că îl privesc.

— Nimic, am zâmbit eu.

Înăuntru, Dominic își aruncase rucsacul pe podea și urcase pe scări.

— Strigă-mă când e gata masa, zise el. Am să trag un pui de somn. Sunt frânt.

Ușa de la dormitor se trânti.

Era ciudat să fie și altcineva în casă. Mă neliniștea. Presupun că m-am obișnuit să fiu doar cu tata. Sunetele noastre, tăcerea noastră. Mă obișnuisem cu singurătatea și calmul nostru.

Tata apucă rucsacul lui Dominic și-l sprijini de scări. Citindu-mi gândurile, îmi zâmbi reasigurându-mă:

— Este doar un copil mare, Cait. Nu vrea să facă rău.

— Da, știu.

— Va fi bine. Nu te îngrijora!

Am aprobat.

— Vrei să mănânci ceva?
— Eh, nu acum. Dă-i o oră sau două și apoi vom mânca împreună.

Se aplecă și-mi ajustă una din fundele din păr.

— Pene zici?

— Pene, am aprobat eu.

Îmi aranja funda, apoi se dădu un pas înapoi și mă privi.

— La modă, într-adevăr.

— Mulțumesc, am rânjit eu. Nici tu nu arăți prea rău. Ai văzut cum te privea Rita?

— Se uită așa la toată lumea, Este mai rea decât fiica sa.

— Întotdeauna te privește, să știi.

— Uite, Cait...

— Glumesc, tată. Nu te mai îngrijora!

— Cine e îngrijorat?

— Tu ești. Te îngrijorezi pentru orice.

Am mai pălăvrăgit câteva minute, dar mi-am dat seama că ardea de nerăbdare să se întorcă la lucru. Se tot uita la ceas.

— Am să o sun pe Bill, i-am zis. Apoi am să-l scot pe Deefer la o plimbare. Voi pregăti ceva de mâncare când mă întorc.

— Bine. Cred ca mai bine aș rămâne în casă câteva ore, acum cât am ocazia.

— Cum merge noua carte?

— Ei, știi tu, aceleași lucruri... Pentru un moment rămase uitându-se fix la podea, scărpinându-și barba, și am crezut că-mi va spune ceva, că-mi va împărtăși din problemele lui. Dar după o vreme oftă din nou și zise:

— Ei bine, ai face bine să te grăbești - vezi să te întorci înainte să se întunece. Ne vedem mai târziu, dragă.

Și plecă, intrând gârbovit în birou și închizând ușa.

Tata scrie cărți pentru adolescenți sau *tineri adulți*, așa cum le place librărilor să îi numească. Poate că ați auzit de el. Poate chiar ați și citit unele dintre ele - *Un fel de Dumnezeu, Nimic nu moare. Lumea nouă...* Nici una? Ei, chiar dacă nu le-ați citit, măcar ați auzit. Sunt acel gen de cărți care sunt nominalizate pentru vreun premiu, dar nu câștigă niciodată, acel tip de cărți care sunt batjocorite de toate ziarele pentru că sunt imorale, pentru că dau exemple proaste și care contribuie la distrugerea inocenței tineretului de azi. Practic, sunt acel gen de cărți care nu produc foarte mulți bani.

Bill lua masa când a răspuns la telefon;

— Mmmmda?

— Bill? Sunt Cait...

— Un min... așteaptă...

Auzeam televizorul trâmbițând pe fundal, pe Bill mestecând, înghițind, râgâind...

— Așa, spuse ea. Gârrr- scuze.

— Mi-a spus mama ta să te sun. Am văzut-o pe alee.

— Da, credeam că nu mai are de gând să plece - doar un minut...

— Bill?

— Așa e mai bine, muream după o țigară. Tu ești în regulă?

— Sunt bine.

- Te-am văzut când erai în mașină, unde ați fost?
- Să-l luăm pe Dominic.
- Ei, așa mai zic...
- Eh, Bill, hai...
- Ce?
- Știi tu ce. Are nouăsprezece ani, pentru Dumnezeu.
- Și?
- Tu ai cincisprezece...
- Fetele se maturizează mai repede decât băieții, Cait. Se știe asta.
- Ei și? Tu cu siguranță te-ai maturizat.

Râse.

- Ce pot să fac dacă hormonii mei sunt flămânzi?
- Poate ar trebui să ții o dietă?
- Ha.
- Oricum, Dom are o prietenă.
- Pe cine?
- Nu știu, pe cineva de la universitate, cred. Mi-am creat imediat o imagine mentală. O blondă înaltă cu picioare lungi și o groaza de bani...
- Invenezi.
- Nu, nu inventez. Se numește Helen, locuiește undeva în Norfolk...
- Atunci, poftim.
- Ce?
- E în Norfolk — iar eu sunt de două minute pe alee. Gata.

Râse din nou, apoi acoperi receptorul și se adresă cuiva din fundal.

Mi-am încolăcit firul de la telefon în jurul degetelor și am dat jos o pânză de păianjen de pe perete. Mi-am legănat piciorul. Mi-am spus să ignor, să uit, să nu mă deranjeze... dar nu puteam. Chestia asta cu Bill și Dominic îmi scăpa de sub control. De obicei era amuzant — *Dragă Trish, prietena mea cea mai bună îl place pe fratele meu mai mare, ce-ar trebui să fac* ? Mda, era amuzant când Bill avea zece ani, iar Dominic paisprezece. Dar acum nu mai era, pentru că Bill nu mai glumea. Chiar vorbea serios. Și asta mă deranja. Problema era că, dacă i-aș fi spus ce credeam cu adevărat, ar fi râs și atât. Ar spune - ei, hai, Cait, nu mai fi așa de serioasă tot timpul, e doar distracție, fato...

Așa că am continuat, chiar dacă era greșit sau nu:

- Cait?
- Da, cine e?
- Poftim?
- Credeam că vorbești cu altcineva.
- Nu, e televizorul. Îl închideam. Oricum, rămâne pe mâine?
- La ce oră?
- Ne vedem în stația de autobuz la două.
- Ce-ar fi să vin ta tine? Putem merge împreună apoi.
- Nu, trebuie să ajung undeva mai întâi. Ne vedem la două.
- Autobuzul pleacă la și zece.
- Bine atunci, la fară un sfert. Cu ce te îmbraci?
- Cu ce mă îmbrac? Nu știu, cu nimic deosebit - de ce?

— Fără nici un motiv, mă gândeam că ar fi amuzant să mai condimentăm situația.

— Să o condimentăm?

— Știi tu, fustă, tocuri, un tricou mulat.

Am râs.

— Mergem doar la Moulton.

— Ei, lasă... arăți bine când te aranjezi. Ar trebui să o faci mai des. Nu poți purta tricourile și pantalonii aceia scurți uzați tot timpul.

— Nu fac asta.

— Ba da. Pantaloni scurți și tricou vara, blugi și pulover iarna...

— Ce-i rău în asta? Nimic - spun doar că trebuie să faci un efort din fiind în când. Mai descoperă și tu un picior, abdomenul, mai dă-te cu un ruj, știi tu...

— Mai vedem. Poate.

— Hai, Cait! O să ne distrăm.

— Am spus poate...

— Nu se știe niciodată, poate ne întâlnim cu cineva simpatic... Ce face Dom mâine? Cioc, cioc...

— Uite ce e, Bill...

— Ups - trebuie să plec. Cred că s-a întors mama și încă nu am terminat țigara. Ne vedem mâine la două...

— Bill, la fară un sfert?

Dar deja închisese.

Am lăsat telefonul jos și m-am dus în bucătărie. Era liniște. Sunete slabe pluteau în tăcere - tastatul ușor al tatei, bâzâitul unui avion sus pe cer, strigătul singuratic al unui pescăruș. Pe fereastră vedeam nava container plutind pe lângă prundiș, uriașa-i carcasă gri fixată cu o încărcătură de coșuri multicolore de metal. Cerul de deasupra ei era puțin înnorat, dar soarele era încă strălucitor și cald, scaldând insula într-o lumină de un roz pal.

Îmi place această perioadă a zilei. Când lumina strălucește ușor și în aer e un fel de toropeală - e ca și când insula ar răsufla după o zi lungă și grea, pregătindu-se pentru noapte. Vara stau adesea în bucătărie o oră sau două doar ca să privesc cerul cum își schimbă culoarea în timp ce soarele apune, dar în seara aceea nu mi-am găsit locul. Sunt genul de persoană care își face griji, la fel ca și tata. Eram îngrijorată în privința lui. Îmi faceam griji pentru Dominic, pentru cum se schimbase atât de mult în ultimul an. Și băiatul de pe dig... mă îngrijora că nu mă puteam opri să mă gândesc la el... și Bill... mi-aș fi dorit să nu o fi sunat. Mi-am dorit să nu mergem mâine în oraș. Mi-am dorit... Nu știu. Mi-am dorit să nu fi trebuit să cresc. Toată situația era prea deprimantă.

L-am strigat pe Deefer și ne-am îndreptat către alee, în jos.

Problema tatei este că e extrem de trist. Poți vedea asta în modul lui de a merge, de a se uita la lucruri, chiar și în felul de a sta pe scaun. Când am părăsit casa, m-am uitat în urmă la biroul său și l-am văzut cocoșat la masa de scris, uitându-se fix la ecranul calculatorului, fumând o țigară și sorbind whiskey irlandez. Părea atât de trist, că-mi venea să plâng. Era acea tristețe nemascată care se observă rareori, înfațișarea cuiva care crede că este singur și că nu mai este nevoie să o mai ascundă.

Desigur, cauza este mama. De când a murit, a rămas doar el cu tristețea lui.

Nu este vorba că nu-mi vorbește despre ea - o face.

Îmi spune cât de minunată a fost, cât de frumoasă era, cât de blândă, atenta, cât de amuzantă era - „Doamne, Cait, când râdea Kathleen îți făcea inima să cânte“. Îmi spune cât de fericiți erau împreună. Îmi arată fotografiile, îmi citește poeziile ei, îmi spune cât de mult îi amintesc de ea... Îmi spune cât este de mândru. Dar nu ascultă de propriul sfat - nu dă viață amărăciunii lui.

Nu știu de ce.

Câteodată, cred că e pentru că vrea ca tristețea să moară în el. Crede că, dacă moare în lăuntru lui, o ține departe de mine. Dar nu-și dă seama că eu nu vreau să fiu departe de înfrustarea lui. Vreau și eu o parte. Vreau să o simt și eu. A fost mama mea. Nu prea am cunoscut-o, dar ar putea măcar să mă lase să împărtășesc momentul.

Nu știu dacă are vreo logică.

Nici măcar nu știu dacă este adevărat.

Dar este ceea ce gândeam.

Jos, la râu, Defer pășise agale pe micul pod de lemn și privea fix o familie de lebede - o pereche adultă și trei pui mari. Unul din părinți făcea spectacol apărându-și familia, apropiindu-se de Defer cu aripile întinse, cu gâtul arcuit și cu un sâsâit asurzitor. Numai de asta nu-i păsa câinelui. Le știa pe toate. Nu făcea decât să stea acolo să se uite, mișcându-și încet coada încoace și încolo. După un minut sau doua, lebedă cedă, dădu din cap și înotă înapoi către familia sa.

Râul se află într-o vale adâncă paralelă cu plaja, care se întinde tocmai din centrul insulei până la zonele mloase din jurul prundișului. Între râu și plajă se află o mlaștină vastă, un covor de un verde-deschis din mărăcini și iarbă, presărat din loc în loc cu nenumărate bălți noroioase, mărginite de trestii și papură. Dacă știi drumul, așa cum îl știu eu, găsești cărări de-a lungul mlaștinii care conduc către plajă. Altfel, trebuie să urmărești albia râului până în partea vestică a plajei, unde mlaștinile se îngustează și se îmbină cu malul sau poți să mergi printr-un labirint de dune și să o iei spre est și să-l urmezi până la golful puțin adânc de lângă pământurile noroioase.

L-am strigat pe Defer și-am luat-o drept prin mlaștină, ajungând la plajă pe lângă o veche cazemată de ciment. În timp ce coboram către mal, briza mării se întetea, parfumând aerul cu un amestec de sare, nisip și alte lucruri necunoscute pe care doar câinii le pot sesiza. În timp ce Defer mergea cu capul sus, mirosind poveștile lumii, m-am oprit și-am ascultat sunetele mării. Valurile lovindu-se ușor de mal, vântul, freacă nisipului, pasările... și sub toate acestea, sau deasupra tuturor, clipocitul slab al noroaielor de lângă prundiș.

Locul numit Point ¹ reprezintă partea cea mai estică a insulei, o fâșie îngustă de prundiș, mărginită de mare pe o parte și de pământurile noroioase pe de alta. La reflux se văd rămășițele vechilor ambarcațiuni care au fost trase în adâncuri și s-au pierdut. Precum scheletele animalelor moarte de multă vreme, cadrele dezgolate și înnegrite apar din noroi, transmițând puternice semnale de avertizare asupra pericolelor care se ascund în nămol. Dincolo de zonele mloase, o pădure înnegrește un ostrov aflat la gura estuarului. Micuța insula privește pe deasupra malului cu un amestec tulburător de frumoasă și pericol, crengile îndoite de vânt ale copacilor veștejiți, adunate într-o strânsoare ciudată, ca niște mâini diforme, întinzându-se parcă după ajutor.

Chiar și în mijlocul verii, această porțiune a plajei este întotdeauna părăsita. Cei care

vizitează insula se duc mai ales spre vest, spre partea cu satul, unde nisipul este fin și este loc pentru parcat, unde există un parc rustic (un câmp cu tomberoane de gunoi), unde se pot plimba pe faleză, unde înalță zmee, unde este un stand cu înghețată, orchestră - se plănuiește chiar și deschiderea unui parc de rulote. Dar asta este altă lume. Aici, în partea estică a insulei, singurii oameni pe care e posibil să-i vezi sunt localnicii, pescarii, cei care plimbă câinii, câte unul cu un detector de metale și, uneori, vara, târziu în noapte, iubiții clandestini printre dune.

Totuși, în seara aceea, în timp ce lumina începea să piară, plaja era pustie. O briza rece suflă dinspre mare și temperatura începu să scadă. Nu mai era mult până la lăsarea frigului nopții și tot ce aveam pe mine - așa cum binevoitor subliniase Bill - era un tricou și o pereche de pantaloni scurți uzați. Așa că, frecționându-mi brațele, l-am strigat pe Deef din nou și am plecat, îndreptându-ne vioi de-a lungul plajei către prundiș.

Fără să-mi propun asta, am început să mă gândesc din nou la băiatul de pe dig, întrebându-mă cine era, unde se ducea, ce căuta aici... inventând povești în mintea mea. Era fiul unui localnic, mi-am imaginat, fusese plecat pentru o vreme, poate că în armată, poate chiar fusese închis, iar acum se întorcea acasă. Tatăl lui era un bătrân cu părul cărunț, care locuia singur într-o căsuță pescărească. Și-ar fi petrecut toată ziua făcând curățenie, gătind ceva bun de mâncare, aranjând camera liberă pentru băiatul său...

Nu, mi-am zis. Băiatul nu este destul de mare încât să fi fost în armată. Cât are? Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece ani? Mi-am imaginat iar chipul lui, și - la naiba - inima chiar mi s-a oprit o secundă. Ochii aceia de un albastru-deschis, părul ăla ciufulit, zâmbetul acela... Puteam să-l văd în întregime destul de bine. Ce era ciudat era că, oricât de mult aș fi studiat figura din mintea mea, îmi era imposibil să spun ce vârstă avea. Pentru o clipă părea de treisprezece ani, în următoarea era un tânăr - optsprezece, nouăsprezece, douăzeci de ani...

Foarte ciudat!

Dar, oricum, am decis că nu poate fi fiul unui localnic, nu avea înfățișarea corespunzătoare. Localnicii - și copiii lor - au anumite trăsături. Sunt scunzi și bruneți, cu pleoapele acoperindu-le ochii și păr sârmos ca să lupte contra vântului și, chiar dacă nu ar avea toate aceste caracteristici, arată ca și cum așa ar trebui să fie. Băiatul - așa îl numeam acum, când mă gândeam la el — Băiatul nu era un locuitor al insulei. Chipul din mintea mea nu fusese bătut de vânt. Chipul din mintea mea era al unui băiat de nicăieri.

Poate că-și caută ceva de lucru? M-am gândit. Sau caută pe cineva? O fată, o iubită - sau vreun dușman? Cineva care i-a greșit. Cineva care i-a pătat onoarea. A călătorit în lungul și-n latul țării în căutarea...

Fiind deodată conștientă la ce mă gândeam, m-am oprit. Dumnezeule, Caitlin, mi-am spus. Ce naiba faci? Iubite? Inamici? Onoare? Sunt nerozii. E jenant Uită-te la tine. Te porți ca o fetiță prostuță leșinată după vreun star pop dintr-o revistă. Pentru Dumnezeu, fato, revino-ți! Maturizează-te. Maturizează-te, maturizează-te, maturizează-te...

Mi-am scuturat capul și am început iar să merg.

Este greu să te gândești la maturizare când te afli chiar în mijlocul ei. E dificil să știi ceea ce vrei. Câteodată auzi atâtea voci în capul tău, încât nu mai știi care e a ta. Ba vrei una, ba vrei alta. Crezi că vrei una, că vrei alta. Crezi că ar trebui să vrei asta; dar toți îți spun ceea ce ar trebui să îți dorești.

Nu e ușor.

Îmi amintesc odată, când aveam cam zece sau unsprezece ani, că am venit plânsă groaznic

de la școală pentru că alți copii îmi spusese că sunt un bebe. După ce tata mă alină și așteptă răbdător să mi se usuce lacrimile, mă așeză și mă sfătui. „Ascultă, Cait, spuse el. Îți vei petrece jumătate din copilărie dorindu-ți să crești și apoi, când vei crește, îți vei petrece jumătate din timp dorindu-ți să fii iar copil. Așa că nu te mai gânde prea mult la ce e bine sau nu pentru vârsta ta - fă ceea ce vrei.”

Asta mă făcu din nou să mă gândesc la tata, la singurătatea lui, la scrisul lui, la băutura lui... și apoi o mișcare neașteptată îmi atrase atenția și toate gândurile îmi dispărură. Cineva înota, aproape de prundiș, îndreptându-se către plajă. Și deodată am realizat că se lăsa întunericul, că îmi era rece și că nu știam unde este Deefer.

— Deefer! am strigat, uitându-mă în jur Aici, băiete! Vino înapoi, Deefer!

Am așteptat, încercând să aud zgomotul făcut de zgardă, apoi am fluierat și l-am strigat iar, dar fără nici un rezultat. Din largul mării, înotătorul aproape că ajunsese pe plajă. Mi-am pus mâna streășină la ochi ca să văd mai bine. Era un tânăr cu părul deschis la culoare, care purta ochelari negri de înot. Era ceva aproape cunoscut la el, dar lumina nu era clară așa că nu mi-am putut forma o imagine. Oricine ar fi fost, era un bun înotător. Apropiindu-se de mal, auzeam sunetul hotărât al mâinilor sale care brăzdau apa. Pleosc... pleosc... pleosc... un sunet cumplit de ciudat.

M-am uitat împrejur și l-am strigat iar pe Deefer. Nici un răspuns. M-am uitat peste tot - de-a lungul plajei, de-a lungul marginilor mlaștinii, spre pământurile noroioase. Nimic. Nici un câine negru, nici un semn de viață. Doar eu și o persoana neclară cu ochelari negri de înot, care ieșea din mare în acel moment și care înainta spre prundiș către mine. Înalt, musculos, cu umerii largi, care purta o pereche de slipi mulați, un ceas negru luxos și nimic altceva. Un zâmbet batjocoritor se ivise pe buzele subțiri și, apropiindu-se, am observat că pielea era unsă cu un fel de ulei sau lubrefiant incolor. Apa șiroia pe pielea lui, împodobită cu mici curcubeie.

— Ei, dacă nu-i chiar micuța Caity McCann, spuse el, dându-și jos ochelarii și zâmbindu-mi. Ce surpriză plăcută!

— O, Jamie, am ezitat eu. Ce cauți aici?

Văzându-l apropiindu-se, aranjându-și slipul și rânjind, nu știam dacă să râd sau să plâng. Jamie Tait - fiul lui Ivan Tait, localnic proprietar de pământuri, bogat om de afaceri, membru al Parlamentului pentru partea de est a orașului Moulton - era cel mai apropiat lucru ce aducea a celebritate pe care îl dăduse vreodată insula. Căpitan al districtului XV de rugby al școlii de juniori, campion național la înot la vârsta de șaisprezece ani și acum o stea în devenire în al doilea an la Universitatea Oxford.

Jamie Tait era un nou tânăr de seamă.

Sau, cum l-ar numi tata, cel mai mare răhățel de pe insulă.

Se oprise cam la un metru de mine ștergându-și ochelarii de picior, respirând greoi și analizându-mă:

— Așadar, ce părere ai, Cait? Întrebă el. Încă o mai am?

— Ce să ai?

Își îndepărtă părul ud din ochi.

— Stilul, acel ceva... Am văzut că mă priveai.

— Nu te priveam, mă uitam după câinele meu.

— Cu siguranță, îmi facu cu ochiul. Am înțeles.

Ochii lui care priveau fix îmi dădeau fiori. De un albastru-electric deschis, precum ochii androizilor, era imposibil să-ți dai seama ce se ascundea în spatele lor. Nu-mi plăcea nici felul

În care stătea în picioare, nici postura corpului. Apropiat, dar nu foarte apropiat. Destul de aproape ca să-l facă să pară ciudat de privit. Destul de aproape ca să insinueze, ca să spună - privește, uită-te la asta, ce părere ai?

M-am dat cu un pas înapoi și am fluierat după Deefer, privind cu atenție plaja. La orizont, nu se zărea nimic. Când m-am întors, Jamie se apropiase de mine, cu degetele mari agățate de pantaloni. Simțeam mirosul de ulei de pe pielea lui, ceva dulce în respirația sa.

— S-a întors Dom de la Liverpool? întrebă el.

— În după-amiaza asta, s-a întors în după-amiaza asta. Ai vrea să...

— Iese în seara asta?

— Chiar nu am idee. Cred că așa...

— Care-i problema, Cait? Uită-te la tine, tremuri.

Zâmbi.

— Ți-aș da ceva să pui pe tine, dar după cum vezi, nu prea am multe de oferit. Se uită în jos și râse: E doar frigul, să știi.

— Trebuie să plec, am zis și am dat să plec.

Inima îmi bătea tare și îmi simțeam picioarele slăbite. Aproape că așteptam o mână să mă apuce de braț - dar nu se întâmplă nimic.

Nu cred că eram înspăimântată în acel moment, doar furioasă. Furioasă pe mine pentru... Nu știu pentru ce. Presupun că pentru faptul că mă aflam acolo. Furioasă pentru că el mă făcuse să fiu așa.

După câțiva pași, i-am auzit mersul scârțâind pe nisip, în urma mea, strigându-mă cu o voce prietenoasă;

— Așteaptă, Caity! Așteaptă! Vreau să te întreb ceva.

Am continuat să merg.

Credeam că am avantajul. Eu aveam pantofi, iar Jamie nu avea. Să mergi cu picioarele goale pe pietriș nu este cel mai ușor lucru din lume. Dar, în câteva secunde, mă prinse din urmă și acum mergea alături de mine, rânjind și țopăind.

— Hei, unde arde? Care-i graba?

— Ți-am zis, trebuie să-mi cauți câinele.

— Cum îl cheamă?

— Deefer.

— Câinele Deefer? râse el. Foarte bine. Foarte original.

Râse iar, apoi își puse căuș mâinile la gură și începu să strige, învârtindu-se ca un far în timp ce mergea.

— Dee-fer prietene! Dee-fer prietene! Dee-fer... Dee-fer prietene! Dee-fer prietene!

Am mers înainte, îndreptându-mă spre cazemată și încercând să-mi dau seama ce trebuie să fac. Se auzeau tot felul de zvonuri dezgustătoare despre Jamie Tait, dintre care, potrivit lui Dominic, o bună parte le inițiaseră chiar el. „Jamie e în regulă, mi-a spus Dom mai demult. Trebuie să se mai descarce și el din când în când. Toate chestiile astea cum că ar fi un nebun sunt doar bârfe ale insularilor. Jamie este un băiat bun, serios.”

Ei, mi-am zis, băiat bun sau nu, cu cât îl găsesc mai repede pe Deefer și mă duc acasă, cu atât mai bine.

Ajunsesem la cazemată. O clădire circulară, joasă, pe jumătate îngropată în pământ, cu pereți groși de beton și cu acoperiș plat, arată - și miroase - ca o toaletă publică, veche și murdară. Din cauza mirosului, am strâmbat din nas și am început să mă îndepărtez, dar nu

Știu încotro să mă duc. Să traversez mlaștinile și să mă îndrept spre casă sau să mă întorc pe plajă și să continui să-l caut pe Deefer? Ce direcție să aleg? Mlaștini, plajă, înapoi către prundiș?

Jamie se opri din tânguindu-l ca de om nebun și acum sărea de-a lungul marginilor mlaștinii, lovind cu un băț trestii.

— Nu-i aici, îmi strigă, aplecându-se să ia un băț de pe jos. Hei, poate că a simțit mirosul cățelei Ritei Gray. Știi cum devin câinii când simt acel miros.

Împinse cu bățul o cutie goală de Cola și apoi se îndreptă către mine.

— Apropo, ce mai face Bill? Îl mai place pe fratele tău?

L-am ignorat, privind din nou plaja, examinând atent țărmul în căutarea lui Deefer, dar lumina care se stinge era vagă și nu am putut să mă concentrez la nimic. Cerul vărgat cu galben și gri se întuneca, iar marea își luase o înfățișare neagră și glacială.

Jamie se apropie de mine cu bățul de-a lungul umerilor.

— Deci, zise el, ce ne facem acum?

Mi-am băgat mâinile în buzunar și nu am răspuns. Zâmbi, arătându-mi cazemata din spatele meu.

— Vestiarul meu.

— Poftim?

— Cazemata este locul unde mă schimb.

Își privi pantalonii.

— Doar nu crezi că am să mă întorc îmbrăcat doar cu ăștia, nu-i așa? Aș fi arestat.

Mi-am întors privirea.

— Trebuie să plec acum.

Păși mai aproape de mine,

— Ce mai face bătrânul tău, Cait? Încă mai scrie cărți obraznice pentru copilași?

Nu i-am răspuns.

Jamie rânji. Încă respira greoi, dar nu pentru că și-ar fi pierdut suflul.

— Trebuie să vă fac o vizită cândva, spuse el. Să stau de vorbă cu marele scriitor. Ce părere ai? Eu și Johnny McCann. Johnny Mac. Am putea să bem ceva împreună, niște whiskey, să fumăm o țigară... Ce părere ai, Cait? Ți-ar plăcea?

— Noapte bună, Jamie, am zis și am dat să plec.

Se mișcă repede, apropiindu-se și punând bățul jos ca să-mi blocheze calea. O lumină rece îi facu ochii să pară de gheață.

— Te-am întrebat ceva Cait.

— Dă-te din drumul meu...

— Ți-am pus o întrebare.

— Te rog, vreau să mă duc acasă.

Își încreți buzele și zâmbi.

— Ei hai, Caity, hai să nu ne mai prefacem! Nu mă poți aduce până la momentul ăsta și apoi să te răygandești.

— Poftim?

— Știi la ce mă refer. Hai că se răcește. Să mergem înăuntru. Să-ți arăt vestiarul meu. am o sticlă în jachetă. Un strop de whiskey ne va încălzi...

— Ce mai face Sara? am întrebat.

Sara era logodnica lui. Sara Toms. O fată nemaipomenit de frumoasă, cu toate acele grații

sociala pe care o tânără minunată și le-ar putea dori, era fiica inspectorului detectiv Toms, șeful poliției locale. Era și extrem de posesivă. Am crezut că menționarea numelui ei era un lucru bun, având în vedere situația, dar, imediat ce l-am rostit, mi-am dorit să n-o fi făcut. La numele ei, Jamie îngheță. Pupilele i se micșorară foarte mult, iar gura i se transformă într-o deschizătură îngustă. Pentru o clipă am crezut că o să explodeze sau cam așa ceva, dar apoi – cu un oftat aproape vizibil – furia îl părăsi și altceva îi luă locul. Ceva mai rău. Zâmbi și veni mai aproape. Nu destul de aproape încât să mă atingă, dar îndeajuns de cât să mă facă să mă apropiu de zidul cazematei. Era cu adevărat ridicol. Eram agitată, sângele îmi năvălea prin vene, dar nu prea îmi venea să cred că era ceva greșit. Instinctul îmi spunea să-l lovesc în boabe și să fug, dar ceva, ca un fel de politețe înnăscută, presupun, spunea – nu, așteaptă, stai un minut, te încearcă doar, nu este serios, gândește-te cât de ridicol ar fi dacă l-ai lovi, gândește-te ce ar face ziarurile din asta – *Fiul unui parlamentar atacat de o localnică*. Îți vine să crezi?

Nu făcu și nu zise nimic pentru o vreme, doar rămase acolo respirând greoi și uitându-se fix în ochii mei. Încă încercam să mă conving că totul este în ordine, că nu este nimic pentru care să mă îngrijorez, că el nu era nimic mai mult decât un puști răsfățat, ușor dezechilibrat, care avea nevoie să se descarce din când în când... apoi am simțit cum mi-a luat mâna și a îndreptat-o către el.

— Nu...

— Taci.

Am simțit pielea goală, rece și uleioasă. Am încercat să îmi retrag mâna, dar era prea puternic.

— Nu...

— Ce? rânji el.

Lovește-l, mi-am zis, lovește-l... dar nu o puteam face. Nu puteam să mă mișc. Nu eram în stare de nimic. Nu făceam decât să-l privesc în ochi cu neîncredere în timp ce el își sporea strânsoarea și se apropia din ce în ce mai mult – și atunci un mârâit furios sfâșie aerul din spatele lui.

— La naiba! rosti el printre dinți, paralizat de teamă. Ce-i asta?

Era Deefer, stând drept cu colții la vedere și cu perii zbârliți. Mârâitul părea umed și sângeros.

Jemie încă îmi ținea mâna. Mi-am smucit-o.

— Ce este? șopti el, cu ochii ațintiți, încercând să vadă în spate, fără a-și întoarce capul.

Nu puteam să vorbesc. Chiar dacă aș fi vrut, nu puteam să spun nimic. Voiam să plece de lângă mine, voiam să-l împing, dar nu suportam să-l ating. Mâna mea, cea pe care o apucase... Mi-am dat seama că o țineam pe o parte, departe de mine. Gâtul îmi era la fel de uscat ca un os.

— Iisuse, Cait, spuse el scrâșnind printre dinți. Ce naiba este? Spune-mi!

Mai aveam puțin și-l asmuțeam pe Deefer contra lui. Un singur cuvânt din partea mea și l-ar fi sfâșiat pe Jamie în bucăți. În schimb, după ceea ce mi s-a părut a fi o oră, dar care probabil au fost cam treizeci de secunde, am reușit să mă calmez puțin, să-mi pun ordine în gânduri și să-mi găsesc vocea. L-am spus lui Deefer să se așeze, l-am zis să stea și să păzească. Apoi i-am spus lui Jamie să se îndepărteze.

— Ce...

— Dă-te înapoi sau pun câinele pe tine.

Făcu un pas prevăzător înapoi.

— Nu te întoarce, i-am zis. Nu te mișca. Dacă o faci, o să te muște.

Jamie mă privi.

— Ei hai, Cait. Doar nu credeai că sunt serios, nu? Mă prosteam doar. Nu...

M-am îndepărtat.

— Cait, strigă el. Un minut... ce faci? Cait? Nu mă poți lăsa aici, am să îngheț. Cait!

Până să ajung la râu, calmul mi se evaporase și tremuram ca o frunză. Am respirat adânc și l-am strigat pe Deefer. În timp ce așteptam un răspuns, m-am așezat pe malul râului și m-am spălat pe mâini în apa curgătoare, frecând până la amorțire, până ce îmi dispăru orice urmă de simțire. Apoi mi-am spălat fața de lacrimi.

E doar vina ta, mi-am spus, cum de ai putut să fii atât de proastă? Proasto, proasto, proasto.. De ce nu te-ai întors și nu ai plecat de îndată ce l-ai văzut? Știi ce fel de om este el. De ce nu ai plecat pur și simplu?

Știam răspunsul.

Nu am plecat deoarece nu voiam să par nepoliticoasă. Nu voiam să par neprietenosă.

Era patetic.

Când am urcat înapoi pe mal, Deefer era pe pod, legănându-și coada.

— Unde naiba ai fost? am întrebat, ștergându-mi fața de lacrimile mucoase. Se presupune că trebuie să ai grijă de mine. Vino aici. Își lăsă capul în jos și se legănă, ghemuit pe pământ. Data viitoare, i-am zis, data viitoare... vino înapoi când te strig. OK? L-am mângâiat pe cap. Nu este bine să o lași pe ultima sută de metri - când te strig, te întorci. Coada lovi greu și căscă rușinat. Și să nu îndrăznești să spui cuiva despre asta, m-am strâmbat eu. Știm numai noi doi, OK? Dacă afla tata, o să-l omoare. Nu glumesc, Deef. O să-l omoare.

Era liniște în casă când m-am întors. Am urcat și am făcut un duș, m-am schimbat cu haine curate, m-am uitat în oglindă ca să mă asigur că nu se vede că am plâns, apoi mi-am pus tricoul și pantalonii scurți într-o grămadă de rufe murdare și am coborât în bucătărie. În timp ce băgăm rufe în mașina de spălat, intră tata.

— Bună, Cait - ce faci?

— Spăl câte ceva... Am fost... era niște ulei pe plajă...

— Ulei?

— Smoală sau așa ceva, am ridicat din umeri... Am ceva pe tricou.

— Oh, zise el, uitându-se la mine. Ești bine? Ochii tăi...

M-am întors.

— Nu este nimic, doar puțin nisip...

— Lasă-mă să văd.

— Am spus că este în regulă, tată!

Mă privi dezorientat.

— Care este problema?

— Nimic, îmi cer scuze. Nu am vrut să te reped. Sincer, nu este nimic. Sunt bine.

Am programat mașina de spălat și am pornit-o.

— Ai mâncat?

— Nu prea mi-e foame, iubire.

— Dar lui Dominic? Sper că nu doarme încă, nu-i așa?

— A ieșit. A trebuit să se vadă cu niște oameni.

— Unde?

Dădu din cap.

— Cred că la *The Dog and Pheasant*².

— Nu voiai și tu să mergi?
Zâmbi într-un mod stângaci.

— Ah, l-aș face să se simtă stânjenit. Știi tu cum este... probabil că vom bea ceva în liniște cu altă ocazie...

Se duse până la dulap și scoase o sticlă neîncepută de whiskey. Din încercarea exagerată de a se ține pe picioare mi-am dat seama că băuse deja câteva pahare. Se așeză la masă și-și mai turnă unul.

— A fost plăcută plimbarea? întrebă el.

— D... a fost bine... puțin cam rece.

Dădu din cap, privind pe fereastră.

— Și mi-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă?

— Da, tată, ți-aș spune.

— Promiți?

— Promit.

Își sorbi băutura și mă privi cu ochii oarecum sticloși.

— Nimeni nu a ținut mai bine vreun secret la fel de bine ca un copil.

— Nu sunt un copil.

— Nu, răspunse el trist Acesta-i adevărul.

— Tată...

— Băiatul, spuse el deodată. Spune-mi ce părere ai despre el.

— Care băiat?

Zâmbi cu înțeles.

— Băiatul acela chipeș de pe pod.

— De pe Stand?

Continuă să bea.

— Pod, Stand, nu contează... nu te-a făcut curioasă?

— Curioasă în legătură cu ce? La ce te referi, tată?

— Secrete, îmi făcu el un semn cu ochiul.

— Cred că ai băut prea mult.

— Sunt bine.

— Nu s-ar zice.

— Ei, a fost o zi ciudată...

— Da.

Mă privi un moment, capul balansându-se ușor între umeri, apoi respiră adânc și se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să mă apuc de scris. Să văd dacă pot găsi ceva cu care să plătim facturile...

Zâmbi din nou, apoi, luând sticla și paharul, se îndreptă către ușă.

— Tată?

— Da, iubire?

— Să nu bei prea mult, OK?

— OK.

— Te rog!

— Ai cuvântul meu de onoare.

Veni și mă sărută, apoi se grăbi către biroul său. Respirația îi mirosea a whiskey și tutun

dulce.

Mi-a fost greu să adorm în noaptea aceea. Aerul era greu, închis și nu-mi puteam găsi locul. Cearșafurile erau prea lipicioase, pernele prea moi, prea pline de cocoloașe, salteaua prea tare. Nu puteam să nu mă gândesc la ce se întâmplase pe plajă. Jamie Tait. Atingerea mâinii lui, ochii lui înfiorători, pielea uleioasă... Știam că trebuie să spun cuiva despre asta, dar nu mă puteam gândi la cineva anume. Și chiar dacă aș zice cuiva, care ar fi rostul? Era cuvântul meu împotriva cuvântului său. Era un erou local, student la Oxford, fiul unui parlamentar. Și ce eram eu? Un nimeni, doar o fetiță ciudată, cu fundițe în păr, o fată care purta mereu aceleași haine. Fiica fără mamă a unui scriitor văduv...

Și oricum, am continuat să mă gândesc, ce s-a întâmplat de fapt? Abia te-a atins, nu-i așa? Nu ți-a făcut nimic... abia te-a atins...

Apoi am început să plâng iar.

Mai târziu, în timp ce stăteam lângă fereastra deschisă, privind în întuneric, l-am auzit pe tata cântând încetșor în biroul lui: *Oh, am să te iau înapoi Kathleen., acolo unde inima ta nu va mai simți durere... și când câmpiile vor fi verzi și proaspete, te voi duce din nou la casa ta...* “

În cele din urmă am adormit, doar ca să fiu trezită dimineața devreme de Deeper, care lătra la o mașină ce venea zgomotos pe alee și care frână brusc, pentru a se opri în curte. Râsete și voci de oameni beți răsunau în noapte.

— Hei! Dom, Dom...

— Ai grijă!

— Ham! Ham!

— Omule, nu pot să ies...

— Hei, hei, Caity...

— Șșșș!

— Ai grijă la afurisita aia de ușă...

— Ha! Da...

După câteva minute de uși trântite și țipete, turația mașinii fu mărită și, când ieși din nou pe alee, se auzi un sunet strident. Stau în pat ascultând sunetul pașilor grei târându-se prin curte, tușitul, cheile scotocind în ușa de la intrare, ușa deschisă și izbită, apoi pe Dominic împiedicându-se în hol și urcând zgomotos scările, în vârful picioarelor, către camera sa. În cinci minute, sunetul sforăitului beat răsuna prin pereți.

Am închis ochii.

Vocile...

Hei, hei Caity...

Nu eram sigură, dar cea care încerca să facă liniște părea să fie Bill. Și celălalt care m-a strigat pe nume - acela era Jamie Tait.

Doi

A doua zi, am plecat de acasă pe la unu și am traversat insula ca să mă întâlnesc cu Bill. Nu dormisem mult, mă simțeam cam aiurea și chiar nu aveam chef să petrec o duminică după-amiază în oraș, dar nu găseam nici o cale de scăpare. Era prea târziu ca să anulez întâlnirea și nu puteam chiar să nu apar, nu? Ei bine... aș putea, dar probabil că apoi mi-aș petrece toată

ziua stând pe aici și îngrijorându-mă, așteptând ca Bill să sune și să se rățoiască la mine și nu voiam asta. Și așa erau destule neînțelegeri între noi.

Stația de autobuz unde stabiliserăm să ne întâlnim se află în partea de vest a insulei, în centrul unui sat. În mod normal aș fi mers de-a lungul plajei și apoi aș fi mers prin rezervația naturală, dar după episodul cu Jamie Tait m-am gândit că ar fi mai bine să mă lipsesc de plajă pentru o vreme. Așa că am ales calea mai lungă, urmând drumul de est, pe direcția digului Stand, apoi spre sud, de-a lungul șoselei către sat. Era o zi bună pentru plimbare - călduroasă, strălucitoare și senină, în care o briză rece răcorea pielea - dar nu m-am străduit să mă binedispun. Eram obosită. Neliniștită. Supărata. Amintirea nopții trecute nu-mi dădea pace - sunetul mașinii, vocile care țipau, Dominic și Jamie Tait... și Bill. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc. Ce naiba căuta cu ei? Chiar i-am auzit vocea? Chiar era ea? La vremea aceea aș fi putut jura că era, dar în timp ce mergeam pe aleile înguste către sat, am început să am dubii. Acum că eram trează, acum că ziua era vie, sentimentul de moarte al nopții părea departe, și amintirea vocilor bete dispărea cu fiecare pas pe care îl făceam. Când am ajuns în stație, eram aproape sigură că trebuie să mă fi înșelat. Se poate ca Bill să se fi schimbat, mi-am spus, se poate să se fi maturizat înaintea mea, se poate să mai facă și câte ceva care nu-i tocmai bun din când în când - dar chiar și așa... să bea cu Dominic și cu Jamie și cu cine mai știe cine până dimineața devreme?

Nu.

În nici un caz.

Nu era chiar atât de proastă.

Nu era nici în stația de autobuz.

Până la ora două, autobuzul venise și plecase, dar Bill nu apăruse încă. Nu mă deranja să aștept, dar începeam să devin conștientă de înfățișarea mea. Sugestia lui Bill - aceea de a-mi condimenta aspectul - mă încurcase cu totul și în dimineața aceea petrecusem mai bine de o oră încercând să mă decid ce să port. Dacă m-aș fi împopoțonat așa cum mi-a sugerat, m-aș fi simțit ridicol. Să umblu prin oraș îmbrăcată ca o prostituată de cincisprezece ani - aș fi murit de rușine. Dar, pe de altă parte, dacă aș fi purtat hainele pe care le iau de fiecare dată, ar fi făcut o scenă, pentru că ea ar fi îmbrăcată - sau dezbrăcată - ca să facă furori, și ar fi spus că mă îmbrac aiurea intenționat, ca să o fac să se simtă ca o prostituată. Firește, dacă eram amândouă îmbrăcate așa, era bine, era în regula.

Foarte încurcat.

În final, făcusem un compromis: blugi scurți, un maiou negru decoltat, părul drept lăsat pe spate și ochelari de soare. Dar fără ruj și categoric fără tocure înalte.

Nu eram dezamăgită de rezultatul final, de fapt, credeam că arăt destul de bine, doar că nu eram obișnuită să mă aranjez. Mă facea să mă simt ciudat, oarecum artificială, ca și cum încercam să fiu altcineva și, cu cât stăteam mai mult așteptând, cu atât mai mult mi se părea că toată lumea se holbează la mine.

La două și zece am verificat orarul, m-am așezat, m-am ridicat și m-am plimbat o vreme, m-am așezat din nou și acum citeam, pentru a treia oară, afișul Village Events³: *Sâmbătă 29 iulie (azi) - vânzare de vechituri în hala comunei. Duminică 30 iulie - concert cu intrare liberă în Parcul rustic, fanfare - majoretele de la Moulton. Sâmbătă 5 august - concursul de canotaj West Hale: ziua distracției în familie. Sâmbătă 12 august - Festivalul de vară din Hale...*

— Nu ai uitat ce zi este, nu-i așa?

Sunetul vocii m-a luat prin surprindere. Am tresărit și m-am întors să-l vad pe Simon Reed stând la intrarea în adăpostul stației de autobuz, ținând un sul lung de hârtie pentru desenat la piept.

— Festivalul, explică el, arătând spre afiș.

— Ah... da, am bâlbâit eu. Nu... nu am uitat... Eu doar... O aștept pe Bill.

— Autobuzul nu mai este, a plecat de acum douăzeci de minute.

— Da, știu.

L-am surprins aruncând o otheadă spre picioarele mele, după care își coborî privirea în pământ, neștiind ce să spună. Simon nu este niciodată sigur de ce anume vrea să zică. Simon Reed... Obişnuiau să-i spună Simon ciudatul. Sau Simon cel simplu. Sau Ciudatul. A fost dintotdeauna un băiat cam retras. Nici când era copil la școală nu se integra foarte bine printre ceilalți copii. Singura persoană cu care părea fericit era fratele lui mai mare, Harry, un băiat mare și netot, cu o figură nepoliticoasă și care avea mereu un zâmbet vesel. După ce Harry a fost ucis într-un accident la fermă când Simon avea zece ani, a devenit și mai retras, petrecându-și cea mai mare parte a timpului mergând singur, fără țintă pe insulă, studiind plantele, privind păsările și rareori vorbind cu cineva. Ajutând pe plan local grupul RSPCA⁴ condus de mama sa, am ajuns să-l cunosc destul de bine. De obicei, nu sunt atât de pasionată de munca în echipă și am ajuns să fac asta doar din greșeală. În anul precedent, Bill trăise un moment scurt de luptătoare eco. Trece prin asemenea faze cam o dată la două săptămâni - fata neîngrijită, puștoaica-hippy, copilul-pământului, băiețoaica... nici una dintre ele nu a durat. Oricum, în timpul momentului-eco, a făcut o pasiune imensă pentru Simon și m-a convins cu șiretenie să mă alătur ei ca voluntară pentru RSPCA, ca un mod de a-i intra în grații. Pasiunea a durat, desigur, doar o săptămână, și când a venit cu adevărat vremea să facă voluntariat, Bill nici nu a vrut să audă. „Scapă de asta, au fost exact cuvintele ei. Nu pierd vremea în weekend vânzând poze cu balene moarte.“ Totuși, eram prea lașă ca să dau înapoi, așa că nu am renunțat și, după o vreme, a început să-mi placă. Am continuat. Eu și Simon ne întâlneam din când în când, ca să aranjăm detaliile pentru sărbătorile și petrecerile RSPCA, desenam afișe, insigne, informații locale, lucruri de genul ăsta. La asta se referise la festival. Lucrasem la niște idei pentru un stand la Festivalul Verii - de fapt, trebuia să vină vinerea viitoare pe la mine ca să-mi arate niște afișe pe care le desenase. Ne întâlneam de obicei la mine acasă. Câteodată, mama lui venea, mă lua și mă ducea la mica fermă din mijlocul insulei, unde locuiau, dar nu de mai multe ori de cât venise el la mine. De aceea îi plăcea lui Dominic să spună că e prietenul meu. De aia... ei bine, oricum, nu era prietenul meu. Era doar un băiat drăguț, tăcut, cu o înfățișare oarecum ciudată și care s-a nimerit să fie amicul meu.

Îl priveam acum. Scund, cam slab, cu o față lungă și ochi închiși la culoare și cu un val de păr negru, care îi ajungea până peste frunte, lucru care-l făcea să-l dea mereu înapoi cu mâna. Deși trăia la fermă, avea tenul cuiva care nu ieșise niciodată la soare. O înfățișare palidă, aproape nesănătoasă. Nu-l avantaja nici faptul că, indiferent de vreme, purta mereu un palton lung și negru, o cămașă de lucru cu mânecile lungi și o pereche veche și prăfuită de pantaloni din catifea - niciodată scurți. Dar în ciuda a toate acestea — sau poate datorită lor - era ceva care te uimea la el... o drăgălășenie. Acel tip de drăgălășenie pe care majoritatea fetelor o resping și de care alți băieți se tem. Și, desigur, ceea ce-i face să se teamă - sau nu înțeleg - urăsc. Așadar, una peste alta, Simon nu era unul dintre cei mai populari băieți.

Am traversat și am venit lângă el. Zâmbi agitat și începu să răsucească sulul de hârtie în jurul piciorului său.

— E pentru afișe? am întrebat eu.

— Da. Sunt numai niște schițe, e tot ce am putut face. Voiam să fac rost de niște materiale bune din oraș...

— Acolo mă duc și eu. Aș putea lua eu. Este magazinul de artă lângă bibliotecă - ce să cer?

— Hârtie de cartuș A1, e cam scumpă...

Începu să se caute de bani prin buzunare.

— E în regulă, am zis. Am să iau. Ce să fie - coli sau un bloc de desen?

— Ei, dacă ai putea să iei cam șase coli...

— Albe?

— Da, mulțumesc.

— Pentru nimic.

Dădu iar din cap și-și îndreptă privirea către trotuar. O liniște ciudată plutea în aer. M-am gândit să-l întreb dacă vrea să vină în oraș cu noi. Știam că nu va merge, dar eram curioasă să știu dacă ar fi apreciat intenția mea. „Dacă aș fi el, aș merge?” m-am întrebat.

— Probabil că nu. Mergi la concursul de canotaj sâmbăta viitoare? l-am întrebat.

— Nu cred.

— De ce nu?

— Nu știu... nu e chiar genul meu preferat de activitate.

— Ai putea să vii cu noi dacă vrei. De obicei, îi privim de pe stânca aia mică de dincolo de golf. E liniște acolo.

— Ei, poate.

— Suntem doar eu și tata... și Defer.

— Dar fratele tău?

Am râs.

— Nu cred că va veni cu noi.

— Păi, nu știu...

— Hai, o să fie amuzant - apoi, dându-mi seama că parcă eram Bill când încerca să mă convingă să ne distrăm, m-am oprit.

— Ce? întrebă Simon.

— Nimic, nu contează. Am schimbat subiectul: La ce oră ajungi vineri?

— A... pe la... șase? E bine așa? Aș putea să vin mai devreme dacă...

— Nu, e în regulă... Apropo, am obținut informații despre adăpostul pentru păsări. Au trimis o grămadă de lucruri — foi volante, insigne...

— E grozav, spuse el. Mă gândeam că am putea...

Se opri în mijlocul frazei și ne-am ridicat amândoi privirile în timp ce o hatchback⁵ de un verde aprins se opri lângă marginea drumului, cu motorul turat și ritmul basului bubuind prin geamurile deschise. Șoferul era un tânăr gras, într-un tricou fără mâneci și cu ochelari, pe care l-am recunoscut ca fiind Robbie Dean. Fata de lângă el, de pe locul din dreapta, care mesteca gumă, era sora lui mai mica, Angel. Chiar când îmi spuneam în sine - o, Doamne, ce vor ei? - Bill se aplecă pe geamul din spate, cu un rânjel uriaș pe față.

— Hei, Cait! strigă ea. Caity! Vino încoace!

Am privit-o cu neîncredere. Ce naiba căuta cu cei din familia Dean? Ce urmărea? L-am privit rușinată pe Simon. Se micșorase în paltonul său și își dădea silința să nu pară stânjenit. Am

vrut să-i spun ceva, dar nu știam ce.

— Vino încoace, Cait! strigă Bill, mișcând portiera. Mișcă-ți fundul, fato!

— Ar fi mat bine să plec, am mormăit către Simon. Ne vedem vineri, da?

Ochii lui Simon au rămas fixați în pământ, în timp ce eu mă îndreptam către mașina zgomotoasă, am respirat adânc și am urcat.

— Mai bună ca un autobuz, nu? spuse Bill, aprinzându-și o țigară.

Traversam în viteza digul Stand, într-un abur înecăcios de fum de țigară și parfum și batăi asurzitoare de tobe.

— Poftim? am strigat

— Mai bine decât cu autobuzul! strigă înapoi.

— Da... minunat.

— Îmi oferi o țigară.

— Vrei?

— Nu, mersi.

— Ce părere ai?

— Poftim?

Se întoarse către mine, pozând, cu mâinile în șolduri.

— Ce părere ai? Îți place?

Era un maiou roșu, fără bretele, o fustă incredibil de scurtă în două culori, și o pereche de pantofi cu platformă de opt centimetri, de un gri metalizat, care aveau curelușe pe gleznă. Cu părul ei blond cu șuvițe dat cu gel, cu ruj de un roșu intens și cu ochii puși în evidență, semăna cu o prințesă de optsprezece ani care ieșea cu fetele noaptea în oraș.

— Foarte drăguț, i-am spus.

Mă plesni peste coapsă.

— Văd că te-ai străduit - hei, Angel, nu ți-am spus? Angel?

Fata care stătea pe locul din dreapta șoferului se întoarse cu fața către noi, plescăindu-și guma și măsurându-mă din cap până în picioare cu o privire fixă, rece. Avea șaisprezece ani, dar mergea pe douăzeci și unu. Păr ondulat oxigenat, ochi albaștri machiați, cu buze ca ale Madonnei și o atitudine pe măsură.

— Da, spuse ea, atingând cu degetele partea de sus a rochiei sale albe transparente de vară.

Foarte drăguț. Le place asta.

În timp ce mașina se balansa ca să depășească un val de trafic de pe un deal îngust, m-am înclinat pe o parte, apoi m-am înclinat înapoi în timp ce Robbie trăgea pe dreapta chiar în momentul în care un autobuz cu etaj se „rostogolea” în josul dealului, de partea cealaltă. Cauciucurile scârțâiră. Claxoanele „urlară”. Robbie rânji și scoase un deget pe fereastră, strigând: „Du-te-n mă-ta!”

Angel râse, se aplecă spre el și-i șopti ceva la ureche. Robbie scoase un sunet ca un geamăt și l-am văzut aranjându-și ochelarii de soare și privindu-mă în oglinda retrovizoare. M-am uitat spre Bill pentru susținere. Își verifica rujul, scuturând scrumul de țigară de pe fustă, dând din cap în ritmul muzicii. Îmi făcu semn cu ochiul.

M-am așezat la loc și am privit pe geam, consolându-mă cu gândul că această călătorie se va termina la un moment dat.

În vreme ce ne apropiam de centura de la marginea orașului, traficul se îngreuna și mașina

încetini atât de mult, încât părea că se târâie. Vreme de câteva minute, Angel se jucase cu un pachet de țigări și cu o jucărie din foi de țigară și acum își aprinse una și se lăsă pe spate, cu o mână atârând peste geamul deschis, trăgând fumul adânc în plămâni. Nu știam de ce așteptase până să ajungem în oraș și de ce făcea mare caz din asta. Presupun că trebuia să mă impresioneze. După alte câteva fumuri, se răsuci în scaunul ei, mișcându-și fundul peste tot și-mi dădu țigara.

— Nu, mersi, am spus.

— E în regulă, zâmbi batjocoritor, e doar niște fum.

— Știi ce este — nu fumez.

— Este iarbă, fato! N-o să mori.

Se aplecă peste scaunul din spate, cu fundul ridicat în aer. M-am uitat în ochii ei, încercând să văd dincolo de atitudinea ei, încercând să-mi imaginez cum era ea atunci când era singură... dar nu am reușit. Acel tip de fată nu este niciodată singură, pentru că fără alți oameni împrejur trebuie să fie ea însăși și nu suportă acest lucru.

— Fratele tău fumează, spuse ea, pasând țigara lui Bill.

— Mă așteptam la asta, am răspuns.

— Își țuguie buzele.

— Și tatăl tău.

— Așa, și?

Pentru un moment, păru surprinsă, ca și cum s-ar fi așteptat să fiu șocată. Buzele i se subțiară și ochii i micșorară, apoi Robbie o plesni peste fund și întrebă: „Încotro, Ange?” și ea profită de ocazie ca să se ghemuiască înapoi în scaunul ei și să-și reia imaginea de fată rea.

— La magazinul cu multe etaje de pe Crown Street, șuieră ea. Și dacă-mi mai dai vreo palmă peste fund, o să-ți rup gâtul ăla nenorocit.

— Între timp, Bill tușea de moarte din cauza țigării.

— Te distrezi? am întrebat-o.

— Ham, spuse ea, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

Cu mașina parcată și cu Angel, și Robbie pierzându-se în spirala întunecată a căilor de acces din magazin, am avut în sfârșit ocazia să o întreb pe Bill ce naiba credea că face.

— Ce vrei să zici? întrebă ea, îndepărtându-se cu un chicotit inocent. Ne-a scutit de câteva bilete de autobuz, nu?

— Ei, hai, Bill... Angel Dean, pentru numele lui Dumnezeu...

— Angel nu are nimic, e o companie bună.

— Nu, nu este.

— Trebuie doar să ajungi să o cunoști, atâta tot.

— Și tu o cunoști, mă întreb?

Se împiedică de o bordură și începu să chicotească iar, apoi se apropie și-și puse brațul peste umărul meu.

— Oh, Caity... prieteno... doar nu ești geloasă, nu? Știi că ai să fi întotdeauna singura care contează...

— Da, da... ai de gând să te dai jos?

O priveam în timp ce se apleca și își verifica machiajul în oglinda laterală a unei mașini parcate și am văzut felul în care un grup de trecători format din bărbați de treizeci de ani, în echipament de fotbal, își dădeau coate și o analizau... Doamne... Începusem să mă plictisesc de toată treaba, de tot weekendul, de toate. Mă simțeam ca și cum aș fi smulsă deodată și

scăpată zgomotos în mijlocul vreunui serial australian de prost gust în care toți și toate se învârteau în jurul sânilor, fundurilor și a sexului. Mă săturasem de asta. Dacă aș fi știut ce urma să se întâmple, m-aș fi întors și m-aș fi dus acasă imediat. Dar nu știam ce avea să fie. Și Bill era prietena mea cea mai bună. Și nu voiam să par nepoliticoasă, nu-i așa?

Așa că am urmat-o afară din parcare și pe podul care separa în două șoseaua, scuturându-mi capul, în timp ce ea se agăța de balustrade și scuipa pe cei din trafic.

— Unde mergem? am întrebat plictisită. Orașul e în partea cealaltă.

— Ah, spuse ea, ridicând din sprâncene. Vino pe aici, frumușica mea. O surpriză te așteaptă...

Surpriza consta în faptul că trebuia să petrec restul după-amiezii într-un bar de la celălalt capăt al podului, numit The Cavern⁶, cu doi dintre cei mai penibili băieți pe care i-am întâlnit vreodată. Ne așteptau în spate, într-un balcon cu grădină, așezați la o masă din plastic, sub o umbrelă de plastic. Zgomotul traficului de pe șoseaua de mai jos se auzea încontinuu, înecând aproape sunetul automatului cu muzică, iar un miros rânced de bere și fum de țigară ieșea din interiorul întunecat al barului. Bill i-a prezentat pe băieți ca fiind Trevor și Malc.

— La anul o să fie în elasa a XII-a, îmi explică ea mândră, încrucișându-și picioarele și ținându-și buzele în timp ce se așeza lângă Trevor.

Era slab, avea ochelari colorați și purta o cămașă cu mâneci scurte, cu gulerul răsfrânt. Celălalt era și mai slab și avea o pereche de pantaloni scurți albi și o cămașă polo cu dungi albe și bej. Semăna cu o șopârlă.

— Bună, Kay, spuse el. Ce bei?

Abia pot să descriu restul după-amiezii. Pe scurt, a fost îngrozitor. O mulțime de chicoteli, băutură, rânjete, fumat, lăudăroșenii în legătură cu mașinile, glume proaste și farse cu suporturile pentru paharele de bere, cartofi pai, noxele din trafic, muște, băuturi în care s-au pus substanțe ilegale, priviri viclene și aluzii și apoi, odată cu băuturile care tot apăreau, fețe roșietice și zgârieturi, clipiri din ochi, râgâieli, vânturi, priviri murdare, schimb de scaune și mâini alunecoase. Bill tot aratându-și chiloții ca o bunicuță care s-a îmbătat de Crăciun, Trevor pipăind-o pe sub masă, și Malc stând acolo ca un copilaș bolnav, după ce l-am lovit în genunchi pentru că încercase să-și bage limba afurisită în urechea mea,

Când Bill și Trevor se furișară într-un colț al balconului ca să se mai pipăie, pur și simplu nu am mai rezistat. M-am dus la toaleta pentru femei, m-am închis într-o cabină și am stat acolo, rugându-mă ca ziua să se termine.

Nu am băut chiar atât de mult, dar era imposibil să stai acolo toată după-amiaza fără să bei ceva, chiar și numai pentru a potoli durerea. Și sunt sigură că la bar, Talcy Malcy mi-a turnat câteva pahare de vodcă în cidrul meu. Și nici nu mâncasem mult. Și eram obosită. Și stătusem în soare toată după-amiaza... Așa că, una peste alta, trebuie să recunosc faptul că, în momentul în care am plecat de la bar, eram destul de beată. Nu-mi amintesc să fi mers înapoi către locul de parcare, dar undeva pe drum, ne-am pierdut de Trevor și Malcolm și ne-am regăsit cu Angel și Robbie. Aceștia erau însoțiți de un bărbat numit Lee Brendell, pe care îl mai văzusem pe insulă. Nu știam unde fuseseră sau ce căuta el cu ei și nici că-mi păsa. Mă bucuram doar că eram pe bancheta din spate și stăteam degeaba, în timp ce Robbie ieși din parcare, făcu sensul giratoriu și se îndreptă către oraș. După ce umblă cu niște pungi de cumpărături și după ce se rujă din nou, Angel se roti în scaunul ei și-și aprinse o țigară. Tot rânjea la Bill, care stătea în colț, pe o parte, cu ochii pe jumătate închiși și cu o țigară neaprinsă atarnându-i din gură. Lee Brendell se strecurase în spate și stătea posac între mine și Bill, cu picioarele depărtate și privind în gol. Între timp, Robbie luase ceva cu siguranță. Ochii lui ca de

gândac străluceau ca niște farfurii negre, vorbea încontinuu și dădea din mâini. Conducea și mai nebunește decât înainte. Depășea mașini, se abatea de la traseu, tura motorul... era înfricoșător.

Am deschis geamul ca să intre niște aer.

— Vrei să auzi ceva, Bren? țipă Robbie, scoțându-și capul. Ei? Ce vrei? Puțin avânt? Asta vrei!

Brendell se uită la el. Era un bărbat masiv, cam pe la douăzeci-treizeci de ani, îmbrăcat cu un tricou de un gri-deschis și blugi prăfuiți, cu o privire dură și cu mâini mari și aspre, pe care le ținea pe genunchi. Tot ce știam despre el era că locuia pe un vas, în partea de vest a insulei, și că nu era genul de om cu care să te încurci. Mirosea a chimicale și a sudoare.

Robbie se întoarse și rânji din nou la el.

— Ce spui? Vrei să fumezi? Ooo! Joanna-i tare! Vrei puțin? Ange o să...

— Condu, spuse Brendell calm.

— Bine, bine, Bren, răspunse Robbie fericit.

Periferia orașului se pierdea în ceață și, înainte să-mi dau seama, ne aflam pe drumul către insulă. Deși eram încă amețită, am început să mă simt mai bine datorită aerului care intra pe geam și îmi limpezea mintea.

Bill, cu toate astea - ei bine, Bill suferea. Lipită de geam, cu capul în mâini, cu fusta șifonată și cu rimelul întins în jurul ochilor părea o epavă. Nu prea o compătimeam. De fapt, nu o compătimeam deloc. În acel moment, o uram până peste poate.

Și totuși... ea era cea mai bună prietenă a mea. Nu puteam să o părăsesc, nu-i așa?

M-am aplecat peste Brendell și am luat-o de mână.

— Bill? Bill, ești bine?

— Nu, nu, spuse ea, dându-mi peste mână. Dă-i naibii, fato...

— Hai, Bill, sunt eu, Cait.

— Lasă-mă-n pace, pleacă...

Brendell își întoarse capul și mă privi, cu o față lipsită de orice expresie. Nu spuse nimic, nu mișcă nici un mușchi, doar se uita fix la mine ca și cum aș fi fost într-o cușcă, apoi își întoarse încet privirea. I-am tras în jos fusta lui Bill, atât cât se putu, adică nu prea mult și apoi m-am întors la locul meu.

Angel își relua poziția fundul-în-aer și mă privi cu un licăr batjocoritor în ochi. Cu Brendell aproape nonexistent, Bill semi-conștientă și Robbie pierdut într-o nebulă de curse de viteză, Angel și cu mine eram practic singure în mașină. Amândouă o știam. Își îndoi o gumă în gură și îmi facu semn din ochi.

— Bine ai venit în lume, dragă, îmi spuse ea.

Când nu i-am răspuns, îmi aruncă o privire dură, făcând mare caz de guma ei de mestecat, apoi facu un balon și rosti batjocoritor:

— Îți place să te crezi deosebită, nu-i așa? Ceva special. Albă și curată, Caity McCann... drăguța de pe plajă... micuța Caity McCann... nu așa îți spune el?

— El cine?

— Cine, spuse ea... la naiba - câți sunt?

— Nu știi la cine te referi.

— Desigur că nu știi - nu știi nimic, nu? Tu doar te plimbi pe plajă cu câinele tău, privind cerul...

Se aplecă spre mine și vocea ei luă un ton răutăcios.

— Ascultă, fato șuieră ea, ia-ți mâinile de pe prietenul meu.

— Poftim?

— Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, bine?

Am dat din cap. Era nebună. Ce băiat? Despre cine naiba vorbea? Despre Malcom? Despre Talcy Malcy? Simon? Se referea la Simon...? Nu, nu s-ar uita la Simon de două ori. Apoi mi-a picat fisa - micuța Caity McCann. Așa îmi spusese Jamie Tait pe plajă. Ei bine, dacă nu e chiar micuța Caity McCann... La el se referea? La Jamie Tait? Dar era ridicol. Angel nu avea nici o legătură cu el. Nu era prietena lui. Sara Toms era prietena lui - de fapt, logodnica lui. Apoi, mi-am spus, nu e ca și cum Jamie ar fi cel mai fidel partener din lume, nu? Dar chiar și așa - Angel Dean? Cu Jamie? Cu siguranță nu... Și oricum, chiar dacă vorbește despre Jamie, de unde știe ce s-a întâmplat? El trebuie să-i fi spus, trebuie s-o fi mințit...

Un geamăt teribil îmi întrerupse gândurile. M-am uitat și am văzut-o pe Bill ducându-și o mână la gură, albă ca o foaie de hârtie.

— Robbie, trage pe dreapta, spuse Angel. Târfulița o să vomite.

Robbie înjură și opri mașina la un stop.

— Scoate-o afară! Repede, dă-o afară! Abia am curățat mașina azi-dimineață.

Bill se îneca din cauza unor cocoloașe mari care se formaseră în burtă și care înaintau spre gât. Angel stătea acolo, râzând. Nu avea de gând să miște un deget. Și lui Brendell nu-i păsa. Așa că în timp ce Robbie avea un blocaj mental, înjurând, bolborosind și zdruncinând portiera, încercând să o deschidă, am deschis portiera de pe partea mea și m-am grăbit către partea cealaltă. Am scos-o afară pe Bill și am ajutat-o să ajungă pe bordură. După câțiva pași, picioarele ei au cedat, a căzut în genunchi și a vomitat pe iarbă. Am auzit-o din mașină pe Angel care striga și aplauda:

— Așa! Continuă fato, dă tot afară! Ha, ha!

Asta e, mi-am zis, asta e. Nu poate să fie mai rău de atât. M-am uitat la Bill, care tușea și voma în iarbă, la Robbie, care reușise într-un final să deschidă portiera și care se plimba acum încoace și încolo, trăgând din țigară, mormăind ceva ca pentru sine și pocnindu-și mecanic degetele și am privit-o pe Angel, care se uita chiorâș pe geam, o fată nebună, care, cu câteva minute mai devreme, mă avertizase să mă țin departe de bărbatul ei, care practic mă asaltase cu mai puțin de douăzeci și patru de ore mai înainte...

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

Cum am ajuns acolo?

Ce căutam eu acolo?

M-am uitat împrejur și dintr-odată mi-am dat seama unde ne aflam. Pe digul Stand. Staționam pe o parte a drumului, cam la un sfert din distanța de până la șosea. Aproape că nu mai puteam suporta. Toate acestea - mașina asta, acești oameni, sunetul pe care îl scotea Bill care parcă murea înecându-se - toată această murdărie și oroare neînsemnată nu-și aveau locul... nu aici.

Am traversat către balustrade, încercând să mă controlez, încercând să mă distanțez de mizerie. Mareea era pe cale să aibă loc. Era cât se putea de înaltă, fără să inunde. Apa de un argintiu curat părea că nu se mișcă, precum o oglindă, doar cu un clipocit ușor în preajma stufărișului și un vârtej albastru aproape imperceptibil, departe către mijlocul estuarului. Era minunat. Preț de câteva momente, am uitat orice altceva, toate se pierdeau în peisaj, în timp ce eu priveam calmul tăcut al apei.

Apoi, liniștea fu tulburată de o înjurătură guturală și de un pieoscăit.

— Gata, l-am prins!

M-am uitat într-o parte și l-am văzut pe Robbie aplecându-se peste pietrele de lângă parapetu, după ceva de pe mal, aruncându-le cu toată forța, cu fața schimonosită de ură.

— Ce faci? am strigat.

Mă ignoră și se aplecă să mai dezgroape câteva pietre de pe margine.

— Hei, Ange, strigă el. Vino să vezi.

Angel coborî din mașină și se îndreptă ostentativ către balustrade, ajungând în același timp cu mine,

— Privește, spuse Robbie, ridicând altă piatră. La naiba! Uite-l cum pleacă, ticălosul!

M-am uitat în jos, așteptându-mă să văd vreo pasăre rănită sau altceva, dar nu era o pasăre - era un băiat. Băiatul, băiatul în verde. Era cam la douăzeci de metri în jos, pe râu, înaintând de-a lungul malului cu o undiță într-o mână și cu desaga lui de pânză în cealaltă mână. Părul de la spate, acolo unde o piatră își atinsese ținta, era pătat cu sânge.

— O, Doamne, am șoptit.

Angel se cățăraser pe balustrada și îl încuraja pe fratele ei.

— Dă-i, Rob, continuă, o să scape. Dă-i!

În timp ce Robbie rânjea și continua să arunce o altă piatră. L-am apucat de braț și l-am dezechilibrat. Se răsuci, mă dădu la o parte, apoi aruncă piatra cu o forță plină de dezgust în spatele Băiatului. Băiatul se împiedică din nou și aproape că alunecă pe mal, apoi se puse pe picioare și păși peste un șanț îngust, înainte de a dispărea într-un stufăriș înalt. În timp ce ieșea din cadru, întoarse capul și ne privi în treacăt. De la cineva în situația lui m-aș fi așteptat la o expresie care să indice teamă, furie, durere sau chiar uimire, dar figura lui nu arăta nimic din toate acestea. Absolut nimic. Era privirea lipsită de emoții a unui animal, o privire a instinctului pur.

O privire care m-a zărit.

— Țigan murdar, scuipe Robbie, aprinzându-și o țigara.

— Poftim? am întrebat.

— Hoinari, călători — hei, care-i jocul tău nenorocit până la urmă? De partea cui ești?

— Chiar așa, spuse Angel, venind lângă mine. De partea cui ești, scumpo?

Abia puteam să vorbesc,

— Parte? am murmurat eu. Țigani? Care e problema voastră? Ați înnebunit cu toții.

— Și cu el încă unul, nu-i așa? zâmbi Angel afectat. Dumnezeu, tu-i aduni pe toți, fată!

Studenti, ciudați, copii de bani gata, țigani... chiar trebuie să accepți orice?

— Nu-l uita pe tipul ăla, răsuflă zgomotos Robbie.

Un val de mânie interioară mă năpădi. Le vedeam fețele batjocoritoare, dinții, buzele, ochii arzători și aerul din preajma lor pătat de cruzime și durea atât de mult încât voiam să țip. Dar știam că nu are sens. Așa va fi mereu. Nu puteam să fac nimic pentru a schimba situația. Așa că m-am întors și am dat să plec.

— Salută-l pe „bătrânul” Dom, strigă Angel în urma mea. Spune-i că Angel îi trimite dragostea ei... m-ai auzit? Micuța Angel îi trimite iubirea ei...

Vocea ei răzândă se îndepărtă odată cu briza.

Bill stătea pe bordură, ținându-și capul între genunchi, încă văitându-se. Când am trecut prin dreptul ei, m-a privit cu ochi încetoșați:

— Cait? Ce se întâmplă? Ce este? Unde te duci?

Am mers mai departe fără să-i răspund și m-am îndreptat spre casă.

Lucrul care mă supărase cel mai mult azi nu avea nimic de-a face cu Bill, nu era vorba nici de prostia ei, nici de bar sau de băieții aceia idioți, nici măcar de zgomotele dușmănoase ale lui Angel și Robbie. Nu, ceea ce mă deranja cel mai mult era să-mi închipui ceea ce trebuie să fi gândit Băiatul despre mine. În timp ce parcurgeam lungul drum spre casă, abținându-mă să nu plâng, bolborosind blesteme inutile către propria persoană, împiedicându-mă din când în când din cauza ultimelor resturi de băutură, un singur gând urâcios nu-mi dădea pace: Doamne, oare ce crede despre mine? O copilă vulgară, cu prieteni răi care vomită în public și aruncă în străini cu pietre... o persoană nepăsătoare... o altă adolescentă nechibzuită...

Știu că sună foarte arogant și egoist din partea mea, dar nu mă puteam abține. Nu-mi puteam scoate ideea din cap. Mi-l imaginam stând liniștit, undeva, într-un ascunziș, atingându-și ușor locul unde a fost lovit, având în minte imaginea mea și a celorlalți râzând și aruncând în el cu pietre. M-am simțit foarte prost.

Desigur, îmi făceam griji și pentru el Asta e de la sine înțeles. Un sentiment extrem de dezgustător mă răvășea în adâncul stomacului, o furie puternică pe care nu o mai simțisem de când am încercat să opresc niște copii din a chinui o pisică, cu câțiva ani în urmă. Era o seară în care se făcea focul în aer liber. Copiii legaseră ceva aprins de coada pisicii și bietul animal tot alerga mieunând de durere și de teamă, iar ei râdeau ca niște nebuni. Am încercat să ajut, dar pisica a fugit și a dispărut într-un loc abandonat, iar copiii au început să râdă de mine. Nu am putut face nimic. Erau prea mulți. M-am simțit atât de neajutorată... și așa mă simt și acum. Incapabilă de a face ceva. Amărată. Îmi făceam griji pentru Băiat. Voiam să-i fie bine, îl voiam pe el...

Adevărul este că voiam ca el să știe că îmi păsa.

Tata mi-a spus întotdeauna să nu mă îngrijoreze ce cred oamenii despre mine sau ce cred eu că gândesc ei despre mine. „Fii tu înșăși, îmi spune mereu. Dacă pentru tine e bine e tot ce contează.“ Știu că are dreptate, dar uneori e mai ușor de zis decât de făcut. Cu oameni precum Angel și Robbie, aproape că mă descurc, îmi pot spune - nu contează ce cred ei, părerile lor nu sunt importante. Lasă-i să creadă ce vor - ce-mi pasă mie? Asta pot să îmi spun. Nu funcționează întotdeauna, dar cel puțin pot să o zic. Dar când vine vorba de oameni ale căror păreri le apreciez - ei bine, e altceva. Atunci este mai greu. Când cineva pe care îl respecti, admiri sau iubești nu te vede cu ochi buni, să fii tu însuși nu este de ajuns. Pentru că dacă ești tu însuși și ei au tot aceeași părere, ori ei greșesc, ori tu.

Din punctul meu de vedere, Băiatul trebuie să fi avut o părere proastă despre mine, dar greșea. Sau, cel puțin, se înșela, Nu era vina lui că gandea așa. Dacă ar fi existat vreo vină, a mea era. Și totuși, el nu avea dreptate. Era destul de limpede. Ceea ce n-am înțeles este de ce am acordat importanță acestui fapt. Nu știam nimic despre el. De ce mi-ar păsa ce gândește despre mine? De ce i-aș aprecia părerea? Îl respect? Cum aș putea? Îl admir? Pentru ce anume? Nu-l iubeam... nici măcar nu-l cunoșteam — așa că, de ce îmi păsa ce crede despre mine?

Mergând spre casă, m-am gândit la asta, dar tot nu am reușit să găesc un răspuns. Mă durea capul. Gura îmi era uscată. Eram prea înfierbântată ca să mai gândesc. Într-un final, am renunțat.

După ce am făcut un duș rece, mi-am schimbat hainele și am băut câteva căni de cafea tare, tot mă simțeam groaznic. Nu se înserase încă de tot, era în jur de ora opt, dar eu mă simțeam ca și cum aș fi fost trează de zile în șir. Eram amețită și epuizată. Totuși, nu voiam să mă duc la culcare. Și nici nu voiam să vorbesc cu cineva. Și ideea de a mă uita la emisiunile de sâmbătă seara mă deprima prea mult. Tot ce îmi doream cu adevărat era să ies la o plimbare pe plajă. Știam că era singurul loc unde aș fi putut să scap de toate prostiile din mintea mea, dar nu eram foarte sigură că am curajul să merg acolo. Amintirea lui Jamie Tait era încă proaspătă în mintea mea. Problema era următoarea: cu cât evitam mai mult plaja, cu atât devenea mai contaminată de imaginea lui, și cu atât mai contaminată, cu atât mai greu de uitat incidentul. Nici eu, nici plaja nu meritam așa ceva.

Însă era dificil. Mai ales după ce se întâmplase în după-amiaza respectivă. Prea dificil. Și stând în bucătărie, privind pe fereastră, știam că nu am să adorm în acea noapte.

Când s-a întors Dominic, eu eram tot în bucătărie, pe jumătate adormită.

— Hei, străino, spuse el, strecurându-se în bucătărie. Ce faci pe întuneric?

— Nimic, am răspuns, alungându-mi somnul de pe gene. Cât este ceasul?

— Nu știu, unsprezece jumătate, douăsprezece - unde-i tata?

— Lucrează.

— Am înțeles.

Se îndreptă către frigider și-și luă o cutie cu bere, o deschise și mi se alătură la masă.

— Ai ieșit în oraș? mă întrebă, aprinzându-și o țigară.

— Nu, nu chiar...

— Credeam că te întâlnești cu Bill.

— Am mers doar în oraș...

Zâmbi.

— V-ați distrat?

— Cam așa ceva.

Îl priveam bând din cutie. Nu prea îl văzusem de când se întorsese de la facultate, nu am apucat să văd cum arată. Acum, în semiîntunericul bucătăriei de la miezul nopții, vedeam că semăna cu cineva pe care obișnuiam să-l numesc frate. Aceași figură calmă și chipeșă, aceeași gură delicată și aceiași ochi de culoarea lemnului, aceeași energie răutăcioasă... doar că acum era trist și plictisit, pielea nu mai avea tonus și era netedă ca și când ar fi fost sigilată cu o folie de împachetat alimente.

Mai bău niște bere și bătu ușor scrumul în scrumieră.

— Știi de ce-mi amintește asta?

— De ce anume?

— De scena din *De veghe în lanul de secară*, în care Holden se furișează înapoi acasă pentru a-și vedea surioara - cum o chema?

— Phoebe.

— Da, așa, Phoebe. Se strecoară în casă și o trezește în mijlocul nopții...

— E doar o copilă.

— Știu.

— Are doar opt ani sau cam așa ceva,

— Da, știu...

— Am cincisprezece ani, Dominic...

— Știu câți ani ai. Nu am vrut să spun că ești precum... nu-știu-cum-îi-zice.

— Phoebe.

— Da, Phoebe. Nu am vrut să spun că ești ca ea, am vrut doar să...

— Să ce?

— Nimic, nu contează. Uită despre asta.

— Spuneam doar că...

— Da, știu.

Vocea i se aspri:

— Nu ești o puștoaică, eu nu sunt Holden Caulfield și ăsta nu-i New York, e doar afurisita de insulă Hale.

Termină berea și își luă alta. Felul în care trânti ușa de la frigider și iritarea cu care își aprinse o altă țigară m-au făcut să cred că se supăraseră pe mine, dar când se așeză din nou la masă, am observat un zâmbet mare afișat pe chipul său.

— Așadar, zise el, bătând cu degetele în masă... Un crocodil intră într-un bar...

— Uite ce-i, Dominic, nu prea am chef...

— Nu, ascultă. Un crocodil intră într-un bar. Se duce la bar și comandă o bere. Barmanul îi toarnă băutura, apoi îl privește și spune: „Hei, ce-i cu fața asta lungă?”

M-am forțat să zâmbesc.

— Foarte bună gluma.

Sorbi din cutie și mă privi.

— Deci?

— Ce-i cu fața asta lungă?

Am dat din umeri.

— Sunt cam obosită.

— Hai, Cait, încerc doar să te ajut. Ce s-a întâmplat? Probleme cu prietenul? Se lasă greu Simon?

— Încetează!

Rânji.

— Aș putea să vorbesc cu el, dacă vrei. Data viitoare când mai vine pe aici...

— Totul e doar un joc stupid pentru tine, nu-i așa?

— Poftim? Întrebă inocent.

— Știi tu ce vreau să zic. Serios, Dom, nu am chef. M-am săturat până peste poate de prostia asta cu Simon. Las-o baltă, da?

Tăcu vreme de un minut sau două. Privind pe fereastră, își sorbi berea, mângâindu-și leneș barba. Ceva îl deranja, îmi puteam da seama din felul în care își legăna piciorul în sus și-n jos. Cu toții ne legănăm picioarele când suntem supărați. Aveam impresia că vrea să discute despre ceva anume, dar că nu știe cum să înceapă. Asta era problema lui. Nu putea să spună pur și simplu ce are de spus, trebuia întotdeauna să forțeze lucrurile și să se țină de prostii până când, într-un final, adevărul avea să iasă la iveală.

— E tata, nu-i așa? Întrebă el după o vreme. Te necăjește.

Am suspinat.

— Nu, desigur că el nu...

— Chiar și așa, care-i treaba cu el? M-a certat rău de tot în legătură cu noaptea trecută.

— Nu e nimic în neregulă cu el. Este bine...

— Poate că de vină este cartea asta nouă la care lucrează, poate asta l-a dat peste cap...

— Nu l-a dat nimic peste cap, Dominic. Era doar nervos pe tine pentru că ne-ai trezit din somn și că te-ai purtat ca un idiot..

— Iisuse! exclamă el. Ești mai rea ca el. Nu am încredere în locul ăsta. E ca și cum aș locui cu niște călugărițe afurisite...

— Vrei să nu mai înjuri tot timpul? Sună oribil.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, se răsti el ridicându-se și mergând apăsând până la fereastră, împrăștiind scrum pe podea.

În timp ce stătea acolo, bându-și berea și fumând nervos, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la cât de caraghios arăta, ca un băiețel răsfățat. La fel ca și ceilalți...

Asta era. Asta era problema cu adevărat. Devenise ca toți ceilalți.

— Uite ce e, Dom, i-am spus eu. Nu doar zgomotul l-a deranjat pe tata...

— Nu?

Se întoarse de la fereastră.

— Atunci, ce anume? Nu-mi spune că tăticu s-a enervat pentru că fiul sau iubit s-a îmbătat puțin? Pentru că nu înghit asta, nu de la el. Rahat! Râde ciob de oală spartă... de când a murit mama, el e mai mereu pe jumătate beat

L-am privit.

— Nu pot să cred că ai spus asta.

— Ei bine, spuse el coborându-și privirea. E adevărat, nu-i așa?

— Mi-a ajuns, am suspinat eu. Mă duc să mă culc.

Eram aproape de ușă când Dominic mă opri, punând mâna pe umărul meu.

— Ei hai, Cait, spuse el. Nu am făcut decât să ies la băut cu niște prieteni. Ce-i drept, eram puțin beți când ne-am întors...

— Tu chiar nu înțelegi, nu? am țipat.

— Ce să pricep?

L-am privit aspru, buzele îmi tremurau.

— Tu... tu și așa-ziii tăi prieteni...

Vocea mi se pierdu. Nu mai puteam să vorbesc. Nu-mi găseam cuvintele.

— Ce-i cu ei? Întrebă el

— Nimic - nu contează. Lasă-mă în pace.

— Cait...

— Ia-ți mâinile de pe mine.

Se dădu înapoi năucit.

— Bine, bine, nu vorbi tare. Ascultă. Îmi pare rău. Nu am vrut asta... Știu că nu ar fi trebuit să spun asta despre tata...

— Nu, nu ar fi trebuit.

— Dar nu am vrut...

— Uită de asta.

— Tot ce am vrut să spun era că...

— Da, știu ce ai vrut să spui.

M-am oprit în pragul ușii și l-am privit în ochi, în căutarea unei urme a vechiului Dominic, Dominic al meu... dar nu am găsit-o.

— Ce e? Întrebă el, neliniștit de privirea mea.

— Nimic. Nu îți face griji.

Am dat să plec.

— A, apropo, Angel îți transmite dragostea ei.

Își linse buzele.

— Cine?

— Angel Dean, am repetat.

— Poftim?... Când a...

— Noapte bună, Dominic!

Avea nouă ani când a murit mama. Eu aveam cinci. Tata treizeci și patru. Cred că ne-a afectat pe toți în diverse moduri.

În seara aceea l-am visat pe Băiat. Ploua. Alerga pe plajă, iar oamenii îl urmăreau, aruncând cu pietre spre el și numindu-l în toate felurile. *Țiganule! Hoțule! Pervers nenorocit!* Erau cu sutele, fluturând bețe și bucăți de țevi, lopeți și pietre și orice le pica în mână, cu fețele ca desprinse dintr-un coșmar, pline de ură și brăzdate de ploaie. *Țigan nenorocit! Jigodie!* Jamie Tait era și el acolo, uns cu ulei, în pantalonii lui strâmți de înot. Angel și Robbie erau și ei prezenți. Lee Brendell, Bill, Dominic, Defer, Simon, tata, toți de pe insulă erau acolo, luând plaja cu asalt, cerând sânge... și eu eram acolo. Eram cu ei. Alergam alături de mulțime. Simțeam nisipul umed sub picioare, ploaia în păr, greutatea pietrei din mâna mea. În timp ce alergam de-a lungul malului, trecând pe lângă cazemată și îndreptându-mă către Point, îmi simțeam inima bătând cu frică și agitație. Băiatul se oprise din alergat și era lângă mlaștini. Aruncă o privire peste umăr, privindu-mă cu ochi rugători, cerându-mi ajutorul. Dar ce puteam face? Nimic. Erau prea mulți. Era prea târziu. NU TE OPRI! se auzi o voce. Era a mea. NU O FACE! NU TE OPRI! CONTINUĂ SĂ ALERGI! NU RENUNȚA! FUGI! FUGI PENTRU TOTDEAUNA...

Trei

Vremea nu se liniște în următoarele câteva zile. În decursul unei singure zile, soarele strălucea dimineața, cerul se înnora și, în timpul după-amiezii, cădea o ploaie ușoară de vară, după care urma un scurt răstimp de căldură insuportabilă, înainte ca norii să se adune din nou și să plouă torențial. Era ca și cum ai privi unul dintre acele filme în care anotimpurile se succed foarte repede. În timpul serilor, un vânt rece adia dinspre mare, risipind nori de nisip și praf în aer, iar cerul căpăta culori pastelate de toamnă când lumina orizontului se strecura printre aburi. Apoi, noaptea, aerul devenea fierbinte și lipicios și câteodată auzeam tunetul huruind slab în depărtare, precum băiguielile unui bătaș nemulțumit.

Vremea nu era statornică.

Am rămas acasă cât de mult s-a putut. Pentru un timp, mă saturasem de compania altor

oameni. Nu voiam să vorbesc cu nimeni și nu voiam să mă gândesc la nimic. Voiam doar să stau și să nu fac nimic.

Dar nu era ușor.

Știi cum e atunci când nu știi ce să simți? Când te gândești la tot felul de lucruri, când nu te poți relaxa, când știi că ai o mâncărime, dar nu știi unde să te scarpini? Așa mă simțeam eu după evenimentele din weekend. Nu știam ce să cred despre mine, despre tata, Bill, Jamie, Dominic, plajă, despre Băiat... totul mi se rotește în cap. Era ca și când cineva ar fi deschis cutia unui vrăjitor și doisprezece omuleți pe arcuri dădeau din capete și-mi puneau întrebări - Ce părere ai despre Simon? Îl placi, nu-i așa? Cum îl placi? Și cum e cu Băiatul? Visul? Ce înseamnă asta? Și care-i treaba cu Dominic? De ce îți petrece timpul cu Jamie? Se întâlnește cu Bill? Sau cu Angel? Îți pasă? Vrei să-ți pese?

Aș fi vrut să știu.

Aș fi vrut... da, aș fi vrut.

Cel puțin weekendul se terminase. Fusese unul lung - lung, haotic și neplăcut. Teribil. Probabil, cele mai rele zile din viața mea. Dar se terminase acum, îmi spuneam. Era gata. Lucrurile se vor întoarce curând la normal. Cerul se va însenina și eu îmi voi putea căuta liniștea într-o vară tăcută cu zile fierbinți, în care să nu fac și să nu mă gândesc la nimic. Doar cer albastru, cărți bune, băuturi reci și nopți răcoroase. Fără surprize, fără groază, fără alte porcării.

Asta era.

Asta îmi doream.

Nimic de făcut.

Nimic la care să mă gândesc.

Fără alte prostii.

Nici o șansă.

Marti după-amiază m-am întâlnit întâmplător cu Bill în târg. Eram cu tata. Nici nu prea voisem să merg cu el, pentru că de fiecare dată când venim împreună am impresia că facem parte din acele scene dintr-un film vechi cu văcari, când fermierii care nu-și vând vitele magnatului ajung în oraș în căruțele lor vechi și stricate și în care toți pușcașii și tipii duri lenevesc, aruncându-le priviri neprietenoase...

Cel puțin asta simt eu.

Nu e că localnicii nu l-ar plăcea pe tata. Presupun că sunt cam suspicioși în ceea ce-l privește. Cam precauți, cam distanți... dar sunt sigură că îl plac. Ei bine, măcar o parte dintre ei. Probabil că îl consideră cam ciudat. Cam dezordonat. Nu foarte agreabil. Știți, bea. Fumează iarbă. Scrie cărți. Și, cel mai rău dintre toate, nu este localnic. Poate că a trăit în Hale mai bine de cincisprezece ani, dar nu s-a născut aici, încă este un străin. Este încă irlandez.

Așa că nu am fost prea încântată atunci când m-a rugat să-l însoțesc, dar rămăsese fără whiskey și voia să mergă la bibliotecă și dacă nu mergeam cu el, trebuia să mergă pe jos... și nu se simțea foarte bine... și chiar nu aveam nimic altceva de făcut... ce altceva puteam face? Mi-am întipărit un zâmbet pe față, mi-am aranjat părul și plecați am fost.

Când am ajuns, am parcat în piață și am coborât pe strada High, către bibliotecă. Nu erau prea mulți oameni prin preajmă - unul sau doi prieteni vechi lenevind pe bănci, mame tinere cu

mașini Jeep pline de copii, câțiva pescari cu cizme înalte de cauciuc și cu țigări atârnându-le de buze. Câțiva motocicliști pierdeau vremea în stația de autobuz și ne aruncau priviri dubioase și o grămadă de copii de la școală se aflau prin preajma standului de ziare, dar nici unul dintre ei nu m-a văzut și asta m-a făcut fericită.

Biblioteca este o clădire veche și drăguță situată la capătul străzii High, cu stâlpi din piatră sfărâmcioasă, care păzesc intrarea și cu ferestre înalte care oferă interiorului o lumină răcoritoare. Deși este mică, deținând doar o selecție minimă de cărți, are un raion de cărți de specialitate destul de bun și este întotdeauna o atmosferă plăcută și liniștită, așa cum ar trebui să fie în biblioteci.

Tata avea nevoie să xeroxeze ceva dintr-o carte de specialitate, dar persoana care se ocupa de acest lucru era ocupată, așa că în timp ce aștepta cu răbdare ca bătrânul bibliotecar să se miște greoi spre aparat, mi-am petrecut vremea folosind computerul bibliotecii.

Mă logasem și căutam ceva pe site-ul RSPCA, când cineva mă bătu ușor pe umăr.

— Cauți ceva porno, fato?

M-am întors ca să o văd pe Bill, mestecând o gumă, privindu-mă de sus.

— Ah, bună, am răspuns.

— Ce faci?

— Nimic. Doar căutam ceva. M-am uitat împrejur. Ești singură?

Îmi păru puțin rușinată.

— Angel este afară.

Am privit afară. Angel Dean se sprijinea de o ușă de peste drum, stând de vorbă cu unul dintre motocicliști. Purta un maiou foarte, foarte micuț și o pereche de pantaloni scurți și rupți din denim, care erau mai mult rupți decât scurți. Avea un ruj foarte închis la culoare, era dată cu o tonă de tuș negru pe la ochi și stătea cu spatele arcuit și cu mâinile prinse la spatele capului, ca să i se vadă abdomenul.

— Drăguț, am spus eu.

Bill dădu din umeri.

— Și ce faci aici? am întrebat.

— Te-am văzut intrând. M-am gândit să te salut.

Am dat din cap, holbându-mă la ecranul calculatorului. Nu știam ce să zic.

— Uite, spuse ea, în legătură cu ziua de ieri...

— Nu îți face griji pentru asta.

— Mai suntem prietene, nu-i așa?

Am dat din umeri.

— Așa cred.

— A fost doar puțină distracție.

— Desigur

— Ei hai, Cait...

Își vopsise părul negru și purta o jachetă scurtă de piele și colanți negri. Cu ochii ei dați cu rimel și cu rujul de un roșu-închis la culoare, semăna cu o motociclistă din anii '50. Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta, de fapt, mi se părea că arată destul de interesant. Doar că nu mai era Bill pe care o știam eu.

Își dădu cu mâna prin păr și mă întrebă:

— Hei, ai auzit despre țiganul ăla?

— Despre cine?

— Puștiul pe care l-am văzut la Stand.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu este țigan. Și oricum nu l-ai văzut, îți vomai mațele la marginea drumului...

— Șșșș! șuieră bibliotecarul, aruncându-mi o privire murdară.

— Scuze, am șoptit.
Bill rânji.

— Moș enervant.
Am vorbit mai încet.

— Ce-i cu el?

— Cu cine?

— Cu băiatul... băiatul de la Stand.
Bill zâmbi.

— L-ai văzut? Doamne! Nu l-aș refuza, chiar dacă e...

— Ce-i cu el? am întrerupt-o. Când l-ai văzut?
Se aplecă mai spre mine.

— Lee are un prieten care are o barcă cu motor. Am ieșit seara trecută cu ea, de cealaltă parte a prundișului Point

— Care noi?

— Lee, Angel, Robbie și alți câțiva...

— Ce căutați acolo?

— Ei, știi tu...
Clipi și-și atinse nasul pe o parte.

— Oricum, pluteam în derivă, cu motorul oprit, când Lee l-a zărit pe tipul acesta gol într-o baltă de la marginea pădurii, de cealaltă parte a mlaștinilor.
Râse,

— Era el, țiganul. Făcea o baie.

— De unde știi că era el?

— Lee avea un binoclu. Angel l-a recunoscut de pe dig.

— L-ai privit prin binoclu?

— Desigur.
Am dat din cap. Nu se putea să fi fost Băiatul. Singurul mod de a ajunge în pădure este să traversezi mlaștinile, iar singurii oameni care cunosc destul de bine locurile și nici măcar nu se gândesc să le traverseze sunt localnici. Dacă nu știi ce și cum să faci, ești mort în câteva secunde.

— Trebuie să fi fost cineva de pe insulă, am spus.

— În nici un caz, răspunse Bill. Dacă ar fi fost cineva pe aici care să arate așa, aș fi știut.
Zâmbi atotștiutoare.

— Și dacă nu aș ști eu, Angel ar ști cu siguranță.
Am suspinat.

— Ce s-a întâmplat? Te-a văzut?

— Nu vrei să știi ce-am văzut eu?

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat, am spus pe un ton rece. Te-a văzut?

O urmă de enervare i-a traversat chipul și pentru un moment am crezut că o să-mi spună să încetez. Nu aș fi învinovățit-o. Vorbeam cu ea ca și când ar fi fost un nimic. Dar nu a fost niciodată genul de persoană care să lase enervarea să-și facă mendrele. Și, oricum, tentația de a-mi povesti despre asta era prea mare.

Se ghemui lângă mine.

— Era foarte ciudat, Cait. Îl priveam prin binoclu - nu puteam vedea prea multe pentru că balta era oarecum pe jumătate ascunsă în spatele unor boscheți.

Îmi aruncă o privire plină de înțelesuri.

— Totuși, am văzut destul, dacă mă înțelegeți.

I-am ignorat brațul care mă împingea.

Continuă:

— Stătea acolo pur și simplu - complet dezbrăcat - privind atent la ceva din apă. Era ca și când ar fi fost în transă sau așa ceva. Și apoi, în timp ce îl priveam, și-a întors deodată capul și s-a uitat la mine.

Ochii i s-au micșorat în timp ce-și aducea aminte.

— Era foarte ciudat. Adică, nu ar fi avut de unde să știe că suntem acolo. Nu făceam nici un zgomot și ne aflam destul de departe... Nu am idee cum de știa. Îmi amintesc doar acei ochi albaștri și calmi care mă priveau prin binoclu.

Vocea i se pierdu și se uită în gol spre podea.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat în liniște.

Privi în sus,

— A dispărut. A fost atât de ciudat! Probabil că m-am uitat în altă parte pentru o secundă... Sunt sigură că nu... dar presupun că așa am făcut. Într-o clipă era acolo - și-n următoarea nu mai era.

Priveam fix ecranul alb al computerului imaginându-mi chipul Băiatului - ochii, zâmbetul - și apoi mi-am amintit acea tăcere fantomatică de când l-am văzut pentru prima dată pe digul Stand, pielea furnicându-mă...

— Ei cred că duce o viață grea, spuse Bill ridicându-se în picioare.

— Cine?

— Țiganul.

— Cine spune asta?

— Nu știu, e tot ce am auzit. A fost văzut prin preajma satului de câteva ori. A cumpărat câteva de la magazinul Paki - tutun, chibrituri, săpun. Se pare că a făcut ceva treabă pentru bătrânul Joe Rampton. I-a curățat locurile unde stau găinile, a vopsit puțin...

Râse.

— Pentru o zi de muncă, Joe i-a dat cinci lire sterline. Ai grijă, am auzit că mai și fură din lucruri...

Ferma lui Joe Rampton se află peste câmpurile de lângă casa noastră. De la noi nu o poți vedea, este ascunsă în spatele unui deal mic, dar dacă stai pe podul de peste râu, aproape că zărești casa printre golurile dintr-o pădure înaltă care traversează cărarea noastră până la a a lui.

— Adică... sunt cunoscuți pentru asta, nu-i așa?

— Poftim?

— Țiganii - mereu fură câte ceva.

— Așa fac?

Nu-mi răspunse. Își mestecă guma și se scărpină pe burtă, uitându-se prin jurul bibliotecii ca și cum ar fi fost cel mai patetic loc din lume.

O uram pentru asta.

Când eram mici, eu și Bill obișnuiam să venim aici împreună. Ne plăcea. Câteodată stăteam ore întregi aici, uitându-ne prin toate cărțile, vorbind în șoaptă, chicotind, simțindu-ne bine. Doamne, obișnuiam să fim foarte încântate de excursiile noastre la bibliotecă...

Se întâmplau astea acum prea mult timp?

Am privit-o acum. Da, mi-am zis, era. S-a întâmplat într-o viață trecută.

— Trebuie să plec, am spus, aruncându-i o privire tatei.

Aștepta în ușă, aranjându-și copiile xerox și privind în gol și gânditor la tavan.

M-am ridicat.

— Mai sună-mă, spuse Bill.

Am mormăit ceva care nu semăna a promisiune și apoi am plecat.

Tata mi-a spus mai demult că vântul are ceva magic și, dacă asculți cu atenție, îți va spune ceea ce vrei să auzi. Nu știu dacă eu cred în magie - nu sunt nici măcar sigură că e ceva în care poți crede - dar, stând în pat în acea seară, am vrut să încerc.

Am închis ochii, am stat nemișcată și am ascultat. Era doar o briză foarte ușoară, iar la început a fost greu să o disting de celelalte sunete ale nopții - scârțâielile și zgomotele din casă, sunetul ocazional al unei mașini în depărtare, mișcarea lină a mării. Dar cu cât ascultam mai mult cu atât devenea mai clar și după o vreme am reușit să deosebesc sunetele din diferiți copaci - un foșnet uscat de la ulmul din grădina din spate, o rafală de frunze venind dinspre plopii de-a lungul aleii, și un oftat obosit, precum sunetul unui bătrân care se ridică dintr-un scaun, din stejarul vechi din câmpia din spatele casei. Am reușit chiar să-mi dau seama de diferența dintre sunetul produs de briza mării și vântul care venea dinspre insulă. Briza era blândă, ușoară, cam ca sunetul mării. În timp ce vântul insular era mai agitat, grăbindu-se printre copaci, ca și când ar fi trebuit să ajungă într-un loc important

Dar oricât de mult m-am străduit, oricât de atent am ascultat, vântul din copaci nu mi-a spus nimic.

Poate că nu sunt eu destul de predispusă la magie?

Încă mă confruntam cu probleme în încercarea de a-mi face curaj să mă duc la plajă și până joi începusem deja să mă enervez. În casă era o atmosferă tensionată, mai ales între tata și Dominic. Din noaptea în care Dom a ieșit cu Jamie Tait nu au mai conținut să se ia unul de altul. Priviri urâte, mici aluzii răutăcioase, comentarii sarcastice, tăceri de gheață... până într-o miercuri când au luat-o razna de tot. Nu-mi aduc aminte cum a început, nici măcar despre ce era vorba - dar sunt aproape sigură că avea legătură cu obiceiurile lui Dominic. Nu prea dădea pe acasă, iar când venea, de obicei noaptea târziu, abia vorbea cu cineva. Nu se mai bărbiera, purta mereu aceleași haine murdare, iar ochii îi erau spălăciți și nu mai vedea bine.

Semăna cu un personaj din filmul MadMax⁷.

Totul a început la cină. Tata băuse, iar Dominic se străduia să-l ajungă din urmă, bând un litru de vin roșu ca și cum ar fi fost Cola. Amândoi fumau ca turcii. Un abur de fum de țigară plutea în aer, iar masa era presărată cu multe scrumiere și feluri de mâncare neterminate. Stăteam acolo, cu capul plecat, jucându-mă cu niște lăptuci moi prin farfurie, când, deodată, tata și Dominic s-au ridicat și au început să strige unul la altul:

— ... Tu și Tait și restul găștii de la doc!

— Ei, hai...

— Acolo te-ai dus, nu-i așa?

— Nu mă trata ca pe un copil...

— Vai, nici nu aș îndrăzni. Un om așa matur ca tine?

— Nu e nevoie să te ascult. De ce nu poți să mă lași în pace? Iisuse, lasă-mă să mă simt bine!

— Asta este ceea ce faci? Te simți bine?

— La naiba - și ce știi tu despre a te simți bine...?

Și tot așa, și tot așa...

Uram situația.

Îmi amintea de vremurile grele de după moartea mamei, când tata mai avea puțin și o lua razna, Dom se lupta cu pubertatea, iar eu nu înțelegeam ce se petrece. Îmi aducea aminte de toate lacrimile și de vocile ridicate, de învinuirile și acuzațiile reciproce, de permanentele certuri... și în sinea mea nu puteam să nu mă gândesc la faptul că era vina lui Dominic, că dacă nu s-ar fi întors niciodată, atunci lucrurile ar fi fost încă bune.

Și gândurile astea mă faceau doar să mă simt mai rău.

Simțeam nevoia să ies, să mă plimb pe plajă, să simt briza mării prin păr și să aud zgomotul valurilor pe nisip. Simțeam nevoia să privesc în depărtare și să mă întreb ce este dincolo de el, să mă uit la păsări, să simt că eram din nou acolo unde îmi era locul.

Dar nu am putut face asta.

Pur și simplu nu-i puteam face față.

Simon a telefonat joi seară. Tocmai mă pregăteam să mă duc la culcare când l-am auzit pe tata strigând de pe scări:

— Cait! La telefon! Cred că e Simon.

Eram obosită și chiar nu voiam să vorbesc cu el, dar când m-am strecurat în hol ca să-i spun tatei să-i transmită că dormeam deja, am văzut receptorul atârând pe perete și pe tata închizând ușa de la biroul său.

Am coborât și am ridicat telefonul.

— Alo?

— Cait? Sunt Simon, Sper că nu te-am trezit, nu?

— Nu.

— Ești sigură?

— Da. Ce mai faci?

— Bine.

— Mă bucur.

Am așteptat ca el să mai spună ceva, dar nu se auzea nimic, Simon este dificil uneori.

— Și ce ai mai făcut? am întrebat.

— Nu prea multe... În mare, l-am mai ajutat pe tata. Ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei culegând niște pământ.

— Pământ?

— Ei bine, niște îngrășământ.

— Rahat de păsări?

Râse.

— Da - de la farul vechi de pe cealaltă parte a golfului, cel pe care l-au demolat anul trecut.

Sunt tone de îngrășământ... și foarte ieftine. Tata îl folosește ca fertilizator.

— Pun pariu că miroase frumos.

— E bun, e plin de nitrogen. Și, oricum, e mai bun decât să pui în pământ o groază de chimicale. Ai idee cât de mult rămâne îngrășământul chimic în lanțul trofic?

Am oftat. Nu voiam să fiu nepoliticoasă, dar chiar nu aveam chef să discut despre părțile bune și rele ale îngrășămintelor chimice.

— Ascultă, am spus, nu pot să vorbesc prea mult - tata așteaptă un telefon.

— Ah, OK, nu e nimic.

Era liniște din nou. Mi-l imaginam pe Simon acasă, în casa lui veche și expusă la curent, stând pe bancheta din holul întunecat, încolăcind firul telefonului în jurul degetelor, cu părul căzut peste ochi, și pe mama lui în bucătărie, ascultând conversația...

L-am auzit dregându-și vocea.

— Mai ești?

— Da... scuze. Mă gândeam doar...

— La ce?

— La nimic.

— Of.

Defer veni și se așeză lângă mine. L-am scărpinat pe cap și se trânti greu pe podea. Îl puteam auzi pe Simon dregându-și iar glasul, apoi respirând, atingând ușor cu degetele receptorul,

— Mmm, spuse el ezitând. Mai rămâne pe mâine?

— Poftim?

— Afișele și restul - pentru festival. Trebuia să vin pe la tine, îți mai amintești?

— A, da, corect. La șase.

— Am să aduc modelele despre care ți-am zis.

— Bine.

— Ai cumpărat hârtie?

— Ce hârtie?

— Trebuia să iei niște coli de hârtie A1.

— Ah, scuze. Nu am mai ajuns. Am vrut să...

— E în regulă, am să aduc altceva.

— Scuze.

— Nu contează, pe bune.

— OK... bine, atunci ne vedem mâine.

— Pe la șase?

— Da.

— Ești sigură?

— Da, sigură. Mâine, la șase.

— OK... bine, ne vedem atunci.

— OK.

— La șase.

— Da.

— La șase fix.

— La șase fix.

— OK - la revedere.

— Pa.

Am pus telefonul în furcă și m-am dus în bucătărie. Sub picioare, podeaua era rece. Frigiderul bârâia. Am văzut pe geam un licăr de lumină roșie ca sângele în depărtare, o lucire slabă reflectându-se de pe mare. Luna apusese. Era întuneric. Nu știam de unde putea să fie acea licărire - de la un vas, poate? De la ceva din mare, plancton, pești? În timp ce stăteam acolo, privind pe fereastra, lumina se pierdea ușor în întuneric.

Trebuie să fi fost în mintea mea.

M-am gândit la Simon.

(... la Băiat)

M-am gândit la Simon

(... la Băiat)

M-am gândit la Simon.

De fiecare dată când voia să mă vadă, era întotdeauna același - trebuia să fie mereu același motiv: afișe, insigne, buletine informative, petiții despre cisternele cu petrol sau parcurile pentru rulote, sau orice altceva. Nu putea să spună pur și simplu: „Cait, mi-ar face plăcere să te vad.“

Presupun că toate astea ar fi trebuit să mă deranjeze. Ei bine, nu chiar să mă deranjeze, dar ar fi trebuit să însemne ceva. Ar fi trebuit măcar să simt ceva - enervare, frustrare, mânie, tristețe dar nu simțeam. Pentru că, în acel moment, stând lângă fereastra din bucătărie privind în noapte, singurul lucru la care mă puteam gândi cu adevărat era Băiatul. Băiatul de nicăieri, băiatul cu care nu am vorbit niciodată, băiatul despre care nu știam nimic...

Băiatul.

Patru

Nu cred că a avea curaj este ceva cu care să te mândrești în mod deosebit. De obicei este cazul în care faci un lucru pe care nu vrei să-l faci, ca să eviți un altul pe care chiar că nu vrei să-l faci. În ceea ce mă privește, mi-am dat seama că, dacă nu îmi impun să mă întorc pe plajă, ar trebui să rămân acasă pentru tot restul verii, așteptând să-mi explodeze capul. Așa că, vineri după-amiază, după câteva ore în care m-am zgâit pe fereastra de la dormitor încurajându-mă, am coborât, l-am strigat pe Deefer și mi-am propus să scap de amintirea lui Jamie Tait.

Era ora patru.

Mergând pe alee, simțeam o neliniște crescând în mine și, cu cât mă apropiam mai mult de

plajă, cu atât deveneam mai agitată. Știu că nu avea sens, că nu era nimic de care să mă sperii, dar nu conta. O senzație ciudată de agitație îmi palpita în stomac și am avut acel sentiment pe care îl ai când mergi pe un drum cunoscut și tot din jurul tău ți se pare străin. Nu îți dai seama ce anume este diferit, nu poți preciza cu exactitate, dar știi că totuși ceva nu este chiar în regulă. E ca într-una din scenele acelea științifico-fantastice în care cineva se întoarce în timp și calcă peste o furnică sau un fluture, sau așa ceva, iar când revine în prezent totul este schimbat. Transformările sunt atât de subtile, încât la început nu-ți dai seama ce s-a schimbat - dar ești conștient că ceva nu este la locul lui.

Ceva înfricoșătoare plutește în aer.

Așa s-a simțit și în acea după-amiază. Nu era chiar înfricoșător, dar nici bine. Aerul avea un parfum straniu, acel miros metalic fin al ploii căzute pe trotuarul uscat. Copacii erau nefiresc de încremeniți. Pământul de sub tălpile mele se simțea prea tare și prea departe. Chiar și Defer se purta ciudat. În loc să alerge de nebun, mergea agale pe lângă mine, abia mirosind câte ceva, și cu ochii mereu ațintiți peste tot, ca și când nu ar mai fi văzut acele lucruri până atunci.

Era ciudat și știam că este vorba de ceva mai mult decât de teamă. E genul acela de sentiment pe care îl ai când ceva e pe cale să se întâmple, ceva la care ai sperat, numai că, acum, când mai are puțin și devine realitate, deodată nu mai ești așa sigur că vrei...

Când am ajuns la podul de peste râu, m-am oprit puțin ca să mă liniștesc. Defer se așeză lângă mine, adormecând ușor aerul, în timp ce eu mă uitam cu atenție peste tot, ca să mă asigur că nu era nici o problemă. Aerul era cald și lipicios, iar eu am cercetat îndeaproape zona din preajma cazematei, apoi am privit dincolo de mare și mi-am făcut vânt cu partea din față a maioului, briza rece pe care o simțeam pe piele facându-mă să suspin ușor. Plaja era pustie, iar marea liniștită și goală. Nici o mișcare, fără înotători, doar o întindere nesfârșită de unde albastre, presărate cu bijuterii de lumină.

Câteodată, când marea este atât de calmă, adâncimea pe care o are mă face să mă gândesc la veșnicie.

Mi-am îndreptat privirea către plajă.

Către vest, priveliștea era pitorească: roșul stâncilor topindu-se cu cerul, zmee înalte zburând deasupra parcului rustic, verdele bogat al câmpurilor din apropiere, galbenul pastelat al nisipului. În lumina soarelui, terenurile mlăștinoase din depărtare se zăreau întunecate și sterpe, dar și acolo se putea găsi culoare. Mii de floricele erau îmbobocite, formând o ceață roz, care părea că plutește în aerul de deasupra mlaștinilor.

Către est, peisajul era altul.

Aici culorile erau dure și primitive: griul rece al prundișului, veșnicul maroniu al zonelor noroioase, și dincolo de ele, întunericul diform al pădurii, un hățiș lipsit de lumină, cu pământ roșiatic închis la culoare și verde crud. În lumina soarelui, acestea străluceau într-un mod ciudat, emițând o lumină mohorâtă, care facea aerul să nu se mai miște. Păreau aproape inofensive. Și de aceea sunt atât de periculoase. Pentru naivi, reprezintă doar o întindere vastă de noroi maro și lipicios. Probabil, ceva ce trebuie evitat. Ceva cam neplăcut... cam murdar. Dar sunt mai mult decât atât - sunt mortale. Un picior pus într-un loc greșit și trupul se va scufunda în adâncimile îmbâcsite, pentru totdeauna.

Defer își frecă nasul de piciorul meu și scheună.

— E în regulă, băiete, am spus. Plecăm.

Ne-am îndreptat către Point și apoi l-am înconjurat până am ajuns la micul golf care se află dincolo de pământurile noroioase. Golful se înalță domol către un banc imens de nisip presărat

cu tot felul de aluviuni, iar dincolo de el, malul este mărginit de un șir de dâre de nămol, care, înainte de a ne conduce într-un sfârșit către podul de peste râu, se șerpuiește printre dune și tot felul de plante de mlaștină.

Deefer porni pe unul dintre drumuri, iar eu l-am urmat.

Chiar și când vremea este bună, este dificil să urmezi cărările. Suprafața noroioasă este lipicioasă și lunecoasă, iar dunele de nisip și iarba îți pun în dificultate simțul orientării. Există numeroase fundături unde cărările dispar pur și simplu sau sunt acoperite de iarbă, sau blocate, unde nu te aștepți, de smâncuri rămase după reflux. Nu este cea mai ușoară dintre plimbări, nici cea mai curată, dar totuși este o alegere plăcută.

Am mers încet, absorbind lumina soarelui și tăcerea, oprindu-mă din când în când să privesc lung în bălțile apărute de după reflux sau să mă uit la micile păsări care mișunau prin ierburi. Iepurii fugeau printre dunele de nisip, încercând să se țină departe de Deefer, iar când cărarea se ridică deasupra dunelor, am putut vedea corbi de mare cățărându-se pe geamandurile din golf, întinzându-și aripile în soare.

Era minunat.

Simțeam cum mi se golește mintea.

Simțeam cum gândurile nedorite și temerile dispăreau în aer.

Apoi l-am văzut.

Stătea desculț lângă o baltă, cu un rac într-o mână și cu o bucată lungă de sfoară în cealaltă. O bucată de carne era agățata la unul din capete, și în timp ce eu ajungeam la cotitura cărării pline de noroi, el legăna grațios undița, pregătindu-se să arunce carnea în mijlocul apei.

M-am oprit și am privit uimită.

Deefer se opri și se uită mirat.

Soarele se afla chiar în spatele lui, încadrându-i chipul într-un halo de lumină albă pură și, cum stăteam eu acolo, mintea mi se întoarse înapoi în timp și, pentru câteva clipe foarte scurte, eram din nou fetița de cinci ani care stătea pe genunchii tatei, răsfoind paginile cu imagini ale unei cărți vechi, privind pozele cu îngeri.

Momeala pentru raci ateriză în apă, scoțând un zgomot slab și Băiatul se întoarse către mine cu un calm care încetinea aerul. O mișcare ușoară a capului său acoperi soarele, iar silueta lui dispăru odată cu amintirea mea. Era un băiat în carne și oase.

Și eu eram o fată de cincisprezece ani cu o expresie idioată întipărită pe chip.

— Bună, spuse el zâmbind.

Fără să-și dezlipească privirea de la mine, puse racul în traistă și verifică linia, învârtind undița în jurul degetelor. Hainele sale, care erau decolorate din cauza vremii, dar curate, îi veneau largi pe corp. Erau aceleași haine pe care le purtase când l-am văzut prima dată pe digul Stand: o pereche de pantaloni de pânză verde, un tricou de un verde spălăcit și o jachetă verde militărească legată în jurul mijlocului. Bocancii și desaga de pânză îi stăteau la picioare. Soarele îi decolorase smocul ciufulit de păr blond, deschizând culoarea vârfurilor până la un fin galben auriu.

— Cait? nu-i așa? întrebă el blând.

Pentru o clipă teribilă, am crezut că îmi pierdusem capacitatea de a vorbi. Tot ce puteam să fac era să stau acolo cu gura deschisă, ca o proastă. Doamne, mi-am zis, cât de jenant poate să fie? Probabil că momentul nu dură mai mult de o secundă sau două, dar mi se păru mult mai lung. Într-un final, am reușit să trag aer în piept.

— Cum de știi cum mă cheamă? am întrebat.

leși total aiurea. Ce voiam să întreb, într-un mod vesel și curios era: „De unde știi numele meu?” Dar când am rostit aceste vorbe, au ieșit mai mult ca: „De unde știi tu numele meu?”, ca și cum l-aș fi acuzat de vreo crimă odioasă.

Dar păru să nu observe.

— Joe mi-a spus, răspuse el simplu.

Spre surprinderea mea, m-am trezit mergând către el. Mi se părea normal să fac asta. În timp ce mă apropiam de el, continua să se uite în ochii mei. Privirea lui era atât de deschisă, aproape naiv de sinceră. Era ca și cum aș fi fost privită de un copil.

M-am oprit la câțiva metri de el.

— Joe Rampton?

Dădu afirmativ din cap.

— Făceam zilele trecute niște treabă pentru el. Mi te-a arătat când erai la râu. Zâmbea. „O vezi pe fata aia de acolo? m-a întrebat el. Este Cait McCann. Tatăl ei este scriitor.”

Am râs.

— Sper că nu te-ai supărat, spuse el.

— Nu, am răspuns. Nu mă supăr.

De aproape, am văzut că avea dinții albi ca laptele. Pielea era ușor bronzată. Picături de transpirație îi luceau pe frunte.

— Am citit cărțile scrise de tatăl tău, zise el. Trebuie să fie un om interesant.

— Se poate spune și așa.

Întoarse capul, trăgând ușor de undița pentru raci, apoi mă privi din nou.

— Apropo, numele meu este Lucas.

Am zâmbit.

— Încântată să te cunosc, Lucas!

Dădu din cap, uitându-se în jos, lângă mine. Pentru o clipă, nu am știut unde se uită. Apoi am privit în jos și l-am văzut pe Deefer. Uitasem cu totul de el. De obicei, când Deefer întâlnește străini, face unul din următoarele două lucruri. Fie se urcă pe ei și salivează, fie îi miroase și păstrează distanța, mârâind încet din adâncul gâtului. În ziua aceea nu facu nimic. Stătea doar, tăcut și liniștit, ca un câine budist, uitându-se fix la Lucas. Nu îl mai văzusem așa niciodată.

— El e Deefer, i-am spus lui Lucas. De obicei nu e timid. Nu-i așa, Deef?

Lucas zâmbi doar. Deefer se ridică și se îndreptă către el, legănându-și încet coada lui mare dintr-o parte în alta. Când ajunse la Lucas, se roti în jurul picioarelor lui și se așeză lângă el. Nu-mi venea să cred. Era ca și cum aș privi un alt câine. Un câine bine dresat, calm și ascultător își înălță capul greoi ca să-l privească cu adorație pe cel mai nou bun prieten, iar Lucas îl scărpină ușor în spatele urechii drepte... chiar acolo unde îi place.

— E un câine pe cinste, spuse Lucas.

Își îndepărtă mâna ca să verifice din nou undița, iar Deefer se întinse la picioarele lui, cu capul pe labe.

Pentru o vreme, am fost tăcuți toți trei.

Lucas trase undița afară, puse din nou momeală, apoi o ținu sub brațul său și o lansă iar în apă. La auzul zgomotului, Deefer ridică ochii, dar nu se mișcă. M-aș fi așteptat cel puțin să miroasă carnea, dar nu, nici un gest. Dacă vreun câine s-ar fi uitat vreodată cu jind la carne, acela era Deefer.

Mi-am șters transpirația de pe frunte.

Tăcerea era surprinzător de confortabilă. Nu simțeam nevoia să spun nimic, să umplu golul, să stăm la taifasuri... Eram destul de fericită doar să stau acolo, în căldura soarelui care apunea, privindu-l pe Lucas cum prinde raci. Îmi plăcea felul în care se mișca. Totul era încet și liniștit, fără gesturi bruște. Și simplu. Nimic deosebit. Nimic regizat.

Da, îmi plăcea asta.

Vocea lui nu avea nici un accent, nu că m-aș fi priceput eu să recunosc vreunul. Cu siguranță nu era de pe aici. Era plăcută și liniștită, clară și precisă, fără să fie rapidă. Era o voce plăcută, calmă și relaxantă. Simplă. Deloc ciudată. Nu complicată.

Și asta îmi plăcea.

Mi-am adus aminte că mă gândeam la el în acea primă zi, când mă plimbam pe plajă, chiar înainte de întâlnirea mea cu Jamie Tait. Mi-am amintit că-mi imaginam chipul lui, încercând să-mi dau seama câți ani avea. Treisprezece? Optsprezece, nouăsprezece, douăzeci...? Acum că îl vedeam de aproape, era la fel de dificil. Părea destul de tânăr. Fața aceea copilăroasă, cu pielea netedă, fără barbă. Acei ochi inocenți. Acel trup slăbuț, aproape subdezvoltat...

Da, părea destul de tânăr. Dar nu se comporta ca oricare alt tânăr pe care l-am întâlnit vreodată. Nu era ciudat, arogant sau prea plin de sine. Nici nu se dădea mare, nici nu părea supărat. Nimic nu indica faptul că simțea nevoia să se prefacă. Era el însuși, fie că îți convenea sau nu. Și în ciuda aspectului său fizic oarecum fragil, am avut impresia că este perfect capabil să aibă grijă de el de unul singur... perfect capabil.

Deci câți ani avea?

Cam șaisprezece, aș zice. Poate mai puțin.

Nu că ar fi contat.

M-am dat mai încolo și m-am așezat pe un mal nisipos de lângă apă. Iazul măsoara cam patru metri lungime și doi lățime și avea maluri abrupte, aproape verticale. Apa era adâncă și clară. La fundul ei, am deslușit câteva pietre mari care se odihneau pe un pat de nămol. Acolo ar trebui să fie racii.

Lucas stătea deasupra mea, pe malul alăturat.

— Ce folosești drept momeală? l-am întrebat.

— Pui.

— Unul de-al lui Joe?

Zâmbi.

— Nu ar fi putut să se lipsească de slănină.

L-am privit aruncând undița, țintind către umbrele pietrelor.

— Este slăcina mai bună?

— Câteodată, răspunse el. Depinde de rac. Unii sunt pretențioși. Ieri am încercat cu capete de pește, dar nici nu au vrut să audă.

— Nu-i condamn.

Trase undița și am privit capătul cu momeala trecând ușor dincolo de piatră. O lăsă acolo pentru o secundă, apoi trase încet ața. Sub piatră, ceva se mișcă, o mișcare rapidă și scurtă care facu să se formeze un mic nor de nămol, dar care apoi se liniști.

Lucas râse, strângând undița.

— Ți-a plăcut. Își aduce aminte ce a pățit amicul lui.

În timp ce se concentra asupra iazului, în lumina reflectată, culoarea ochilor lui părea să se schimbe. Priveam fascinată cum se transformau din albastru-deschis într-o nuanță aproape

transparentă, la fel de slabă ca aceea a unui singur strop de apă. Apoi, când lansa undița și lumina soarelui traversa suprafața apei, culoarea ochilor se intensifica, strălucind precum coloritul unui uimitor safir albastru.

Reluă procesul, trăgând undița, lăsând-o să se odihnească, o tragere ușoară, o scoatere la suprafață, și tot așa...

Lângă iaz era rece. Ne aflam într-un vad mic, umbrit de dune pline de tot felul de ierburi și plante. Deși soarele era încă sus, pământul din preajma noastră se simțea proaspăt, moale. Florile din iarbă îndulceau aerul cu un parfum delicat de nucă de cocos. Simțeam mirosul plantelor din apă, pământul noroios, nisipul, sarea din atmosferă. De pe mal auzeam țipătul jalnic al unei corle⁸.

Lucas pescuia încă.

— Ce fel de raci vrei să prinzi? I-am întrebat.

— Comestibili.

— Din aceia roșii obișnuiți?

Dădu din cap afirmativ.

— Îi mănânci?

Se uită la mine, zâmbind amuzat.

— Ce întrebare stupidă, am spus rușinată.

Pentru o vreme tăcu, trăgând undița în jurul pietrei.

Apoi spuse:

— Trebuie să ai grijă să nu mănânci capul sau părțile verzi. În afară de asta, sunt destul de buni la gust. Ai mâncat vreodată?

Am dat din umeri.

— Doar la un restaurant.

Dădu din cap.

— Cum îi gătești? am întrebat.

— Într-o oală. Pe foc.

— Aha, am înțeles.

M-am uitat la desaga de pânză de la picioarele lui, imaginându-mi racul dinăuntru, întrebându-mă dacă mai era viu și dacă era...

— Apă clocotită, spuse el, citindu-mi gândurile.

M-am cutremurat ușor

— Nu e crud din partea ta?

Se gândi la asta preț de o secundă, apoi dădu simplu din cap.

— Poate că e.

Abia atunci mi-am amintit acea sâmbătă după-amiază la Stand... privirea lui în timp ce fugea de Robbie Dean, sărind peste un șanț îngust, înainte de a se pierde într-un stufăriș înalt... părul de la spate pătat de sânge... și expresia feței lui din momentul în care s-a întors și ne-a aruncat o privire peste umăr și s-a uitat la noi... la mine... Expresia lipsită de emoții a unui animal, pur instinctuală - aceeași pe care o avea și acum.

Cruzime? Cruzimea face parte din viață.

„Oare îți aduce aminte de mine? m-am întrebat. M-a recunoscut?”

Fără să mă gândesc prea mult, am aruncat o privire la ceafa lui. Nu era nici o urmă de rană.

Rușinându-mă deodată de fapta mea, m-am uitat în altă parte. M-am simțit ca o impostoare. O mincinoasă. O trișoare.

Lucas vorbi calm:

— Probabil că părea mult mai grav decât era.

— Poftim?

Se atinse la ceafă.

— A fost doar o tăietură mică. A dispărut după ce am spălat sângele.

Zâmbi.

— E din cauza părului blond - scoate sângele în evidență.

M-am uitat la el. În ochii lui nu se citea nici mânie, nici bătaie de joc, doar pur amuzament.

— Nu știu ce să zic... am bâlbâit eu. Mă simt atât de...

— Nu ai făcut nimic.

— Știu, dar...

— Ai încercat să-l oprești.

— Da, dar asta nu l-a împiedicat.

— Totuși, ai încercat. Începu să înfășoare undița. Apreciez asta. Mulțumesc.

Așa se înfășură pe degetele lui, iar undița alunecă, scoțând un sâsâit ușor. Dezlegă momeala și o aruncă din nou în apă, apoi înnodă sfoara și o strecură în buzunar.

Mă privi.

— Oamenii aceia cu care erai...

Am clătinat capul rușinată.

— A fost o greșeală... ei, nu a fost o greșeală, dar...

— Nu trebuie să-mi explici, spuse el. Am fost și eu în situația asta.

— Serios.

Dădu din cap aprobator.

— Nu e întotdeauna ușor să eviți lucrurile rele. Câteodată nu ai de ales. Trebuie doar să faci ceea ce crezi că e mai bine.

Coborî de pe bancul de nisip și scoase din desagă o sticlă cu apă. Era una dintre acele sticle pentru apă folosite în armată — din metal verde, cu capac și cu o curea de piele. Părea veche și uzată. Turnă niște apă în capac, pe care-l puse pe pământ. Defer lipăi din el. Lucas îmi înmână sticla.

— Mă tem că e cam caldă.

Când am luat sticla din mâna lui, am simțit un miros vag de piele, de la brățara pe care o avea la încheietură. Mai era și un altul. O mireasmă abia sesizabilă de pământ și pește. Nu mirosul înțepător de pește mort, ci unul atractiv și argintiu al oceanului, mirosul animalului viu.

Am băut.

Lucas se așeză pe o piatră netedă și-și confecționează o țigară. Își ținea tutunul într-o punguță din piele. L-am privit împrăștiindu-l pe o foiță, apoi dându-i forma unui tub subțire, pe care și-l băgă în gură și-l aprinse cu o brichetă veche din alamă. Fumul dispăru în aer.

Stătea destul de aproape de mine. Destul cât să vorbească, dar nu prea aproape... Mă întrebam dacă o făcuse intenționat. Ca să nu mă deranjeze fumul. Sau pentru că așa trebuia să facă.

Defer merse agale și se așeză lângă el. Lucas avea un mod blând de a nu-l băga în seamă,

fară să fie însă indiferent. Era ca și cum s-ar fi știut de ani de zile și nu mai aveau nevoie să se asigure constant de legătura dintre ei.

Era într-adevăr uimitor.

Am pus capacul la sticlă și am înfipt-o în nisip.

Lucas mă privea gânditor

— Fata în rochie albă, spuse el... Cea cu privirea rece...?

— Angel, am răspuns eu. O cheamă Angel Dean.

Mă aprobă, dând din cap.

— E sora vitezomanului?

— Vitezoman? Te referi la Robbie?

— Cel care a aruncat cu pietre.

— Da, Angel este sora lui.

Eram uimită.

— Ce știi despre Robbie?

— Nu Robbie este cel pentru care trebuie să te îngrijezi, spuse el rezervat. Ci Angel.

În timp ce vorbea, am simțit ceva ciudat în partea din spate a faringelui, un gust rece, de aramă, ca acela al monedelor vechi. Mi-a adus aminte de vremurile când eram mică. Tata obișnuia să țină pe birou un borcan cu monede vechi, din acelea mari și vechi de demult și, fără vreun motiv anume, mi se păreau irezistibile. Mereu băgăm mâna în borcan, le scoteam și le băgăm în gură. Nu știu de ce. Presupun că așa fac toți copiii. Bagă lucruri în gură.

Tata mă certa întotdeauna - *dă-le jos, Cait, sunt murdare, nu știi pe unde au fost...*

De asta îmi amintea gustul - de monede murdare.

Am înghițit, dar gustul a rămas.

Angel e cea care ar trebui să mă îngrijeze?

L-am privit pe Lucas.

— Ce vrei să zici?

Pentru o clipă, nu zise nimic. Trase un ultim fum, apoi a mototolit-o cu grijă și a îngropat-o în nisip. Se scutură de nisipul de pe palme și privi în sus.

— Știi cumva dacă e bolnavă?

— Bolnavă? Cum așa?

— E ceva în neregulă cu ea?

Am râs.

— Nu din punct de vedere fizic. De ce?

Luă o pietricică și o sfărâmă în mână.

— Cred că am observat ceva, când era pe pod.

— Ce anume?

— Nimic.

— Spune-mi, am zis eu. Spune-mi ce ai văzut.

Coborî privirea.

— Păi asta e - nimic. Asta am văzut. Privi înspre mine. Nu avea chip.

Nu cred că încerca să mă sperie, să mă impresioneze sau să mă înfricoșeze... Cred că încerca doar să-mi spună ce a văzut sau ce i s-a părut că a văzut. Era un sentiment. Avusese un sentiment despre ceva și, de-a lungul timpului, învățase să nu ignore ceea ce simte, chiar

dacă înțelegea sau nu. Am ajuns să mă gândesc la asta ca la același tip de intuiție pe care îl au animalele ~ când știu păsările că e timpul să migreze, câinii că se apropie o furtună sau când furnicile știu că trebuie să plece. Ei nu conștientizează cum anume cunosc aceste lucruri, și nici nu știu ce înseamnă. Tot ceea ce știu este că, atunci când simți ceva, trebuie să acționezi.

Lucas încerca să mă avertizeze și nimic mai mult.

Dar cred că știa că nu va conta. Viitorul este deja aici, nu poate fi schimbat.

— Îmi cer scuze, spuse el. Nu ar fi trebuit să îți spun asta.

— De ce nu?

— E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse. Îmi pare rău.

O tristețe îi întunecase fața, o privire care-mi amintea de tata. Era acea tristețe nemascată, înfățișarea cuiva care crede că este singur. Nu-mi plăcea - nu i se potrivea prea bine.

— Dar eu? am întrebat. Eu aveam chip?

Mă privi.

— O, da. Al tău era furios și nefericit. Și confuz.

— Da?

Am rânjit. Nu știu de ce. Ceea ce-mi spusese despre Angel era cu adevărat înspăimântător, îndeajuns de înspăimântător cât să-l întristeze groaznic, iar eu rânjeam ca o proastă.

Foarte matur din partea mea!

— Totuși, Lucas nu păru supărat. Cel puțin nu mai părea atât de trist.

— Așadar, am spus eu voioasă, ce altceva mai știi, Omule Enigmă? Ce am mâncat ieri la prânz?

— De unde mă aflam, mirosea a cidru.

M-am uitat fix la el.

— Ai zis-o la nimereală, nu-i așa? Probabil că ai văzut că lui Bill i-a fost rău - da, asta trebuie să fie. Ai văzut-o pe Bill vomitând, ai presupus că era beată și că eu trebuie să fi băut la fel de mult ca și ea. Asta e, nu-i așa?

Zâmbi.

— Ah, dar de unde am știut eu că ai băut cidru?

— Asta beau fetele. Este evident. Toată lumea știe asta.

Râse. Era un râs ușor, delicat.

Tristețea dispăruse.

M-am întins după sticla cu apă și am mai băut o gură. Gustul de aramă dispăruse, de asemenea. Îmi venea greu a crede că îl simțisem vreodată.

Lucas se încălță, se ridică și merse către un banc de nisip de cealaltă parte a apei. Făcu câțiva pași și privi atent spre plajă, cu brațele ușor încrucișate la spate. O briză fină îi ciufuli părul. Seara începea să se răcească. Unul sau doi nori palizi apăruseră în depărtare, deplasându-se de-a lungul orizontului ca niște fuioare albe.

— În legătură cu Angel, am spus eu. Ce crezi că înseamnă?

— Poate că nimic, răspuse el, coborând de pe bancul de nisip. Ar putea să însemne că trebuie să ai grijă, atâta tot. Să păstrezi distanța, să fii atentă.

Traversă către iaz și-și ridică desaga.

— Nu o plăci, nu-i așa?

— Pe cine - pe Angel?

Dădu din cap.

— Nu pot să o suport, am spus eu.

— Deci nu ar fi greu să te ții departe de ea?

— Nicidecum.

Își puse traista pe umăr.

— În regulă, zise el. Ei bine, e OK atunci.

M-am ridicat.

— Pleci?

— Am ceva de rezolvat.

Deefer stătea lângă iaz. Se uita către Lucas.

Acesta mișcă ușor capul într-o parte, iar Deefer se ridică și porni către mine, dând din coadă, ca și când nu m-ar mai fi văzut de o săptămână.

— Hei, străine, am spus eu.

Se uită trist la mine.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Cait, zise Lucas.

— Da, am răspuns eu. Da... cu plăcere...

Cu o ultimă aprobare din cap și cu un zâmbet porni de-a lungul unui drum despre care nici nu știam că există.

Trebuia să fi lăsat lucrurile așa. Ar fi trebuit să tac și să-l privesc cum pleacă, dar desigur că nu am putut. Am strigat în urma lui:

— Stai mult?

Se opri și se uită înapoi spre mine.

Am simțit ca roșesc.

— Mă refer aici pe insulă... rămâi...?

— Chiar nu m-am gândit la asta.

— Ei bine, dacă mai ești mâine pe aici... și dacă nu ai altceva de făcut... poți să vii la concursul de canotaj...

— Canotaj?

Am zâmbit.

— Concursul de canotaj West Hale. Distracție pentru toată familia. Plimbări cu iahtul, curse cu pluta, ceai și biscuiți... totul este gratuit. În afară de ceai și biscuiți, desigur.

— Sună a ceva ce nu trebuie ratat.

— Așa și este.

— Ei, dacă mai sunt pe aici... și nu o să am altceva de făcut...

— Este o mică stâncă deasupra golfului, i-am spus. Are trepte încrustate... de obicei privim bărcile de acolo... Eu și cu tata.

Mi-am dat seama deodată că probabil mă faceam de râs, vorbind întruna ca un copil foarte încântat. Am respirat adânc și m-am liniștit, gândindu-mă la lucruri calme, gândind relaxat.

— Deci, știi tu, am zis foarte degajat. Dacă ești prin preajmă...

Zâmbi iar.

— Am să te caut.

— OK.

Îmi facu cu mâna, își reluă drumul, iar de data asta l-am lăsat să plece.

Există tot felul de sentimente. E un sentiment pe care îl ai îndreptându-te spre casă în lumina soarelui care apune, când ai capul în nori și picioarele îți plutesc deasupra pământului, iar stomacul îți flutură atât de tare, încât ai impresia că nu mai poți suporta. Când totul pare strălucitor și limpede și totul miroase a nou. Când prospețimea aerului îți gădilă pielea și se simte precum ceva viu și zâmbești mereu, iar nisipul de sub picioarele tale este atât de fin, încât vrei să te descălți și să te tot învârtești... și știi că te porți prostește, dar nu îți pasă...

Asta era.

Și mai e și sentimentul pe care îl ai atunci când faci o pauză, te așezi lângă un râu și te gândești la diverse.

M-am așezat.

Râul era liniștit, nu se auzea nimic decât clipocitul ușor al apei care curgea pe sub pod și foșnetul slab al vântului prin iarbă. În lumina serii, apa părea calmă și adâncă. Curgea încet, plină de pământ și sedimente, aduse din partea dealurilor pline de păduri din mijlocul insulei. Ploaia, pădurea, frunzele veștede, fosile de animale, pământul... Mi-am imaginat toate aceste elemente făcându-și loc dinspre dealuri înspre râu și, într-un final, către mare, unde s-ar uni cu oceanul sau s-ar evapora în nori, ca să se transforme apoi în ploaie deasupra altor dealuri împădurite...

Și eu?

Ce eram eu?

Ei bine, un lucru e sigur, eu gândeam. Mă gândeam la râu, la dealuri, la pădure, la apă... la cum decurg toate și la cum nimic nu se schimbă de fapt. La cum viața reciclează tot ceea ce folosește. Cum rezultatul unui proces devine punctul de pornire al altuia, cum fiecare generație de ființe vii depinde de chimicalele degajate de generațiile anterioare...

Da, mă gândeam la asta.

Nu știi de ce. Se pare că așa mi-a venit.

Și la raci mă gândeam. Mă întrebam dacă au o memorie, așa cum îmi sugerase Lucas. Și dacă ar avea, ce și-ar aminti? Și-ar aduce aminte de copilărie, de vremea când erau mici? Își aduc aminte de ei înșiși ca ființe mici, fugind prin nisip, încercând să evite să fie mâncați de pești sau de alți raci, sau de orice altceva mai mare decât ei? Se gândeau la asta, scărpinându-și capetele osoase cu cleștii?

Își aminteau ziua de ieri? Sau doar ultimele zece minute? Cinci minute?

Și mă tot întrebam cum trebuie să te simți când ești pus într-o oală plină cu apă clocotită...

Mă gândeam la toate astea și la multe alte lucruri, dar de fapt nu mă gândeam la ele. Erau pur și simplu acolo, plutind în mintea mea, gândindu-se la ele însele.

Cel la care mă gândeam de fapt era, desigur, Lucas.

Și stând acolo, privind lung dincolo de râu, mi-am dat seama că tot nu știam nimic despre el. Îți știam numele, dar asta era tot. Chiar și așa, nu știam dacă era numele sau prenumele. Putea să-l cheme fie Lucas Grimes, Lucas Higginbotham, John Lucas, Jimmy Lucas... Am zâmbit... din ce știam eu, putea la fel de bine să fie un Wayne sau un Darren.

Nu știam de unde a venit sau ce făcea aici și nici câți ani avea. Nu știam ce are în desagă (în afară de raci și o sticlă cu apă). Nu știam ce școală urmase, dacă se dusese la vreuna. Nu

Știam nimic despre părinții lui. Dacă are vreun frate sau vreo soră. Nu știam ce-i place sau ce nu-i place, sau ce credea despre fetele care purtau pene în păr...

Dar nu părea să conteze.

Nu părea să conteze deloc.

Există tot felul de sentimente. E acel sentiment pe care îl ai când intri în casă și te simți atât de bine încât crezi că nimic nu ar putea să te întristeze, dar atunci tatăl tau scoate capul pe ușa de la birou și spune: „Te-a căutat Simon“.

La naiba! Uitasem complet de el.

„La șase“, a spus el.

— Cât e ceasul? am bâiguit eu.

— A plecat?

Tata ridică din umeri.

— Șapte, șapte și jumătate.

— Poftim?

Nu-mi venea să cred. Fusesem plecată mai mult de trei ore.

— A plecat?

Tata confirmă, dând din cap.

— A plecat acum zece minute. I-am spus că nu cred că mai întârzii mult, dar deja așteptase de o oră. Pe unde ai fost?

Am dat din cap.

— Doar la o plimbare cu Defer... Cred că am pierdut noțiunea timpului.

Tata rânji.

— Poate că ar trebui să îți iei un ceas?

— Nu este amuzant.

— Pentru Simon cu siguranța nu este.

Am oftat.

— Cum era? Era supărat?

— Eh, e greu să-ți dai seama ce e cu Simon, nu-i așa? Nu este cea mai expresivă persoană pe care am întâlnit-o.

— A spus ceva?

Dădu din umeri.

— Nu chiar...

— Ai vorbit cu el?

— Nu a venit să vorbească cu mine.

— Tată, ai fi putut să vorbești cu el. E timid. Puteai măcar să-l faci să se simtă bine-venit.

— Asta am și făcut. I-am făcut o cană cu ceai, l-am întrebat cum îi merge... hei, de ce mă tot scuz? Tu ești cea care i-a tras clapa, nu eu.

— Nu i-am tras clapa... nu a fost vorba de vreo întâlnire... oricum, am uitat cât e ceasul...

Zâmbi.

— Așa cum am mai zis, ia-ți un ceas.

— Da, da...

L-am sunat pe Simon mai târziu, dar mama lui mi-a spus că este plecat. A spus că ieșise să viziteze un prieten. Prieten? mi-am spus. Vreun nenorocit de prieten.

La început, mi-a părut destul de rău. Mi-am imaginat cum trebuie să se fi simțit Simon stând și așteptându-mă... rușinat, incomod, stângaci, umilit...

Dacă aș fi fost în locul lui, mi-am spus, m-aș fi simțit ca naiba.

Dar amuzant era faptul că, deși mă simțeam prost în legătură cu situația creată, nu-mi părea atât de rău. Adică, nu m-am stresat prea mult.

În acea seară am adormit cu zâmbetul pe buze.

Poate că nu era bine.

Nu știu.

Sunt tot felul de sentimente: dragoste, ură, amărăciune, bucurie, tristețe, încântare, confuzie, teamă, mânie, dorință, vinovăție, rușine, remușcare, regret...

Și nu poți controla nici unul.

Cinci

Nu am înțeles pe deplin ce s-a întâmplat în acea zi la concursul de canotaj. S-au petrecut atâtea lucruri ciudate, pe care tind să mi le amintesc sub forma unui vis urât, un vis care se transformă din bucurie în disperare și apoi iar în bucurie în câteva clipe. Îmi aduc aminte destul de bine tot, uneori prea bine. Îmi amintesc întâmplările și ce am simțit în legătură cu ele, ce au însemnat pentru mine la momentul respectiv. Dar, deși am învățat multe de atunci, tot nu înțeleg ce a fost de fapt.

Și nici un cred că voi înțelege vreodată.

Presupun că, într-un fel, a fost începutul tuturor lucrurilor.

Începutul sfârșitului.

Am plecat dimineața, la zece și jumătate. Eu, tata și Deefer. Deși începea să se înnozeze, era destul de cald ca să mergi la plajă în tricou și pantaloni scurți, dar, pentru orice eventualitate, aveam haine de schimb în rucsacul tatei. Aveam și câteva sandviciuri și prăjituri, o sticlă de Cola, apă pentru Deefer, un prosop, un binoclu și patru cutii de Guinness.

O sticlă plată era înghesuită în buzunarul din spate al tatei.

Înainte să plecăm, îl sunasem iar pe Simon, dar nu răspunsese. Nu mă așteptam să-l văd la concurs și nici nu a venit. După cum a spus, nu era o activitate pe placul lui. Totuși, Lucas... ei bine, nu știam ce părere are el. Pe de o parte, speram că va veni, pe de alta, că nu. Voiam să-l vad iar. Voiam să-i pun toate întrebările pe care nu mă gândisem să i le adresez înainte. Voiam să știu cine este și de unde venea. Voiam să știu ce voia să spună cu adevărat despre Angel... ce ținea în desaga de pânză... unde învățase să pescuiască raci...

Da, voiam să îl văd din nou.

Dar nu eram sigură că voiam să-l văd când mai erau și alți oameni prin preajmă. Nu că aș avea vreun motiv, m-am grăbit să adaug, și nici pentru că nu doream ca altcineva să știe despre el. Ce-i drept, nu voiam ca nimeni altcineva să știe despre el. Dar nu era ăsta principalul motiv. Principalul motiv pentru care nu voiam să mai fie cineva prin preajmă când îl văd pe Lucas era pentru că voiam să păstrez acest lucru pur. Ce era - prietenie, înrudire, o asemănare a minților - nu aveam idee. Nu conta. Orice era, nu voiam să-l văd „poluat”.

Eram eu, Lucas și poate Deefer, Și asta era tot. Nimeni altcineva.

Când am traversat podul de peste râu și am cotit pe alee, am aruncat o privire spre pământurile noroioase și pădure. În depărtare se adunau nori întunecați, acoperind cerul de deasupra pădurii cu o umbră galbenă urâtă, care-i făcea să pară vrăjiți.

— Hai, spuse tata. Vrem să ajungem acolo până să înceapă să plouă.

Am mers mai departe, iar eu am început să mă gândesc iar la Lucas. Și dacă vine la concursul de canotaj, mi-am zis. Ce ai să faci? Nu poți să-l ignori, nu? Nu te poți preface că nu îl cunoști, în regulă, deci o să fie oameni prin jur - și ce dacă? Este atât de rău? Gândește-te. Nu se știe niciodată, ar putea să fie chiar bine...

— Hei.

La auzul vocii tatei, am ridicat privirea. Se oprise pe cărare și se uita la mine amuzat.

— Ce-i? am întrebat.

— Vorbeai singură.

— Serios?

Dădu din cap aprobator, zâmbind.

— Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă - s-ar putea să te faci de râs într-una din zile.

Am simțit că roșesc.

— Norocul tău, adăugă el, e că nu ascult niciodată ce zici. Așa că orice răutăți ai bolborosi, nu-mi pasă. Dar alții s-ar putea să nu fie atât de ignoranți.

— Ignoranți?

— Da, sunt unii ignoranți și unii care ignoră.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Înseamnă - lasă-ți mintea liberă, dar ține-ți gura închisă, lumea este plină de proști. Acum hai, să mergem.

Se întoarse și porni cu pași mari de-a lungul drumului.

Luând în considerație toate problemele pe care le avea cu Dominic, era într-o dispoziție oarecum bună. Ia aminte, părea destul de neîngrijit. Purta vechii lui pantaloni kaki, strânși cu o curea lungă de piele, o pălărie uzată de paie și o pereche veche de sandale murdare. Barba lui trebuia tunsă, iar ochii erau obosiți și roșii.

L-am prins din urmă și am mers lângă el.

— Tată? am întrebat încet.

— Hmm?

— Ai mai vorbit cu Dominic din ziua aia?

— Când?

— Știi tu când. În bucătărie - cearta pe care ați avut-o.

Suspină din greu și mă privi.

— Am fost un nesimțit, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Da.

— Nu m-am putut abține, spuse el. Am încercat să tac, dar uneori mă scoate din sărite.

— Știu.

— Și nu pentru că ar fi vreun idiot sau așa ceva. Știe ce face.

L-am privit.

— Adică?

— Pierde vremea cu Tait și cu ceilalți... L-am văzut la Brendell.

— Lee Brendell?

Făcu din cap în semn că da.

— Dom era în barca lui. Era un fel de petrecere.

— Când?

— Acum câteva zile... A trebuit să mă duc până în sat pentru ceva. Rita Gray m-a dus cu mașina.

Făcu o pauză, gândindu-se la asta.

— Erau toți acolo - Dominic, Tait și prietena lui încrezută, frații Dean, Bill, Mick, Buck, Tully Jones, o mulțime de motocicliști... se plimbau toți ca niște gangsteri afurisiți.

Imaginea amintită îl facu să scuture capul.

— E și așa destul de grav că Dominic s-a încurcat cu gașca aia... dar cu Bill și Angel Dean? Sunt doar niște copile.

Mă privi.

— Ce urmărește Bill?

— Nu știu.

— Am presupus că e prietena ta cea mai bună?

Am dat din umeri.

— Nu prea ne-am mai văzut așa mult în ultima vreme.

Mă mai privi fix vreme de câteva clipe, după care își întoarse privirea, părând satisfăcut. Niciodată nu a plăcut-o prea mult pe Bill. Chiar și când eram mici, l-am surprins uneori uitându-se rece la ea. Presupun că o vedea ca pe o influență rea sau cel puțin credea că are potențialul de a fi una. Din afară, se poate ca tata să nu pară a fi unul dintre cei mai atenți părinți, dar în felul lui tăcut, nu-i scapă nimic.

Oftă din nou.

— Nu e ca și cum lui Dominic chiar i-ar plăcea adunătura aia. O face doar ca să mă calce pe nervi. Știe ce cred despre ei, mai ales despre Tait. Stă cu ei în ciuda mea.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Oarecum.

— Ce a avut de zis?

— Nu prea multe.

Ne apropiam de parcul de distracții. Auzeam fanfara cântând de pe estrada din câmpul deschis. Voioșia forțată a muzicii degaja o atmosferă tristă, ca timpii morți dintr-un cântec funebru al unui marș funerar din New Orleans. Grupuri mici de oameni se perindau prin jur, unii cu baloane și înghețate, alții stând la umbra copacilor privind o paradă de zmee de hârtie. Puteai vedea un castel de joacă gonflabil, un stand cu hot-dog și un cort în care se servea bere. Parcarea era aproape plină cu turiști din Moulton, care veniseră să vadă concursul de canotaj, dar majoritatea chefliilor erau localnici. Unii dintre ei chiar se gătiseră cu această ocazie. Am văzut rochii lungi, pălării la modă, costume de pirați, câțiva clovni, un om pe catalige.

Vântul se întetea și cei care înălțau zmee se chinuiau să le controleze. Trebuia să fie o paradă în care acestea să zboare în sincron, dar cele două puncte viu colorate care deviau de

la traseu și care fâlfâiau sus pe cer nu-mi păreau atât de sincronizate.

Deși nu mai ploua, cerul părea amenințător. Un sentiment sumbru plutea în aer, și cât timp vremea era destul de bună, căldura era densă, apăsătoare și umedă. Se dovedea a fi una dintre acele zile în care vremea coboară și aruncă un val peste toate.

Marea părea cumplită.

Tata încetase să mai vorbească.

— Trebuie să fi zis ceva, am spus eu.

— Cine?

— Dominic. Trebuie să fi spus ceva despre petrecerea de pe barca lui Brendell.

Tata atinse cu degetul un mușuroi de furnici.

— Nu a fost nimic important, din punctul lui de vedere. Doar o petrecere acolo. Nu avea de unde să știe cine va veni acolo...nu era vina lui că au apărut o grămadă de fete, nu? Ce

trebuia să facă? Să sune la NSPCC⁹?

— Presupun că are dreptate.

— El are întotdeauna dreptate.

Mi s-a părut că tata nu mai voia să discute despre asta. Și nici eu nu mai voiam, serios. Toată treaba era prea deprimantă. Dominic și Bill, Bill și Angel, Angel și Jamie, Jamie și Dominic... totul era de prost gust, confuz și complicat.

— Vrei să mergi prin parc? Întrebă tata.

Am privit peste câmp. O grămadă de oameni care purtau costume întruchipând animale alergau, scuturând găleți cu monede în dreptul trecătorilor. Formația interpreta o versiune de nerecunoscut a cântecului „I Should Be So Lucky“¹⁰.

— Nu, am răspuns. Hai să mergem pe plajă.

Spre partea de vest a parcului, plaja este dominată de un grup de stânci care coboară treptat către golf. Dinspre parc către vârf sunt încrustate în stânci trepte și cărări, dar mai poți să ajungi la stânci și dacă mergi repede de-a lungul digului de apărare, aflat mai jos de parc, și ținând direcția plajei cam un kilometru, până dai de un spațiu gol, creat în mod natural în peretele stâncii. De acolo, mai urci puțin pe un banc de argilă și ajungi la lanțul principal de stânci care înconjoară golful. Este un traseu mai lung, dar mai liniștit. Sunt mai puține șanse să dai peste cineva cu care nu vrei să te întâlnești.

Din păcate însă, șanse mai puține nu înseamnă deloc și, cum traversam noi digul, o voce nepoftită ne strigă de undeva de jos:

— Hei, ce faceți aici? Ratați toată distracția.

Ne-am ridicat amândoi privirile, ca să-i vedem pe Jamie Tait și pe Sara Toms aplecându-se peste balustradele digului de patru metri. Jamie purta haine obișnuite, o pereche de blugi și un pulover cu anchior, dar Sara fusese cuprinsă de febra costumatului și era gătită ca un model de pe coperta unei reviste cu poze: rochie neagră mulată pe corp, dresuri, tocure, mănuși de dantelă neagră, perle la gât și o pălărie șic, neagră și cu vâl. Nu eram sigură cine se presupunea că trebuia să fie, și cred că nici ea nu știa - dar, oricine ar fi fost, costumația îi se potrivea. Știa cum să poarte hainele negre. În timp ce stătea acolo, privindu-ne de sus, mirosul parfumului ei veni odată cu briza: Chanel No. 5 - mirosul banilor.

Lee Brendell se afla într-o parte a parcului, fumând o țigară și privind lung și trist către mare, iar în depărtare, mama Sarei și tata vorbeau cu niște bătrâne, care stăteau pe bancă. Bob

Toms, tatăl Sarei, purta uniforma completă de polițist, cu tot cu butoni și insigne.

Jamie mânca zgomotos o înghețată la cornet și era aprins la față. Cred că era puțin beat.

— Vino aici, Johnny, rânji el către tata. Au de toate aici - înghețate, rochii de bal, vată de zahăr, bere rece - tot ce și-ar putea dori un amator de distracție.

Se uită la mine.

— Vrei să-ți aduc puțină vată de zahăr, Cait?

Sara îi aruncă un zâmbet lasciv, apoi privi în jos și se uită urât la mine. Se pricepea de minune să facă asta. Până și chipul o ajuta: fruntea înaltă, păr lung, negru și strălucitor, buze date cu un ruj puternic, piele ca de porțelan și niște ochi verzi aspri. Fața ei era atât de frumoasă încât era aproape urâtă.

— Hai, Cait, spuse tata pe un ton liniștit.

Mă luă de braț și mă îndepărtă.

Jamie strigă după el:

— Hei, Mac - unde este Dominic? Unde-i băiatul?

Tata facu o pauză. Simțeam cum devine scorțos.

Sara râse — un sunet teribil, comod - și spuse:

— Probabil că este închis în dormitorul lui, pentru că a fost un băiat obraznic.

— La cum îl știu eu pe Dom, ar fi încuiat în dormitorul altcuiva, adăugă Jamie.

Tata nu zise nimic, ci doar se uită la ei. Îi întoarseră o privire fixă, de o seriozitate batjocoritoare. Sara puse o țigară între buze, trase un fum plin de dispreț, apoi își agăță mâna de cureaua lui Jamie, la spate. E una dintre acele fete „lipicioase“ care își arată afecțiunea - sau stăpânirea — pipăindu-și mereu prietenii. Se părea că lui Jamie îi plăcea acest lucru. În timp ce ei ne priveau răutăcios, o pereche de ochi foarte căprui însoțiți de o șapcă ce avea un cozoroc foarte ascuțit, își facu apariția lângă ei.

— Bună ziua, John, spuse Bob Toms. Bună, Cait.

Privi lung înspre cer și-și frecă mâinile.

— Nu arată prea bine, nu-i așa?

— De aici nu, răspunse tata.

Toms zâmbi forțat.

— Îmi pare bine să văd că ai ieșit și că vrei o schimbare. Ar trebui să o faci mai des.

Tata dădu din cap aprobator,

— Am văzut că ai făcut un efort.

— Poftim?

— Rochia asta... de multă vreme nu am mai văzut o așa variantă Heinrich Himmler.

Toms își privi uniforma de polițist.

— Foarte amuzant.

Tata aruncă o privire înspre Brendell și Tait.

— Și chiar te-ai străduit să aduci și câțiva oameni costumați în schelete, pentru un plus de autenticitate. Ei bine, asta-i cu totul desăvârșit.

— Tot glumeț ai rămas.

— Cine glumește?

În timp ce ei vorbeau, Brendell încetase să mai fie atent la mare și acum mă privea fix, de sus, având înfățișarea palidă a unui cadavru. Un șir de tatuaje șterse îi decolora pielea de pe

gât, o înșiruire de stele grosolan desenate, iar eu mă întrebam ce trebuiau să reprezinte, Ceva marinăresc? O zodie? O constelație? Am hotărât că nu trebuiau să aibă vreo însemnătate anume - erau doar niște tatuaje. Era un om masiv, și de aici, de jos, părea chiar mai mare. Mâini greoaie, umeri lați, și un cap uriaș, pătrat, cu cicatrici din luptă. Arăta de parcă ar fi fost lovit în față cu o lopată. Nas turtit, buze subțiri, iar în jurul ochilor avea vânătăi galbene... și fără să-și ia ochii de la mine, scoase țigara din gură, se aplecă peste balustradă și scui pă. Flegma ateriza la picioarele mele, cu un sunet scurt. Am privit-o. Era maro, cleioasă și mi-a venit rău din cauza ei.

Tata se opri din vorbit, se uită la mine, apoi își îndreptă ușurel privirea către Brendell. Acesta își potrivi țigara între buze și răspunse cu o uitătură fixă, cu ochii goi. Deefer începu să mârâie. Tata, să bombăne.

— E în regulă, tată, am șoptit. Te rog, las-o baltă. E în ordine.

Nu cred să mă fi auzit. Brendell se dădea în spectacol, dregându-și vocea și horcăind zgomotos într-o batistă, nedezipindu-și ochii de la tata. Falca tatei se încleșta, iar ochii îi ardeau, în timp ce Brendell rânjea și-și băga batista în buzunar, apoi continuă să fumeze relaxat. Din depărtare, Jamie și Sara priveau totul cu o satisfacție crudă. Mai ales Sara, care avea în ochi o strălucire dementă. Era o privire care îmi aducea aminte de un chip pe care îl văzusem într-o ilustrată, un chip dintr-o mulțime care asista la o bătaie între cocoși — o privire însetată de sânge.

În mod surprinzător, liniștea fu întreruptă de Bob Toms:

— Lee, este dezgustător.

Brendell își întoarse ușor capul. Un zâmbet subțire îi apărură pe buze, când rosti încet și sâsâit:

— Domnule Toms, aveam o muscă în gură. Ce ați fi vrut să fac? Să o înghit?

Toms dădu din cap.

— Nu-i nevoie.

— Poftim? Întrebă Lee.

— Cred că ar trebui să îți ceri scuze.

— Ei, hai, tată, zise Sara, apropiindu-se. Nu exagera.

Îmi zâmbi superior, cu dantura ei perfectă și buze ca de gheață.

— Sunt sigură că Lee nu a facut-o intenționat. Micuța Caity este bine - nu, dragă?

Sara îi aruncă tatei o privire disprețuitoare.

— Și oricum, cred că a văzut și lucruri mai rele decât ăsta.

Toms o ignoră, uitându-se la tata cu ochi nerăbdători.

— Ei, hai, John, spuse el, ridicând mâinile în semn de pace. Hai să nu facem nimic prostesc. Sunt sigur că Sara are dreptate...

— Nu-ți face griji, Bob, zise tata calm, privindu-l încă fix pe Brendell. Nu am să-ti stric ziua.

Brendell inspiră zgomotos și privi în altă parte. Tata se uită la Toms.

— Totuși, îți mulțumesc pentru grijă. E bine de știut că e mereu un polițist prin preajmă când ai nevoie de unul.

— Ascultă, John... începu Toms.

Dar tata abandonase deja discuția și se îndreptă spre digul de la mare, către plajă. L-am strigat pe Deefer și l-am urmat.

Fanfara interpreta cântecul generic de la *Animal Hospital*¹¹.

Ploua.

Traseul cursei de bărci de caritate începe de la doc și urmează o serie de balize dispuse în jurul golfului, către un punct de mijloc de la baza stâncilor, unde, înainte de a se întoarce, bărcile ocolesc o altă baliză, în sens invers, pe aceeași direcție. Este una dintre principalele atracții ale zilei și, de obicei, sunt destui oameni care încurajează participanții de-a lungul rutei. Dar în timp ce orele dimineții treceau și vremea se înrăutățea, mulțimile se diminuează numeric, și până la ora unu, nu rămăseseră mai mult de patruzeci-cincizeci de oameni, răsfirați pe plajă și către stânci, încurajând cu jumătate de gură concurenții. Majoritatea celor de pe plajă erau turiști, iar cei de pe stânci și din preajma lor erau localnici.

Ca de obicei, bărcile erau confecționate din niște scânduri jalnice, legate unele de altele, cu bidoane pentru ulei, catarge inegale și pânze din cearșafuri.

În fiecare an, una sau două ambarcațiuni se destramă, se răstoarnă sau pur și simplu se scufundă, și deși de obicei curenții din golf nu sunt periculoși, salvamari voluntari sunt poziționați de-a lungul golfului și a stâncilor ca să supravegheze totul.

Anul acesta totuși a fost o încurcătură cu orarul.

La unu și jumătate, când furtuna începu să-și facă simțită prezența, iar ambarcațiunile se apropiu de jumătatea traseului, salvamarul voluntar care ar fi trebuit să fie de pază la baza stâncilor era la *Câinele și fazanul*, mâncând o plăcintă cu carne și ficat și bând o halbă de cidru și coacăze negre.

Tata și cu mine priveam bărcile de pe un câmp ușor înclinat din vârful stâncii de dincolo de golf. Nu-i ușor să ajungi acolo - trebuie să te agăți de tot ce ai la îndemână și să te strecuri printre câteva garduri ghimpate dar, în final, merită efortul pentru că nimeni altcineva nu face acest lucru, așa că poți avea tot locul numai pentru tine. Și priveliștea e minunată. Poți să vezi baliza din mijloc, unde întorc bărcile, poți să vezi de-a lungul plajei și - cel mai bun lucru - e că poți vedea restul de spectatori aflați jos, împrăștiați. Majoritatea dintre ei, sau mai bine zis, marea parte a celor care mai rămăseseră erau aliniați de-a lungul cărărilor de pe stâncă, dar un grup mic de localnici era adunat pe un loc neted de la baza stâncilor, chiar sub noi.

Îi priveam cu binoclul.

Îi priveam pe Jamie Tait și pe Sara Toms stând pe o piatră și râzând.

Îl vedeam pe Lee Brendell vorbind cu Angel Dean.

O vedeam pe Bill Gray stând deoparte, de una singură. Mă întrebam dacă îl aștepta pe Dominic.

În ploaie, toți păreau oarecum oropsiți. Sara în rochia ei la modă și cu pălăria ca de înmormântare, Brendell cu părul lui subțire, lipit ca bumbacul umed de scalp, Bill în geaca ei de piele și Angel... Angel nu purta decât un top negru cu bretele și o pereche de blugi extrem de mulați. Părea țepăună. Dar asta nu o împiedica să-i arunce lui Jamie priviri seducătoare la fiecare două minute.

Tocmai când am ajustat binoclul, am prins o imagine de aproape de-a lui Jamie zâmbindu-i peste umăr lui Angel, când credea că Sara privea în altă parte. Dar nu era așa. Cu o mișcare rapidă, îi aruncă lui Angel o privire criminală, șoptindu-i ceva la ureche lui Jamie, apoi lovindu-l tare în boașe, cu palma.

Expresia feței lui mă facu să cred că l-a durut. Doamne, mi-am zis.

— Se presupune că ar trebui să urmărești bărcile, spuse tata.

Stătea întins pe spate, privind către ploaie. Mâncaserăm și ne schimbaserăm în hainele impermeabile, cu pelerinele și pălăriile. Tata băuse câteva cutii de Guinness și luase câteva guri bune din sticluța lui, când credea că nu mă uit. Părea să fi uitat episodul din parc. Cel puțin, uitase pentru moment.

— Nu sunt bărci, sunt plute, am spus eu.

— Plute, bărci... mormăi el. Toți sunt o adunătură de cretini.

— Tată!

— Ei...

Se ridică.

— Numai uită-te puțin. Ce cred ei că fac? Plouă infernal și bate vântul și ei vâslesc pe lângă golf pe niște scânduri afurisite.

— Iar noi stăm aici, în ploaie, privindu-i.

Rânji la mine.

— Ah, dar noi nu suntem în pericol de a ne îneca, nu?

Se uită împrejur.

— Unde-i câinele?

— Acolo.

Am arătat către marginea din vârful stâncii, unde Deefer stătea ca o santinelă, privind atent în jos, către plajă. Era acolo de douăzeci de minute, aproape nemișcat. Doar privind fix.

— Ce face? întrebă tata.

— Nu mă întreba.

Tata șterse niște stropi de ploaie de pe frunte și-și deschise o altă cutie cu bere. Privi către norii care lunecau pe cer.

— Nimic nu se compară cu un picnic bun, nu-i așa?

— Da, și nimic nu este la fel...

—... Ca un picnic bun.

Se așeză înapoi în iarbă.

Mi-am pus binoclul la ochi.

Ploaia se întetea. Vântul începuse să usture. Marea devenea agitată. De-a lungul bazei stâncilor, valurile se spărgeau în pietrele ascuțite, trimițând în sus jeturi de spumă albă murdară. Ambarcațiunile aflate la conducere ocoleau baliza de mijloc, când o fetiță căzu peste bord. De unde priveam eu, nu părea prea grav - cel puțin, nu la început. Era aproape comic, ca lucrurile pe care le vezi în emisiunea *You 've Been Framed*¹²...dacă așa ceva ți se pare amuzant. Aproape că nu am văzut ce se întâmplase. Am lăsat binoclul jos și nu priveam atent concursul când fetița căzu peste bord. Tot ce am văzut a fost o siluetă mică rostogolindu-se de pe o plută din depărtare. Nu a făcut vreun zgomot mare când a căzut în apă, nu s-a strigat, nu s-a țipat, nu era nimic care să indice că era ceva grav. La început, am crezut că este vorba de o femeie. Cred că am observat fără să vreau costumul de baie, cunoscuta formă a acestuia, și am presupus că era o tânără. Dar când am privit prin binoclu, așteptându-mă să văd o față zâmbitoare înotând spre plută, ca să fie ajutată să urce înapoi de prietenii care râdeau, am observat în schimb chipul îngrozit al unei fetițe de zece ani, luptându-se singură cu valurile.

— Tată, am spus alertată. E o fetița în apă. Se îneacă.

Se ridică rapid.

— Unde?

I-am dat binoclul.

— Lângă baliză, am zis.

— Era pe pluta cu steagul albastru... de ce nu oprește?

Tata se ridică în picioare pentru a vedea mai bine.

M-am ridicat și eu. Vedeam fetița fluturând mâinile panicată, brațele-i luptându-se cu marea, în timp ce apa o cufunda. Curentul o îndepărta de plută, ducând-o spre stâncă.

— Tată, de ce nu se opresc?

— Nu știu, răspuse el. Poate că nu au văzut-o.

Se îndrepta către pietre. Ploaia biciuia apa, agitând-o, iar cerul era negru și greu. Deodată mi-am dat seama cât era de întuneric. În timp ce eu și tata ne îndreptam către marginea stâncii, pentru a vedea mai bine, se auzi o huruială în cer și un tunet zgudui aerul.

Fata reușea să se mențină la suprafață, dând din brațe precum o moară de vânt, dar vedeam că începe să obosească. De fiecare dată când se spărgea un val mare, capul i se scufunda. Am privit în jos la oamenii de pe plajă și de pe stânci. Toți stăteau în picioare și priveau.

— De ce nu fac ceva? am strigat eu.

Tata duse mâinile la gură și țipă.

— *Hei, ajutați-o! Are nevoie de ajutor! Nu știe să înoate. Hei! Hei!*

Cuvintele lui fură înecate de vâjâitul vântului și al mării. Oamenii de dedesubt continuară să privească, unii dintre ei arătând înspre mare, ca și când acest lucru ar fi făcut parte din spectacol.

Între timp, fetița era trasă către stânci.

M-am tot gândit la asta de atunci, dar tot nu am reușit să-mi dau seama de ce nu au făcut nimic. Poate că de jos lucrurile se văd altfel. Poate că au crezut că este în regulă, că este bine și că doar se prostește. Poate că nu au vrut să se facă de râs - sărind în apă ca să salveze o fetiță care de fapt fusese bine tot timpul... cât de jenant ar fi fost? Poate că erau speriați. Poate că așteptau salvamarul. Sau poate că nu le păsa.

Nu-mi dau seama.

Un alt tunet zgudui cerul. Tata strigă iar, încercând, contra vântului, să-și facă auzită vocea, dar degeaba. Am alergat către partea dreaptă a stâncii și am privit în jos, printre stropii de ploaie, către platforma din piatră unde erau adunați Tait și ceilalți. Jamie este un bun înotător, mi-am zis, ar putea să o ajute. Și când l-am văzut în picioare la marginea pietrei, dându-și jos puloverul, m-am simțit ușurată. În sfârșit, cineva voia să acționeze.

Fata se apropia acum din ce în ce mai mult de stânci. Îi vedeam clar fața. Era palidă și cuprinsă de teroare. Chiar dacă ar fi evitat pietrele, curentul urma să o atragă într-unui dintre acele vârtejuri care se formează în apele adânci de sub stânci.

L-am privit din nou pe Jamie. Nu se mișcase. Sara stătea lângă el, având o expresie a feței ciudată și ca de gheață. Puteam să jur că râdea de el.

Am strigat spre el:

— Ce mai aștepti!

Sau din cauză că stânca era mai joasă în partea aceea, ori pentru că vocea mea era mai ascuțită decât a tatei sau pentru că vântul încetase pentru o clipă să mai bată... nu știu care era motivul. Dar Jamie mă auzi. Nu știu dacă mi-a recunoscut vocea, doar ce auzi un strigăt și privi în sus. Și făcând asta, mi-am dat seama imediat de ce nu făcuse nici o mișcare - era împietrit de groază. Pietrificat. Ochii îi erau larg deschiși, iar fața albă. Am simțit cum îmi stă inima. Nu avea de gând să facă nimic. Nu putea să se miște. Privi neclintit spre mare. Nu va sări. Nici într-o mie de ani. Marea era prea dură, prea imprezvizibilă. Era prea mult...

În depărtare, celelalte plute înconjuraseră baliza și se îndreptau către golf. Furtuna le ținea aproape de mal. Câțiva participanți renunțaseră și își țârlăiau plutele către plajă.

Tata continua să strige, dar vocea lui era din ce în ce mai slabă, iar vântul se întetea. Oamenii de jos nu-l puteau auzi. Jamie Tait nu-l putea auzi. Nu că asta ar fi contat. Stând în picioare pe bordura platformei, neajutorat și cu pieptul gol, rânjind rușinat, era ca și mort pentru lume. În spatele lui, Sara îl privea, fumând liniștită o țigară.

Fata se apropia din ce în ce mai mult de pietre. Încetase să se mai lupte cu valurile și acum plutea pe jumătate în apă, precum o păpușă udă din cârpe. Curentul o adusese către stânga platformei, unde vârtejuri periculoase se formau. În mijlocul pietrelor încetasem să mai sper. Tot ce puteam să fac era să stau acolo și să privesc cum era trasă în adâncuri de vârtoarea apei.

Apoi am auzit un lătrat al lui Defer. În ciuda tuturor tunetelor, a țipetelor și a celor care alergau prin jur, nu se mișcase. Stătea încă neclintit, pe marginea stângă a vârfului stâncii, privind în jos spre plajă. Știu cum latră aproape de fiecare dată - atunci când avertizează, când este fericit, furios, când vede un iepure dar acest lătrat nu-l mai auzisem până acum. Un sunet ciudat - nu tare, dar extraordinar de clar, ca și cum ar fi prevestit un lucru. Ceva din acel lătrat îmi ridică moralul.

În timp ce lătratul răsuna în zona stâncii, privind în jos am văzut o siluetă verde alergând spre plajă.

— Lucas! am rostit eu cu răsuflarea întretăiată.

Tata se uită la mine.

— Acolo, am arătat cu degetul. Este Lucas.

Era sus pe pietrele de la baza stâncii, sărind de pe un bolovan pe altul, precum o capră de munte, ocolind platforma de piatră și îndreptându-se către mare. Nu mai văzusem pe nimeni, niciodată, mișcându-se atât de rapid. Desculț, cu hainele ude și cu părul dat pe spate de ploaie, arăta și se mișca precum o creatură din altă lume.

Nu prea eram conștientă de capetele care se întorceau și de cei care arătau cu degetul. L-am auzit pe tata zicând: „Ce naiba...?” Apoi l-am văzut pe Lucas sărind în apă, la baza stâncii și înotând către fată, tăind valurile precum o torpilă. Păru extrem de rapid. Nu cred să fi trecut mai mult de douăzeci de secunde din momentul în care l-am văzut și până în clipa în care ajunse la fată. Totul fu atât de ușor, atât de lin! Fără să se oprească, luă fata sub brațul său, se întoarse pe o parte și înotă spre mal cu o singură mână, îndreptându-se către un mic golf cu nisip, la dreapta terasei.

— Iisuse... spuse tata, clătinându-și capul în semn de admirație.

M-am uitat către el.

— Îl cheamă Lucas.

— Lucas?

— Băiatul simpatic de pe pod... îți aduci aminte?

Pentru un moment, ne-am privit reciproc. Sute de întrebări se citeau în ochii tatei, dar amândoi știam că nu era timp de așa ceva. Ne-am îndreptat atenția către plajă, unde Lucas ieșea din valuri, cu fata pe brațe. Furtuna încetase deodată. Încă ploua, dar vântul nu mai urla, iar atmosfera era calmă. Oamenii se adunaseră pe terasa de deasupra plajei și priveau nedumeriți - *Cine e? De unde a venit? Ce face?*

Lucas păru să nu-i bage în seamă. Așeză fata pe nisip și îngenunche lângă ea. Era palidă și slăbită, dar ochii ei erau deschiși și i-am văzut capul mișcându-se. Micul trist costum de baie pe care îl purta fusese înlăturat de valuri. Sutienul atârna peste unul din umeri, iar chilotul îi alunecase pe jumătate pe coapse.

Poate că, dacă ar fi fost într-o situație mai rea, rănită grav sau fără să respire, Lucas nu s-ar mai fi deranjat să-i aranjeze hainele, ca să arate decent. Ar fi așezat-o într-o poziție sigură și ar fi început să-i facă respirație gură la gură. Dar ea respira și nu se îneca sau vomita, iar oamenii o priveau, așa că de ce ar fi fost un lucru rău să o acopere, să o facă să arate respectabil?

Ce era rău în asta?

Probabil că nimic - dacă mama fetei nu ar fi apărut pe plajă chiar în momentul în care el îi aranja cu blândețe hainele.

Vocea ei se auzi furioasă:

— *Ce faci? Pleacă de lângă ea! PLEACĂ DE LÂNGĂ FIICA MEA!*

Șase

La auzul vocii, Lucas privi în sus. Pășind pe nisip, femeia se apropia de el, cu ochii bulbucați, cu părul lins fluturând în vânt și cu fața schimonosită de furie, într-o mână ținea un afiș al concursului de canotaj, făcut sul, pe care îl tot flutura, și țipa precum o zână prevestitoare de moarte:

— *PERVERSULE! DĂ-TE LA O PARTE! MȘCĂ-TE!*

Lucas era prea șocat ca să facă vreo mișcare. Ud până la piele, cu fetița tremurând lângă el și furtuna devastând tot împrejur, se uită la femeie cu ochi mari, cu o privire naivă, uluită și confuză... Poftim? Ce se întâmplă? Ce am făcut? Cu ce am greșit?

Femeia se apropia.

— Kylie, pleacă... pleacă *ACUM* de lângă el!

Fata era încă amețită și înfricoșată, iar țipătul neașteptat al mamei sale o făcu să se refugieze în brațele lui Lucas. Din instinct, acesta o îmbrățișă ușor, zâmbindu-i liniștitor - și atunci femeia îl lovi peste cap cu afișul făcut rulou.

— *Las-o în PACE!* îi șuieră în față.

Pe platformă, cineva râse nervos.

Lucas se ridică și păși înapoi.

— Nu-i făceam nimic rău, zise cu simplitate.

Femeia îl lovi iar, apoi îi potrivi fetei costumul de baie și începu să o târâie după ea, pe plajă, fixându-i cu ochi reci pe Lucas.

— Tu - știi eu ce-i cu tine. *Bastard* nenorocit!

Lucas rămase fără cuvinte. Cu gura căscată, privi în jur la oamenii de pe terasă. Aceștia îl

priveau înapoi, tăcuți și cu ochii goi. Nu voiau să știe. Nu era treaba lor.

În tot acest timp, eu stăteam acolo, privind în jos, prea împietrită ca să pot face ceva. Ceva himeric mă captase, îndepărtându-mă de ceea ce avea loc. Era ca și cum m-aș fi uitat la un film sau la o piesă de teatru. Se întâmpla, era acolo, dar eu nu luam parte. Nu puteam să particip. Eram prea departe. Tot ce puteam să fac era să mă uit cu neîncredere la scena de coșmar care se desfășura pe plajă.

Femeia se retrăsese, dar își menținea poziția, în mijlocul plajei, fără suflare și cu ochi sălbatici. Fiica era lângă ea, plângând cu sughituri și tremurând, trăgând în mod patetic de bretelele costumului de baie. Oamenii de pe terasă începură să şușotească. Erau cam douăzeci sau treizeci. Nu-i vedeam pe Angel ori Brendell, sau Bill, dar îi vedeam pe Jamie și pe Sara, undeva în spate. Jamie își luase puloverul pe el și părea a-și fi recăpătat echilibrul. Era din nou stăpân pe sine, vorbind liniștit cu o tânără pereche din sat, arătând înspre plajă, explicând ceva și dând din cap cu îngrijorare. Între timp, Sara se îndepărtase de grup și stătea acum deoparte, studiind mulțimea. Pe chip i se putea citi acea pasiune ciudată, indiferenta, pe care o observasem mai devreme, ca și cum totul ar fi fost doar un joc pentru ea, un joc oarecare. Jocul grupului, dinamica acestuia...

Mulțimea...

Mulțimile sunt lucruri ciudate. O mulțime de oameni are o minte colectivă proprie, o minte care nu ține cont de cei care o compun și care se lasă condusă de cele mai joase instincte. Mulțimea a văzut ce s-a întâmplat, îl văzuseră pe Lucas intrând în apă ca să o salveze pe fată, știa adevărul - dar pentru mulțime, adevărul este uitat ușor. Intensitatea acțiunilor femeii o făcuse să aibă îndoieli. Mentea colectivă prelua controlul. O vedeam transformându-se. Vedeam cum se uită spre Lucas și-mi puteam imagina ce gândeau: *Ei bine, trebuie să fi făcut ceva rău. Altfel de ce ar fi mama copilului atât de furioasă? Uită-te la el, uită-te în ochii lui - e speriat. Băiatul este speriat. Dacă nu a făcut nimic greșit, de ce e atât de îngrozit? Da, trebuie să fi făcut ceva rău...*

Lucas începu să se miște, retrăgându-se către pietre, și acest lucru nu facu decât să înrăutățească situația - era ca și cum și-ar fi recunoscut vina. Mulțimea păru să simtă asta, prinse voce, iar asta îi conferi mamei fetei mai multă încredere și începu să țipe din nou.

— Să nu crezi că ai să scapi numai cu atât, *pervers* mic și nenorocit. Te-am văzut, cu toții am văzut ce făceai - am să aduc poliția pe capul tău. Nu te mai crezi așa *tare* acum, nu?

Scuipă în nisip.

— Doamne, oamenii ca tine mă fac să-mi fie rău. Am să vin cu poliția...

Vântul începuse să bată din nou. Rafale de nisip și ploaie se roteau în aer, făcând cerul să devină gri. Am privit în jos, prin ceață și l-am văzut pe Lucas dispărând ușor printre pietrele de la baza stâncii. Femeia striga încă la el. Mulțimea continua să privească. Dar măcar nimeni nu se ducea după el.

Dar cel puțin nu-l urmărea nimeni...?

Nu-mi venea să cred ce gândeam. Salvase viața fetei, în timp ce nimeni altcineva nu acționa. Îi salvase viața... iar acum respiram ușurată pentru că nimeni nu se ducea după el.

Era incredibil.

— Trebuie să vorbesc cu el, am zis, dând să plec.

Tata mă apucă de braț.

— Stai așa - nu te grăbi.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, tată. Ai văzut ce s-a întâmplat...

— Cait, așteaptă. Liniștește-te,

— Dar trebuie să mă duc după el...

Tata mă privi în ochi.

— Calmează-te o clipă. Uită-te la mine...

Avea o voce liniștită. Ploaia i se scurgea de pe frunte.

— Cait... privește-mă. Nu te duci nicăieri până nu-mi spui ce se întâmplă.

— Nimic.

— De unde îl știi pe băiatul ăsta?

— Tată, nu este timp...

— Atunci fă-ți, spuse el calm.

L-am privit în ochi și am suspinat.

— L-am întâlnit ieri pe plajă. Am stat de vorbă... doar am vorbit. E un om bun. Nu-i corect, tată...

— Unde pe plajă?

— Pe undeva pe lângă golf, la prundiș... pescuia raci.

— Raci?

— Doar am discutat despre anumite lucruri... e ca și...

— Ca și?

Voiam să spun - că e ca și tine. Dar mi s-a părut greșit, așa că nu am mai zis.

— Dacă l-ai întâlni, ți-ar plăcea. E un om bun, tată. Serios. Ai văzut ce a făcut. Dacă nu ar fi fost el, fetița aceea ar fi murit. Nimeni nu avea de gând să facă nimic. Și apoi a apărut și femeia aceea proastă...

— Cait, nu o poți învinovăți. Încearcă doar să-și apere fata.

— Dar Lucas nu a făcut nimic.

Știu, iubire. Îmi strânse mâna. Uite ce e, nu te îngrijora- am să discut eu cu ea. Am să-i explic ce s-a întâmplat. Sunt sigur că va înțelege.

— Vorbești acum cu ea?

Se gândi pentru un moment, după care încuviință, dând din cap.

L-am privit

— Trebuie să mă duc după el, tată. Înainte să fie prea târziu...

— Prea târziu pentru ce?

Am privit lung spre plajă, Ploaia cădea în rafale, care tulburau peisajul, făcându-l neclar. Vedeam până la conturul închis la culoare al stâncilor, în rest totul era gri. Nici un unghi, nici o înălțime, nici o distanță, fără cer, mare sau pământ— doar un „zid“ de ploaie care se mișca.

— Unde o să se ducă? întrebă tata.

— Nu știu, am recunoscut eu. Probabil că în pădure.

— Dincolo de Point?

Am dat din cap în semn că da.

Iar el în semn că nu.

— Nu te duci acolo.

— Dacă mă duc acum, pot să-l prind din urmă pe plajă.

Tata păru că ezită.

— Te rog, l-am implorat. Vreau numai să vorbesc cu el... n-o să dureze mult. Vreau doar să mă asigur că este bine. Te rog...?

Gândindu-mă acum mai bine, îmi dau seama ce decizie grea trebuia să ia tata. În mod normal, ar fi trebuit să spună nu. Toate instinctele ar fi trebuit să-i spună să mă refuze. De ce naiba și-ar fi lăsat fiica de cincisprezece ani să alerge după un străin, în mijlocul unei furtuni? De ce să aibă încredere în ea?

De ce?

Pentru că o iubea.

— Du-te atunci, spuse într-un final.

Am simțit o urmă de tristețe în vocea lui și, pentru un moment, m-am gândit să nu mă duc. Era ceva nechibzuit, nedrept, stupid și egoist... dar tocmai atunci tata îmi șterse un strop de ploaie de pe obraz și-mi zâmbi.

— Cait, nu mă dezamăgi. Am mai multă încredere în tine decât ar trebui.

— Nu-ți face griji, tată!

L-am sărutat.

— Mulțumesc.

— Ei, ar fi mai bine să mă duc să am o vorbă cu femeia nebună. Ia câinele cu tine. Ne vedem acasă... dacă nu ești înapoi până la șase...

Dar nu îl mai auzeam, mă aflam deja la jumătatea câmpiei.

O plajă cuprinsă de furtună are ceva incitant și, în ciuda tuturor sentimentelor care se agitau în interiorul meu, nu mă puteam abține să nu zâmbesc în timp ce alergam pe nisip, cu Deefer lângă mine, cu valurile spărgându-se de mal și auzind cântecul îngrozitor al vântului în ploaie. Era înviorător și mă făcea să vreau să urlu și să zbor. Plaja era pustie și nu-mi era greu să mă imaginez singura persoană din lume, alergând pe singura plajă din lume, sub unicele stânci, lângă unica mare. Așa trebuie să fi fost cu câteva sute de mii de ani în urmă, îmi ziceam în sinea mea. Fără oameni, mașini, fanfare, jocuri, fără ură și inimi confuze... doar atât, anotimpurile, cerurile, ploaia, vântul și valurile... lucruri fără viață. Nimic de care să-ți amintești sau să vrei. Lumină, întuneric. O bătaie a inimii. Fără cuvinte la care să te gândești. Nici o emoție nefirească. Nimic de evitat decât frigul și foamea. Fără ziua de mâine. Fără nume, istorie, nicăieri unde să te duci. Nimic de făcut.

Nimic altceva de făcut decât să alergi.

Am alergat.

Pe cărarea de pe stâncă, printre garduri și ape, de-a lungul plajei de vest de sub stâncile înalte, apoi peste digul dinspre mare, către estul plajei, acolo unde nisipul transformat în pietriș mi se sfărâmă în mod plăcut sub picioare.

Acum mă simțeam ca acasă.

Asta era lumea mea, plaja mea, insula mea.

Acum era timpul meu.

Am încetinit ritmul până la acela al unei plimbări, ajungând la pământul mai înalt din preajma mlaștinilor, unde este mai ușor de mers. Deefer mă urma. Blana i se udase și se închisese la culoare din cauza ploii, și în timp ce sărea peste linia digului, cu limba atârându-i pe afară și cu ochii sălbatici în vânt, semăna cu o bestie primitivă.

La jumătatea plajei, m-am oprit ca să-mi șterg umezeala de pe față. Nu-mi dădeam seama

dacă era ploaie sau transpirație.

Furtuna începuse să se mai liniștească puțin. Deși încă ploua tare, cerul se înălțase îndeajuns cât să mă lase să văd unde mergeam. Am privit de-a lungul plajei. Ierburi înalte se legănau în vânt, iar nisipul aluneca pe pământ. Tot felul de reziduuri se rostogoleau pe marginea digului - dopuri aruncate, bucăți de plastic și de carton, cofraje goale de ouă.

Nu era nici urmă de Lucas. Oricum, nici un semn vizibil.

Poate că sună stupid, dar îi simțeam prezența. Era o dâră invizibilă - totuși observabilă - în aer. Ca un tunel transparent sau ca urma unui pește în apă. O vedeam și totuși n-o vedeam. O simțeam. Urmărea linia țărmului, dincolo de locul unde ajungeau valurile, ocolind și schimbând brusc direcția din loc în loc, pentru a evita gropile pline de pietriș și bancurile de nisip, înainte de a dispărea în amurg, înspre prundiș.

Am coborât pe țărm și m-am luat după urmă. Chiar și când nu o vedeam - și uneori chiar nu o puteam vedea - Deefer putea. Pășea agale de-a lungul tunelului invizibil, ținându-și capul ridicat și legănându-și coada, iar eu mergeam în spatele lui.

Trecând pe lângă ea, cu scopul deja îndeplinit, urma se retrase în sine și dispăru.

Eram pe lângă Point, când l-am auzit pe Deefer lătrând. Era acel lătrat ciudat al lui, cel nou, cel de pe vârful stâncii, dar acum știam ce înseamnă. Am privit în sus și l-am văzut pe Lucas cam la cincizeci de metri înaintea noastră, tocmai când traversa pământurile noroioase. În aburul ploii și în apropierea mării înceteșate, pentru un moment, mi se păru că merge pe apă.

— Lucas! Hei, Lucas! am strigat eu.

Se întoarse și privi cu ochii mijii prin ploaie. l-am făcut cu mâna, dar el nu-mi făcu înapoi. Trebuie să fie din cauza pălăriei și a pelerinei de ploaie, mi-am zis. Nu mă recunoaște.

— Sunt Cait, am țipat. Cait McCann.

Nu schiță nici un gest. Stătea acolo, ca o statuie rece și verde în ploaie. Abia atunci am început să mă gândesc la faptul că poate greșeam enorm, că mă făceam de râs. Adică, la ce anume mă gândeam? De ce naiba ar fi vrut el să-mi vorbească? Cine eram eu pentru el? Eram un nimeni, doar o fată proastă pe care întâlnit-o pe plajă, o altă localnică idioată. Nu eram cu nimic mai bună decât restul... la naiba, poate nici nu-și amintește de mine.

Dar apoi l-am văzut zâmbind, iar el ridică mâna și-mi făcu semn să mă apropii.

În timp ce traversam prundișul, auzeam în mintea mea o voce firavă care îmi șoptea: *Așa trebuie să fie? Așa trebuie să se simtă? Ca un montagne-russe? Ca și cum toate emoțiile vieții s-ar fi scurs într-un singur minut? Precum raiul și iadul, ca dulcele și amarul, ca lumina și întunericul? Ca și cum ți-ai pierde mințile?*

Nu prea puteam să merg. Părea că picioarele mi se dublaseră ca mărime, iar eu mă tot împiedicam în pietriș. Totuși, Deefer țopăia ca un cățeluș. Alergă spre Lucas, se opri în fața lui, apoi se gudură pe lângă el atât de tare, că aproape căzu,

— Hei, câine, spuse Lucas.

Deefer își dădu ochii peste cap, ca un prost îndrăgostit, apoi se scutură pe lângă el și se așază. Lucas puse o mână pe capul lui, privindu-mă amândoi cum încercam să gădesc drumul pe plajă.

— Frumoasă pelerină, zise Lucas în momentul în care m-am oprit în fața lui.

— Nu este o pelerină, am spus eu, răsuflând din greu. Este un poncho pe care îl pot purta oricând.

Zâmbi,

— Este foarte galben.

— Galbenul este o culoare potrivită.

— Adevărat, încuviință el.

Apa i se scurgea de pe părul ud și din hainele îmbibate de umezeală. Haina plină de apă lua forma trupului său. În timp ce mă privea în tăcere, eu îmi frecaam ochii din cauza unui nisip inexistent și mă uitam în jur. Ploaia cădea pe pământurile noroioase din spatele lui, făcând un zgomot greoi în mълul negru și neted, umplând aerul cu un iz ușor de putregai. Dincolo de mlaștini, pădurea era învăluită într-o ceață întunecată.

Presupun că ar fi trebuit să fie straniu. Stând în ploaie, pe o plajă părăsită, îmbrăcată cu o pelerină galbenă ridicolă și cu o pălărie, vorbind relaxat cu un băiat, care era ud până la piele - dar nu era ciudat. Nu era ciudat deloc. De fapt, era destul de bine. Nu înțelegeam nimic și nu eram sigură de ce era bine, dar acest lucru nu părea să conteze.

Dar tocmai atunci, când începeam să mă bucur de senzație, montagne-russe-ul „urlă“ și mi-am adus aminte de ce trebuia să fac aici - fetița, mama ei nebună, mulțimea - și sentimentul acela de bine dispăru.

— Am văzut ce s-a întâmplat la stânci, am început eu să explic. Eram acolo cu tata. Am văzut totul. A fost groaznic. Nu mă refer la ce ai făcut tu, a fost fantastic cum ai reacționat tu, ci la ceea ce a avut loc după, cu femeia.

— Hai, spuse Lucas. Să ne adăpostim de ploaie.

— Tata a zis că o să rezolve el situația...

— O să vorbim despre asta mai târziu. Acum am nevoie de niște haine uscate.

— Oh... da, desigur.

Am privit în jur.

— Unde...

— Urmează-mă, spus el.

Se întoarse către pământurile noroioase.

Poate e din cauza faptului că nu am mamă sau pentru că sunt o „mămăligă“, dar nu-mi place să fac lucruri care știu că l-ar supăra pe tata. Și nu pentru că mi-e frică să aflu și să mă pedepsească, pentru că știam că nu ar face-o. Niciodată nu a făcut-o. Nu este nevoie să o faci. Dezamăgirea lui e o pedeapsă destul de grea. Și dacă asta sună prea bine ca să fie adevărat, ei bine, este neplăcut. Exact așa este.

Atunci când fac un lucru despre care știu că nu ar trebui să-l fac, mă simt vinovată.

Și asta simțeam acum, când îl urmam pe Lucas spre mlaștini. Simțeam o stare de nervozitate în stomac, inima îmi bătea ca o tobă și-n mintea mea auzeam ecoul vocii tatălui meu: Nu te duce acolo... Cait, nu mă dezamăgi. Am mai multă încredere în tine decât ar trebui... nu mă dezamăgi.

Nu voiam să-l dezamăgesc, nu merita asta. Dar uneori o forță superioară preia controlul, ceva din adâncul tău, care e dincolo de conștiința ta, și te trezești făcând lucruri pe care în mod normal nu le-ai face. Poți să inventezi orice scuze vrei - nu am spus că nu am să mă duc în pădure, nu am promis nimic, nu-i așa? - dar în sufletul tău, știi doar că te amăgești. E greșit, dar o faci oricum.

Așa că? fă-o.

Ne-am oprit la marginea pământurilor noroioase. Nu mă mai aflasem niciodată atât de aproape de ele, iar frumusețea lor morbidă îmi trezi simțurile. Parfumul decadentei era mai puternic acum. Era mirosul bălților stătute, izul acru al noroiului negru, străvechi. Ploaia se oprise și un soare palid își facea loc printre nori. Mâlul mișcător se întindea înaintea noastră, până spre pădure, un platou cleios maroniu, care scânteia plictisitor în lumina obosită. Bulbuceli ușoare se auzeau la suprafață. Picături, pocnituri, plesnitul apei, sunetul viermilor și al moluștelor care își vedeau de treburilor lor noroioase, așa cum au făcut timp de milioane de ani. Așa trebuie să fi fost, mă gândeam în sinea mea. Lumină. Întuneric. Fără cuvinte la care să te gândești. Fără ziua de mâine. Fără nume, fără istorie...

— O să trebuiască să-ți scoți pantofii și șosetele, spuse Lucas.

Am început să-mi desfac șireturile.

— Am să trec eu primul, îmi zise el, dându-și ghetetele jos. Să mergi pe urmele mele.

Mă privi.

— Să le urmărești întocmai, OK? Nici un centimetru pe alături.

Am aprobat dând din cap, privind îndoielnic peste mlaștină.

— Nu mai fi atât de îngrijorată, spuse el. E ușor.

— Dar de unde știi pe unde să mergi?

Întoarse capul într-o parte.

— E ușor, vezi pământul solid. Privește!

Dădu din mână, arătând spre o urmă inexistentă.

— Vezi cum colorează aerul?

Nu vedeam decât noroi. Mi-am întors capul pe o parte, ca Lucas, dar tot nu am putut să văd nimic. M-am gândit la tunelul invizibil de pe plajă, încercând să-mi aduc aminte cum l-am zărit, dar nu-mi mai aminteam cum arăta. Chiar deloc.

— Și Deefer? am întrebat eu.

Lucas își atârnă cizmele în jurul gâtului.

— E câine, dădu el din umeri. Câinii văd ce trebuie să vadă. Ești pregătită?

Mi-am îndesat pantofii și șosetele în buzunare, am mai privit o ultimă dată la mâl, apoi am dat din cap în semn că da.

Și am pornit.

Mi se părea că pășesc pe lângă marginea unei stânci.

După primii câțiva pași de probă, am început să respir din nou. Nu era chiar atât de rău. Suprafața noroiului era lunecoasă și uleioasă și nu-mi plăcea felul în care îmi intra printre degete acoperindu-mi tălpile, dar pământul de dedesubt se simțea destul de sigur. Totuși, nu arăta foarte sigur. Era ca și cum aș fi mers pe suprafața unei supe groase, de culoare maro. Dar cu cât mergeam mai mult fără să mă scufund, cu atât îmi era mai ușor să nu bag în seamă ce-mi spuneau ochii și să dau ascultare picioarelor, în loc. Picioarele îmi spuneau - este în regulă. Nu e cel mai plăcut sentiment din lume... dar este bine.

Lucas mergea încet, punând cu grijă un picior în fața celui alt, lăsând urme clare pe care eu să le urmez. De îndată ce ridica un picior, urma se umplea cu apă neagră zgrunțuroasă. Apa era rece, ca untura rece.

— Ești în regulă? întrebă el.

— Da, am răspuns, încercând să par relaxată.

— Să-mi spui dacă înaintez prea repede.

— Da, nici o problemă...

Se oprea din când în când, analiza pământul, apoi făcea la stânga sau la dreapta. De fiecare dată când schimba direcția, se uita în spate, peste umăr, și-mi spunea câteva cuvinte.

— La stânga acum.

— Pe aici, cam zece pași.

— Într-un minut, imediat la stânga...

Deefer pășea agale, alături de el. Din vreme în vreme, Lucas îl atinge ușor pe cap sau îi șoptea ceva, iar Deefer rămânea în spate și câțiva metri mergea în șir indian. Apoi, când cărarea ascunsă se lărgea iar, îl ajungea din urmă și-și relua poziția lângă el. Pe la jumătatea drumului, mă simțeam destul de sigură încât să continui să merg fără să mă uit la pământ. Știam că atâta vreme cât îl urmez pe Lucas, am să fiu bine. Am ridicat capul și am privit împrejur. În dreapta, marea se calma după furtună. Valuri maronii se loveau încet de mal, în timp ce în depărtare oceanul se rostogolea nesigur spre cer și urme de ploaie coborau din norii întunecați pe linia orizontului. Micul golf din stânga noastră avea malurile inundate. Vedeam cum, printre frunze, apa umplea cărările noroioase. Apa se va scurge în iazuri și în curând potecile vor fi din nou vizibile, dar nu îndeajuns de curând pentru mine. Nu aveam să urmez acel drum spre casă azi.

În fața noastră, pădurea se distingea din ce în ce mai bine. Se vedea mai clar, dar mai întunecată. Tufișurile încurcate erau negre din cauza ploii, iar copacii luau forme atât de ciudate încât păreau că sfidează legile naturii. Arcade și potire împodobite cu rădăcini agățătoare, crăci care ieșeau în afară, trunchiuri îndoite, spirale ciudate unde ramurile se îmbinaseră precum niște șerpi încolăciți...

— Ai văzut asta?

Lucas se oprise lângă rămășițele unei bărci vechi de lemn. Nu mai rămăsese mult din ea - vreo șase grinzi înnegrite care ieșeau la suprafața noroiului, fâșii subțiri din lemn putrezit, una sau două spirale de metal ruginit.

— E o barcă pentru stridii, i-am spus eu lui. Obişnuiau să pescuiască stridii peste tot pe aici, dincolo de golf, în jurul prundișului...

— Stridii?

Am dat din cap că da.

Au dispărut acum toate.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Presupun că au fost pescuite. Ca orice altceva. Unul sau doi dintre băieții mai mari mai pescuiesc din când în când, dar în zilele astea abia dacă mai umplu un coș. Este cu adevărat trist.

— De ce?

L-am privit

— Ei bine... nu este frumos, nu?

— Dar trebuie să și mâncăm.

— Dar nu trebuie să culegem fiecare stridie din mare, nu? Dacă oamenii nu ar fi fost atât de lacomi, poate că ar mai fi rămas câteva.

Luă o bucățiță de lemn umed de pe barca avariată și o sfărâmă între degete.

— Să mai rămână pentru cine?

— Poftim?

— **Pentru cine** să mai fie?

— Păi... pentru alții, pentru noi, pentru ei... Nu știu. Știi tu ce am vrut să zic.

Se șterse pe mâini de tricou.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu oamenii de pe barca asta?

— Cred că s-au înecat.

Dădu gânditor din cap, privind dincolo de barca avariată, în adâncimile mълului.

— Asta ar presupune ca toți să fie aici, nu-i așa? Întrebă el liniștit. Pescarii, stridiile, toți ar fi la fel acum...

Vorbele i se stinseră treptat, în vreme ce el privea atent, cu ochii goi, în nămol, și pentru o clipă se facu tăcere. Aerul era neclintit. Nimic nu se mișca. Nici păsările, nici vântul, nici valurile. M-am uitat la Lucas. I-am văzut pielea, hainele, părul, trupul, ochii de un albastru-deschis, zâmbetul trist, prezența lui trecătoare... și apoi aerul începu să circule iar. Un vânt liniștit fluieră pe deasupra mlaștinilor, făcând să tremure apa bălților și lăsând să iasă la iveală nenumărate scoici mărunte, înfipite în noroi. Albe și roz, ca niște unghiuțe date cu oją, străluceau în lumina după-amiezii.

M-a trecut un fior.

Vremea se răcise deodată.

Lucas ieși din starea în care era.

— Hai, să mergem de aici.

— Tu primul, am zis eu.

— E bine, de aici înainte suntem în siguranță. Privește.

Arată spre Deefer, care alerga prin nămol, cărând niște alge de mare în gură.

— Pământul este solid peste tot.

Am privit spre pădure. Eram mai aproape decât credeam. La o distanță de douăzeci de metri, noroiul se contopea cu o plajă îngustă, cu nisip negru sfarâmicios, și dincolo de asta, se afla un șir de copaci pitici, care ne făceau semne cu degetele lor diforme.

— Nu te speria, rânji Lucas. E mai plăcut decât pare.

Ar fi bine să fie așa, mi-am zis în timp ce traversam noroiul. Începusem să mă satur de frig, umezeală și de toată situația asta confuză. Mi-ar prinde bine ceva plăcut.

Mi-am dat seama că ceea ce faceam era un lucru prostesc. Să urmezi o persoană pe care abia o cunoști prin ceața unei păduri izolate, de una singură, fără nici o cale de scăpare și fără ca vreun om să știe unde eram... Doamne, era ceva incredibil de prostesc! O căutam cu lumânarea, înțeleg asta acum. Dar la vremea aceea părea bine. Și chiar era. Nu, era mai mult decât bine, era minunat. Niciodată nu m-am mai simțit atât de relaxată, exceptând scurtul incident ciudat cu barca, atunci când Lucas păru că intră, pentru o vreme, într-un fel de transă. Și asta după o zi în care am văzut cum s-a scuiat în direcția mea, umilită, îngrozită, enervată, udă până la piele, înghețată și plimbată cu montagne-russe-ul.

Da, mai mult ca sigur, era ceva prostesc. Dar toți trebuie să ne prostim din când în când, nu-i așa?

Stropii de ploaie se scurgeau ușor din copaci, în vreme ce eu îl urmam pe Lucas prin pădure, de-a lungul unei cărări luminate de soare. Deși aerul și vegetația din jur erau îmbibate de umezeală, pământul era incredibil de uscat. Era catifelat și maleabil, acoperit de un covor din frunze ca de ceară și degaja un miros dulce de pământ întunecat, fertil. Aerul era umed și nemișcat. De aproape, copacii nu mai păreau atât de ciudați ca prima dată - dar erau destul de stranii. Mă pricep destul de bine la copaci, cunosc majoritatea speciilor obișnuite, dar din aceștia nu mai întâlnisem. Unii erau scunzi și turtiți, cu ramuri ciudate crescând direct din trunchi, în vreme ce alții erau subțiri ca biciul și răsuciți sau deschiși la culoare și fără frunze, ca și cum coaja le-ar fi fost îndepărtată de niște bestii hămesite.

Mergeam în șir indian de-a lungul cărării înguste. Lucas ne călăuzea, pășind cu încrederea deplină a celui care știe exact pe unde să o ia. Defer alerga, mirosind totul împrejur, iar eu înaintam greoi, într-o liniște evlavioasă. Nu mai fusesem niciodată într-un loc de o frumusețe atât de stranie. Totul era atât de tăcut, atât de nemișcat! Parcă ar fi fost cel mai pustiu loc de pe pământ.

Printre mulțimea de arbuști tineri, reușeam uneori să zăresc licăriri ale intrării care dădea în cealaltă parte a pădurii. În contrast cu întunecimea vegetației dense, albastrul estuarului strălucea ca un safir. Mi-am adus aminte de Bill spunându-mi cum l-a spionat pe Lucas de pe barcă... *pluteam în derivă, cu motorul oprit, când Lee l-a zărit pe tipul acesta gol într-o baltă de la marginea pădurii... era el, țiganul. Făcea o baie.* Mi-am extras amintirile din memorie. Acum eram aici. Eram aici. Nu voiam să mă gândesc la Bill sau la ceilalți, care erau dincolo. Nu voiam să mă gândesc la nimic din afară.

În fața mea, Lucas se opri lângă un copac subțire, plin de ramuri atârănânde. Semăna oarecum cu o trestie plângătoare, doar că era mai închis la culoare, mai greu, cu frunze mari și cu ciudate mici nodozități lemnoase dispuse de-a lungul fiecărei crăci. Lucas trase într-o parte cortina de crengi, pentru a dezvălui un mic luminiș sub formă de semilună, scăldat în lumina palidă a soarelui.

— După tine, spuse el.

L-am privit pentru o clipă, apoi am pășit în poiană. Era un luminiș adăpostit, cam de mărimea unei grădinițe, înconjurat de tufe de trandafiri de munte și de pâlcuri de copaci neîngrijiiți și acoperit cu un covor de mușchi și iarbă de un verde strălucitor. Părea că nimeni nu ar fi călcat vreodată pe acolo. La marginea poienii, un râu cu apă dulce curgea încetșor peste un pat de pietricele deschise la culoare. Am înaintat, pășind ușor, bucurându-mă de moliciunea ierbii cu mușchi de sub picioarele-mi goale. Mușchiul umed era presărat cu floricele albastre și cu perle de ploaie.

Imediat la dreapta mea, o pătură kaki era agățată de ramurile a doi copaci, arborii aflându-se cam la trei metri distanță unul de altul. Ghemuri de ață și bețe de trestie atârnav de o sfoară dintre alte două ramuri, iar niște undițe și bețe ascuțite erau sprijinite de unul din copaci.

În timp stăteam și priveam totul, Lucas trecu pe lângă mine, trase pătura și lăsă să se vadă un adăpost confortabil, scobit în inima copacilor. Era acoperit cu ramuri de copac și folii de plastic și tapetat cu un amestec de noroi și stuf.

Am pășit mai aproape și m-am uitat înăuntru. În fața adăpostului, se aflau rămășițele unui foc făcut pe niște pietre înnegrite. Mai era și o buturugă pe care să stai, iar în spate, un pat din ferigi.

— Este minunat, am rostit eu.

Lucas intră și căută niște haine uscate într-un sac negru de plastic. Arătau la fel cu cele pe

care le purta deja, doar că, desigur, erau mai uscate.

Îmi zâmbi straniu și arătă spre bârlog.

— Fă-te comodă, revin într-un minut.

Dispăru în spatele adăpostului ca să se schimbe.

Am luat loc pe buturugă și am privit în jurul meu. Era oarecum întuneric, dar nu precum într-un cort. Aerul mirosea plăcut a iarbă umedă. Imaginându-mi-l pe Lucas stând aici, comod și la căldură, cu ploaia picurând pe foliile de plastic, cu focul arzând mocnit, și fumul risipindu-se în ploaie... mi-am adus aminte de o carte pe care am citit-o când eram mică - *My Side of the Mountain*¹³, scrisă de Jean George. E povestea unui băiețel pe nume Sam Gibley, care își părăsește casa din New York pentru a locui în trunchiul carbonizat al unui arbore de cucută din Munții Catskill. Învață să trăiască de pe urma pământului, mâncând rădăcini și fructe de pădure, prinzând în capcană iepuri și căprioare... ba chiar împlânzește și un pui de șoim, ca să-l ajute la vânatoare. E un pasaj în carte în care Simon stă în copacul său din mijlocul pădurii, într-o noapte rece de iarnă. Ninge. Este liniște. E singur. Se uită la șoimul care își curăță și ciugulește penele cu ciocul și se întreabă în sinea lui - care e lucrul care face o pasăre să fie o pasăre și un băiat să fie un băiat?

Întotdeauna mi-a plăcut păticia aceea *Ce face o pasăre să fie pasăre și un băiat să fie băiat?*

Nu-mi aduc aminte cum se sfârșește povestea...

Ba da.

Singurătatea îi răpește tot ce are mai bun în el, iar el părăsește pădurea și se întoarce să trăiască împreună cu familia lui, în New York.

Niciodată nu mi-a plăcut finalul ăsta.

Când ochii mi s-au obișnuit cu lumina difuză din adăpost, am început să observ și alte detalii: un teanc de cărți vechi într-un colț; o lumânare topită într-o carapace goală de rac; niște ierburi uscate; un carnețel și un stilou lângă pat; iar pe un perete, o fotografie ștersă, într-o ramă de lemn. M-am ridicat ca să privesc mai de aproape. Era poza unei femei tinere, care stătea picior peste picior pe podeaua unei încăperi prea puțin mobilată. Era subțirică, de vreo douăzeci de ani, cu păr lung și blond, cu ochi triști și buze ușor roșii. Purta o rochie albă obișnuită de bumbac, decorată cu fundițe, mărgeluțe și piele, iar în picioare avea o pereche de cizme Doc Marten, de culoarea sângelui. Zâmbetul îi era trist.

Am auzit pași și m-am îndepărtat de lângă perete. Lucas intră cu Deefer, care se ținea după el. Se schimbă cu haine noi și-și uscăse părul. Privi la poza din perete, apoi către mine.

— E drăguță, am zis eu. E prietena ta?

Râse.

— Nu chiar, nu.

Se așeză în genunchi lângă piatra înnegrită din fața adăpostului și începu să facă un foc. Mâinile i se mișcau rapid, luând surcele dintr-un morman de la perete, apoi adăugă niște bețișoare și bușteni, ca să formeze o mică grămadă îngrijită, deasupra pietrelor. În timp ce lucra, am observat o cicatrice veche pe interiorul încheieturii sale stângi - o zbârcitură ștersă, de mărimea și forma unui zâmbet superficial. Părea a fi de multă vreme acolo. Părea că face parte din el.

— Este mama mea, îmi explică el, arătând spre poza din perete. A fost făcută în urmă cu aproape cincisprezece ani.

Scăpără amnarul, apoi atinse flacăra de marginea locului unde avea să fie focul. Apăru un fir de fum, surcelele începură să ardă, iar limbile focului să mângâie rămurelele. O vreme, Lucas privi flăcările, ca să se asigure că au luat-o din loc, apoi își puse amnarul în buzunar și se ridică. Privi din nou fotografia. Nici o emoție nu i se citea pe chip.

M-am uitat și eu la poza tinerei femei. Acum vedeam asemănarea. Tristețea interioară, depărtarea, puterea de a fi în altă parte...

— Unde e acum? am întrebat eu.

— Nu știu, răspunse el, privind în depărtare. Probabil că a murit.

— Nu știi?

Dădu din cap că nu.

— Nu am cunoscut-o niciodată. Nu a putut să aibă grijă de mine după ce m-a născut... avea multe probleme personale. Nu era sănătoasă.

Își trecu degetele prin păr și mă privi.

— Ești bine? Am un pulover pe undeva pe aici, dacă încă îți mai este frig...

— Nu, mersi. Sunt bine.

Voiam să-l întreb mai multe despre mama lui, dar nu știam de unde să încep. În schimb, mi-am dat jos pelerina și pălăria și m-am încălzit lângă foc. Ardea frumos acum. Fumul se ridica și dispărea printr-o gaură din acoperiș, lăsând în urmă un miros dulce de cenușă.

— Mama mea e moartă, m-am surprins zicându-i. A murit când aveam cinci ani.

Lucas dădu din cap,

— Cred că ți-a venit greu.

— Nu neapărat. Cel puțin, nu pentru mine. Eram prea mică să pot înțelege. Nu-mi aduc aminte prea multe. Îmi aduc aminte doar că nu mai era cu noi... acum era, în ziua următoare nu. Presupun că atunci când ai cinci ani îți e mai ușor să accepți lucruri pe care nu le înțelegi. Ești obișnuit cu asta. Nu înțelegi majoritatea lucrurilor. Totuși, pentru tata a fost incredibil de greu... nu a putut să treacă peste asta nici acum. Cred că încă se învinovățește.

— Ce s-a întâmplat?

Am luat loc.

— Se întorceau de la o petrecere din Londra, unde serbaseră publicarea primei lui cărți. Era târziu, iar drumul era înghețat. Tata băuse, așa că mama conducea... Nu am avut niciodată curaj să întreb dacă și ea băuse, dar presupun că așa a fost. Îi plăcea să bea la fel de mult ca și tatei.

Am privit în jos, spre podea. Simțeam cum îmi dau lacrimile. Nu mai povestisem nimănui despre asta și nu știam de ce o fac acum. Am respirat adânc și am continuat:

— La vreo cinci kilometri de insulă este un drum pustiu, care traversează pădurea de pe deal. Cred că ai mers și tu pe acolo, dacă veneai dinspre Moulton.

Lucas aprobă din cap.

— O pădure de conifere?

— Exact. La capătul dealului, drumul cotește brusc... probabil că au mers cu viteză sau au alunecat pe o porțiune de gheață... nimeni nu știe de fapt ce a fost... oricum, au pierdut controlul volanului și au ieșit de pe carosabil, au zburat peste un parapet și s-au zdrobit de un zid de cărămizi. Mama a murit pe loc.

— Și tatăl tău?

— Păi, el nu a vorbit niciodată despre asta, dar fratele meu mi-a zis că din cauza vremii nefavorabile și a faptului că locul accidentului era departe, nimeni nu a sunat ambulanța, decât la o oră după accident. S-a întâmplat ca un motociclist în trecere să oprească să se ușureze sau așa ceva. A văzut mașina distrusă și a apelat 999. Când a ajuns salvarea, tata se afla încă pe locul din dreapta, ținând mâna mamei. Era rănit la cap, iar sângele i se scursesese pe piele. Atunci când unul dintre paramedici l-a întrebat dacă este bine, tata doar l-a privit și a zis: „Am ucis-o. Dumnezeu să mă ajute, am ucis-o“.

Focul trosni și un tăciune aprins sări din flăcări. Lucas îl împinse înapoi cu piciorul.

— Întotdeauna e greu când pierzi pe cineva, spuse el. Îți lasă un gol în inimă, care nu mai poate fi umplut niciodată.

Pentru o vreme, nu am putut vorbi. Defer stătea pe jos, lângă mine, iar eu îmi făceam de lucru, mângâindu-i firele gri de pe cap. Erau umede și strălucitoare, fine. Alintându-l, ochii i se închideau ușor. Până și eu mă simțeam ușor moleșită.

— Vrei să mănânci ceva? mă întrebă Lucas după un timp.

— Chiar nu pot să mai rămân...

— Nu durează mult.

Înainte să apuc să spun ceva, el scosese deja niște tigăi vechi, folosite, și le aranja deasupra focului, pe o chestie improvizată din fire și bețe. O traistă legată cu piele apăru de undeva, o lingură de lemn, bidonul cu apă potabilă și plecă să gătească bunătăți secrete. Privindu-l, m-am gândit la toate întrebările pe care voiam să i le pun, dar acum păreau să nu mai conteze. Nu mai aveau nici o relevanță. Singurele lucruri care mai contau erau cele simple — căldura, vântul, ploaia, mâncarea - și chiar și acestea își pierduseră însemnătatea. Atâta vreme cât natura își urma cursul, eram bine.

— Fratele tău, spuse Lucas, amestecând în tigăi. E cel cu părul vopsit blond?

— Da, am răspuns. De unde îl știi? Îl cunoști?

— Nu, l-am mai văzut pe aici, atâta tot. Mi s-a părut că seamănă cu tine.

— Mulțumesc mult.

— Nu, nu am vrut să spun că e chiar ca tine... Știi tu ce vreau să zic.

— Da, bine... atâta vreme cât nu crezi că seamănă câtuși de puțin cu el.

— De ce? Nu vă înțelegeți?

— Nu, nu pentru moment.

— De ce nu?

— E o poveste lungă.

Potrivi ceva pe foc, apoi se așeză pe o parte și-și rulă o țigară. Nu se grăbi, concentrându-se asupra foitei și a tutunului, dându-i forma potrivită, apoi o băgă în gură, scoase un băț din foc și o aprinse.

— Povestea asta lungă, spuse el, dând fumul afară. Nu cumva are ceva de-a face cu omul ăla musculos de la stânci, nu?

— Care om musculos?

— Bărbatul ăla bine făcut, cu umerii lați...

— Jamie Tait? am întrebat eu, surprinsă.

Rânji.

— Da.

— Ce știi despre el?

— Nu multe. L-am văzut pe plajă de câteva ori...

— Când?

— Noaptea târziu, de cele mai multe ori, pierzând vremea cu restul.

— Care?

Dădu din umeri.

— Prietena bogată, aruncătorul de pietre și sora lui, fratele tău și alți câțiva - motocicliști, fete tinere, pierde-vară... Mă privi. Cait, nu-i treaba mea, dar nu sunt cei mai simpatici oameni din lume.

— Știu.

— Le curge ură prin vene, mai ales lui Tait și prietenei lui. Sunt bolnavi de ură. Se uită la mine. Fata blondă despre care te-am întrebat mai devreme, cea fără chip...

— Angel?

Dădu din cap, privind atent înspre foc.

— Experimentează lucruri pe care nu ar trebui să le încerce... nu cu ei... O să o doboare. O să o îngroape. Și la fel va păți și fratele tău, dacă nu are grijă.

M-am uitat la el.

— Ce fac ei noaptea pe plajă?

Se întoarse spre mine, dând jos scrumul de la țigară.

— Se distrug unul pe celălalt.

Era un fel ciudat de a pune problema - cam demodat, mai ales pentru un tânăr, dar părea că așa e.

— De unde știi toate astea? am întrebat eu.

Ridică din umeri.

— Nu știu ce urmărește Dominic, am spus eu. Să-și petreacă timpul cu oameni ca ei... e ca și cum a devenit brusc o altă persoană. Ești sigur că era el?

— Păr blond tuns scurt, ochi căprui, de înălțime medie...

Am dat din cap și am oftat:

— Este atât de prost!

Lucas ridică iar din umeri.

Cu toții facem lucruri prostești din când în când.

„Da, mi-am zis în sinea mea, se trage din familie. Mai întâi, Lucas mă vede cu o gașcă de cretini, iar acum trebuie să mă avertizeze despre prietenii dubioși ai lui Dominic, Probabil crede că suntem dereglați sau cam așa ceva.“

Lucas puse țigara deoparte și îmi zâmbi.

— Nu ar trebui să-mi fac prea multe griji. Sunt sigur că fratele tău e destul de inteligent încât să nu intre în neazuri, Oricum, probabil că se va sătura de ei, mai devreme sau mai târziu. Între timp, am să supraveghez lucrurile. Dacă se întâmplă să scape ceva de sub control, voi avea eu grijă.

— Cum?

— Nu știu, zâmbi el. Am să văd eu.

Se ridică și se duse către foc, ca să verifice mâncarea.

— De ce faci asta? am întrebat eu.

- De ce gătesc?
- Nu, adică de ce ai vrea să-l ajuți pe fratele meu? Ce a făcut el vreodată pentru tine?
- Nimic, din câte știu.
- Atunci, de ce să-l ajuți?
- Tu de ce m-ai ajutat atunci pe pod, când ceilalți aruncau cu pietre în mine? Ce făcusem eu pentru tine?
- Păi, nimic... dar...
- O secundă.
- Scoase cu lingura o bucățică de carne din oală, suflă să o răcească, apoi o băgă în gură și o mestecă,
- Cred că este aproape gata.
- L-am privit.
- Îți e foame? întrebă el.
- Am dat din cap aprobator
- Zâmbi.
- OK, Atunci hai să mâncăm.
- După o mâncare de rac surprinzător de delicioasă, cartofi fierți, biscuiți uscați și ceai negru, am ajuns, într-un final, să vorbim despre ce s-a întâmplat la concursul de canotaj.
- Eram pe stâncă, împreună cu tata și Deefer, i-am spus. Am văzut tot ce s-a întâmplat. A fost incredibil.
- Lucas nu spuse nimic, doar dădu încetișor din cap și se concentră la mâncarea lui. Avea o singura farfurie, din tablă, veche și uzată, pe care insistase să mi-o ofere, așa că el mânca direct din tigaie. Alese o bucată de carne și o dădu lui Deefer, care o luă cu o eleganță care nu-l caracteriza.
- Bine că ai fost acolo, am zis eu. Dacă nu ai fi fost tu, fetița s-ar fi înecat. Nimeni nu avea de gând să acționeze. Nu-mi venea să cred. Nu știu ce aveau toți.
- E doar una dintre zilele alea.
- Poftim?
- Se întâmplă câteodată să ai o zi în care „să ți se stingă luminile” și toți pe care îi întâlnești sunt înverșunați și neprielenoși. Nu le pasă de nimic. Azi a fost una dintre acele zile. Nu ai simțit?
- M-am gândit la Tait și Sara Toms și Lee Brendell pe dig... la privirile lor murdare, la râsul lor batjocoritor... dar apoi, mi-am zis, ei erau mereu plini de ură și neprietenosi. Totuși, am înțeles ce a vrut să zică. Un sentiment amar fusese în aer toata ziua.
- Și ție? am întrebat eu. Ție cum de nu ți s-au stins luminile?
- Mi s-au stins - tocmai de aceea doamna a crezut că-i fac rău fetei.
- Dar nu făceai asta.
- Dădu din umeri.
- A făcut doar ce a crezut de cuviință,
- Ei, oricum, tata o să discute cu ea. De asta am venit după tine, să-ți spun că o să fie bine. O să-i explice ce s-a întâmplat - de fapt, cred că a facut-o deja. Așa că nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu o să cheme poliția, nimic de genul ăsta.

— Mulțumesc, foarte drăguț din partea ta. Spune-i tatălui tău că apreciez ce face pentru mine.

— Își sorbi ceaiul din cana de tablă și privi lung spre poiană. Soarele apunea. Lumina slabă se strecura printre copaci, împrăștiind umbre pe iarbă, iar păsărelele se agitau în tufele luminate de soare. Întunericul zilei părea să dispară. Dar nu și pentru Lucas. Din expresia feței lui, mi-am dat seama că nu-mi împărtășea părerea cum că totul va fi bine.

— Sunt sigură că o să fie bine, i-am spus, încercând să-l conving,

— Îmi pare rău, spuse el, întorcându-se către mine. Te rog, nu vreau să crezi că sunt nerecunoscător, doar că lucrurile de genul ăsta au tendința de a rămâne așa, orice s-ar întâmpla. Se șterse la gură cu mâna. Indiferent ce spune tatăl tău, cei de la poliție tot or să vrea să discute cu mine. Au început deja să cerceteze.

— De ce? Nu ai făcut nimic.

Zâmbi cu înțeles.

— Oamenilor nu le place când nu știu ce ești. Nu le plac lucrurile care nu se încadrează în vreun tipar. Îi sperie. Ar prefera un monstru despre care să știe ceva decât un mister neelucidat. Într-un loc ca ăsta, teama apare și se împrăștie. Se alimentează singură. Cât de curând, poliția o să-mi pună multe întrebări, iar zvonurile o să înceapă să circule...

— Dar eu și tata vom spune tuturor ce s-a întâmplat.

— N-o să conteze. Am mai pățit-o. Știu cum merg lucrurile. Începu să curețe tigăile. De aia, cel mai bine e să pleci mai departe.

— Ce vrei să spui? Ai de gând să pleci?

— Nu chiar acum. Dar în câteva zile, situația o să devină de nesuportat...

— Sau poate că nu.

— Ba da, crede-mă!

— Și Dominic? Ai spus că o să ai grijă de el...

— O să am.

— Pentru câtă vreme?

— Cât e nevoie - o zi sau două, poate mai mult. Uite ce e, am să mă asigur că este bine - nu-ți face griji.

Nu-mi făceam - cel puțin, nu acum. Din partea mea, Dominic putea să se ducă naibii. Nu voiam ca Lucas să plece. Dar ce puteam spune? Nu-i puteam zice ce simt. Nu puteam să-l *implor* să rămână, nu? Ar crede că sunt o idioată.

— De ce nu rămâi până sâmbăta viitoare? i-am sugerat eu.

— Ce se întâmplă atunci?

— Festivalul verii... e chiar interesant. Chioșcuri, antichități, muzică... am făcut o pauză, privindu-i zâmbetul.

— Cam aceleași lucruri ca la concursul de canotaj.

— Nu, nu, e mult mai bine. Serios, ți-ar face plăcere.

— E și vreo cursă de plute?

— Nu, cu siguranță nu. Fără curse. Dar mă ocup de standul RSPCA- ei, nu mă ocup de el propriu-zis, dar am să fiu acolo. Ai putea să vii să mă saluți... am ezitat. Adică, dacă ai să mai fii pe aici... Ți-aș putea arăta ce e pe acolo, dacă vrei...

Zâmbi iar.

— Ai să-mi cumperi înghețată?

— S-ar putea.

— E tentant...

— Cred că ar fi plăcut. Ai putea să faci cunoștință cu tata.

— Mi-ar face plăcere.

— Deci, o să te gândești la asta?

— Da.

Se ridică, adună tigăile și lucrurile de afară, apoi se curăță pe mâini în iarba udă, după care se șterse de pantaloni. Am ieșit și eu afară. Deși mă simțeam rușinata de comportamentul meu, eram bucuroasă că făcusem un efort ca să-l conving să mai rămână până sâmbăta viitoare. M-aș fi simțit mult mai rău de atât dacă nu aș fi încercat. Și el părea mai fericit. Privirea îngrijorată din ochi îi dispăruse.

Stând în lumina caldă a soarelui privind-l pe Defer sărind prin apă, cu păsările cântând în fundal, și mirosul fumului de lemn ars risipindu-se în briza ușoară, aș fi făcut aproape orice să opresc timpul în loc pentru totdeauna. Totul era atât de tăcut și de calm, atât de simplu, atât de liniștit!

M-am întors și l-am văzut pe Lucas privind-mă. Ochii îi străluceau cu o claritate sălbatică și dulce care îmi tăie respirația.

— Unde ai să te duci? l-am întrebat.

— Nu știu, probabil de-a lungul coastei de sud... Sunt niște locuri frumoase în Dorset și Devon.

Dintotdeauna mi-a plăcut să privesc mlaștinile. Am să-ți trimit o vedere.

Am mai rămas acolo ceva vreme, nici unul din noi neștiind ce să spună. O parte din mine își dorea să știe la ce se gândește, dar o alta - cea rațională - era bucuroasă că nu știa. Uneori, cel mai bine e să te bazezi pe imaginație. Faptele te pot dezamăgi, dar mintea va avea întotdeauna grijă de tine.

— Ar fi mai bine să plec, am spus într-un final. Mă așteaptă tata.

— Ce ai să-i spui? Întrebă Lucas.

— Despre ce?

— Despre mine.

Sinceritatea lui mă șocă pentru un moment. Era genul de întrebare pe care oamenii vor să o pună, dar o fac rareori.

— Am să-i spun adevărul, am răspuns.

Lucas mă privi și dădu din cap.

— Într-o zi, ai să-i spui.

Nu prea eram sigură de ce a vrut să zică, dacă într-adevăr a vrut să spună ceva cu asta... dar nu m-am mai gândit.

Am intrat înapoi în adăpost, ca să-mi iau pălăria și haina. În drum spre ieșire, am observat un șir de figurine mici de lemn, înfipte în trestiiile din peretele de deasupra patului lui Lucas. M-am așezat în genunchi, ca să văd mai bine. Reprezentau niște animale sculptate, nefinisate, dar extrem de frumoase. Erau vreo douăsprezece, nu mai mari de un deget, din lemn de plută. Câini, pești, o focă, vaci, un cal... nu erau sculptate în detaliu, dar fiecare animal avea o înfățișare deosebită. Lângă figurine, atârnat de perete de o fâșie de piele, era un cuțit cu mâner din os, cu o lamă de vreo douăzeci de centimetri. La bază, lama era grea și lată, dar

ascuțită în vârful. Era greu de crezut că acele minunate figurine ar fi putut fi confecționate cu o unealtă atât de înfricoșătoare.

Fără să stau pe gânduri, m-am întins și am ales una, cea a unui câine care îmi părea foarte cunoscut.

— Ce părere ai?

Sunetul vocii lui Lucas mă făcu să tresar și m-am întors brusc, pipăind figurina.

— Oh... îmi pare rău - doar mă uitam...

— Nu-i nimic, spuse el zâmbind. Ce părere ai? Am reușit să-i redau sufletul?

M-am uitat la obiectul sculptat din mâna mea. Desigur- era Deeper. Era Deeper. Privirea, capul, felul în care își ținea coada, totul. Un Deeper de lemn în miniatură.

Am râs.

— E perfect... îi seamănă întocmai. Cum ai reușit?

— Am găsit o bucată de lemn și am dat jos toate părțile care nu-l reprezentau pe Deeper.

Am dat nesigură din cap, neștiind dacă glumește sau nu.

— Poți să o păstrezi, dacă vrei, spuse el.

— Ești sigur?

— E câinele tău.

— Mulțumesc, am răspuns, trecându-mi degetul mare peste figurină. Era fină și caldă, aproape vie. Am rămas nemișcată o clipă, încercând să mă gândesc la ce să spun, dar nu mi-am găsit cuvintele. Așa că i-am mai mulțumit o dată și am băgat figurina în buzunar. Chiar trebuie să plec acum. Tata o să înceapă să se îngrijoreze dacă nu mă întorc repede.

— Sunt gata când ești gata, zise Lucas.

Aruncând în jur o ultimă privire, mi-am pus pălăria și pelerina peste umeri și l-am urmat spre ieșirea din pădure. Dacă aș fi știut că nu mai aveam să mai văd niciodată adăpostul sau poiana, poate că nu m-aș fi grăbit. Mi-aș fi permis o despărțire mai lungă, reținând fiecare detaliu, până când amintirea mi s-ar fi întipărit clar în minte. Susurul ușor al apei, trandafirii sălbatici, copacii scăldați în lumina soarelui, pajiștea cu bijuterii de neuitat...

Dar așa stau lucrurile, nu-i așa? Și poate că este mai bine așa. Pentru că unele lucruri nu sunt niciodată menite să dureze prea mult. Și acesta era unul dintre ele.

Șapte

Când am ajuns acasă, tata aștepta în bucătărie. Stătea la masă cu o sticlă de whiskey și o țigară, citind un exemplar cu paginile îndoite din *Ulise*.

— L-ai prins din urmă? întrebă fără grabă, când am intrat eu.

Inima îmi bătea repede, în timp ce eu îi explicam pe scurt cum l-am ajuns pe Lucas la Point, că am stat de vorbă și că m-a rugat să-i transmit mulțumirile lui. Apoi, înainte ca tata să apuce să mă interogheze, l-am întrebat cum au mers lucrurile cu femeia de la stânci.

— Nu prea bine, din păcate. Numele ei este Ellen Coombe. E una dintre acele persoane care nu recunoaște adevărul nici când este evident. l-am explicat ce s-a întâmplat, dar nu vrea să asculte. Nici măcar de propria fiică nu vrea să asculte.

— Cum se simte - fetița?

— Puțin speriată, dar e bine. Se numește Kylie, își stinse țigara. Îi tot spunea mamei - *m-a salvat, băiatul m-a salvat* dar ea nu voia să știe. Ca să fiu sincer, nu cred că e speriată. Nu

a întrebat-o măcar o dată dacă este bine și chiar a început să țipe la ea când fata a început să dea vina pe un anume Derek. Cred că el era cel responsabil de plută. Săracul amărât... se pare că femeia caută numai scandal.

— Ce zici, o să cheme poliția?

Tata încuviință din cap.

— Am vorbit deja cu Lenny despre asta. L-am sunat și i-am explicat tot, i-am spus că suntem dispuși să dăm o declarație. A zis că o să se rezolve, că nu ar trebui să fie o problemă.

Lenny Craine e sergentul de poliție de aici. E sergent pe insulă de foarte, foarte multă vreme. Era aici când mama și tata au venit pentru prima oară, și este aproape singurul de pe insulă pe care tata îl poate numi prieten. Ne-a ajutat mult după ce mama a murit... în cea mai mare parte a cazurilor, ferindu-l pe tata de necazuri. Tata și Lenny se întâlnesc ocazional pentru un pahar, două sau poate trei și, din când în când, merg la pescuit. Sau cel puțin așa zic ei. Din câte îmi dau eu seama, nu fac decât să stea într-o barcă și să bea bere toată ziua.

— Și ceilalți? am întrebat.

— Care ceilalți?

— Ceilalți martori. Lenny o să le ia și lor declarații?

— Nu știu. Presupun că depinde de doamna Coombe, dacă vrea sau nu să depună plângere.

— Să depună plângere?

— Hei, nu te îngrijora! O să fie bine. Lenny e un om bun, o să țină lucrurile sub control.

Am dat din cap. Lucas avea dreptate. Deja începeam să aud zvonurile.

— Oricum, spuse tata, înghițind o gură de whiskey, să revenim la tine și la Băiatul Minune.

— Tată, e doar un băiat..

Zâmbi plin de înțeleș.

— Spune-mi despre el.

— Ce vrei să știi?

— De unde e?

— Nu știu.

— Câți ani are?

— Cred că cincisprezece sau șaisprezece.

— Ce face pe insulă?

— Nu am idee... de fapt, nu face nimic. Mai muncește din când în când... e în trecere.

— Un pierde-vară?

— Presupun.

— Un vagabond cinstit?

— Nu e un vagabond. Este îngrijit. inteligent...

— Am spus eu că e ceva în neregulă cu el? Îmi plac vagabonzii.

— Ei bine, el nu este unul.

— Deci ce este?

Am oftat.

— Doar un om.

— Bine, corect.

Își aprinse o țigară, privindu-mă prin fum.

— Și ce părere ai despre acest om?

— E interesant.

— În ce sens?

— Nu știu — pur și simplu este. Uite... Am scos figurina din buzunar și i-am dat-o. El a făcut-o.

Tata o studie cu atenție, privind-o din unghiuri diferite, trecând cu degetele peste ea, așa cum făcusem și eu. După o vreme întrebă:

— E cine cred eu?

Am aprobat, dând din cap.

— E bună, nu-i așa?

— Foarte bună... chiar foarte bună.

Mi-o dădu înapoi.

— Și s-a întâmplat ca Lucas să o aibă cu el, nu?

— Păi da.

— Înțeleg.

— Ți-a citit cărțile...

— Nu schimba subiectul.

— Poftim?... Nu-l schimb... îți spuneam doar...

— Nu e nevoie să te agiți. Îmi joc rolul de tată. Știi, sunt tatăl tău. Se presupune că trebuie să pun întrebări ciudate - face parte din meserie.

— Nu mă agit.

— Aș fi putut să te cred.

— Ei, toate întrebările astea - e jenant.

— Așa și trebuie. Acum - lasă-mă să înțeleg. Vrei să-mi spui că ți-ai petrecut ultimele... se uită la ceas... ultimele trei ore stând de vorbă pe plajă cu Lucas?

— Am stat jos.

— Vreme de trei ceasuri?

Am ridicat din umeri.

— Am vorbit.

Mă privi multă vreme. Nu era o privire amenințătoare, nici măcar una interogativă, ci o privire care spunea — *Ăștia suntem noi, sunt eu cu tine, e tot ce avem. Nu trebuie să mă minți.*

Nu-mi plăcea să-l mint și mă uram pentru asta. Dar se părea că nu am de ales. Și pe lângă asta, vocea lui Lucas răsună ca un ecou în mintea mea:

Ce ai să-i spui?

Despre ce?

Despre mine.

Am să-i zic doar adevărul.

Ai să o faci cândva...

Nu știam ce însemna atunci, dar cred că acum știu. Cred că se referea la asta - la poveste. Aceasta e „singura mea zi“. Ți-a spus adevărul meu. Cred că știam, chiar și atunci, că se va afla, și când se va întâmpla asta, tata va înțelege. Și presupun că și el era conștient.

— OK, spuse el zâmbind. N-o să te mai fac de ras.

Bău restul de whiskey din pahar.

— Doar să ai grijă, Cait. Da? Te rog, ai grijă!

Am dat din cap. Aveam gâtul prea uscat ca să mai vorbesc.

Tata se ridică și spală paharul în chiuvetă. Cu spatele la mine, mi-a spus:

— E destulă apă caldă dacă vrei să faci o baie.

— Am făcut azi dimineață.

— Dimineață, părul tău nu mirosea a fum.

A doua zi am reușit să dau de Simon la telefon și să-mi cer scuze pentru că nu ne-am întâlnit vineri. Părea să nu-l fi deranjat, deși am simțit că își controla tonul vocii. Chiar nu m-a surprins. Îl dezamăgisem, îl umilisem, avea dreptul să fie precaut.

Un timp am vorbit despre diverse, în mare parte despre RSPCA. Mi-am dat toată silința să par interesată, dar Simon nu era cel mai captivant povestitor și în timp ce el bombănea ceva despre ultimele lucrări cu cisternele de petrol și despre parcul pentru rulote, mintea mea zbura înapoi la ce spusese Lucas atunci când i-am zis că, dacă oamenii nu ar fi fost atât de lacomi, poate ar mai fi rămas niște stridii. *Pentru cine să rămână?* întrebuse el. Am considerat atunci că e o replică ironică, dar acum nu mai eram sigură. Acele trei mici cuvinte mă puseseră pe gânduri și începeam să-mi pun întrebări la care nu mă mai gândisem înainte: pentru cine încercăm să salvăm planeta? pentru noi? pentru copiii noștri? pentru nepoți? nu cumva e un gest incredibil de egoist? de prea mare importantă? prea doar pentru încântarea noastră? Și dacă nu încercăm să salvăm planeta de dragul nostru, atunci ce facem? cu ce drept decidem noi soarta unui lucru? cine suntem noi să spunem că o balenă e mai importantă decât un țânțar? că o gorilă e mai importantă decât o muscă? sau un urs panda decât un șobolan? ce mai contează că pescuim fiecare stridie din mare? oricum vor muri toate, nu-i așa? nu cumva totul merge înainte, fără să se schimbe ceva anume...?

Acestea erau doar întrebări. Nu aveam nici un răspuns.

Simon auzise despre incidentul care a avut loc la stânci. Tatăl lui aflase de la cineva de la bar - care aflase de la altcineva al cărui frate cunoștea pe cineva care chiar fusese acolo — cum că tânăra Kylie Coombe se aruncase de pe plută ca să-l impresioneze pe unul dintre băieții de pe plajă.

— Astea-s prostii, am spus eu. A căzut. Am fost acolo, Simon, am văzut ce s-a întâmplat. A alunecat și a căzut, atâta tot.

— Și țiganul?

— O, lisuse! Și tu?

— Poftim?

— Nu este țigan. De ce toată lumea crede asta? E doar un băiat. Și chiar dacă era țigan... ce ar conta? Ce au rău țiganii? Nu sunt monștri, nu? Doamne! Ce-i cu oamenii de aici? E ca și cum ai trăi cu o grămadă de nebuni încuiați.

Nu se auzea nimic pe fir.

— Nu m-am referit la tine, am oftat. Simon?

— Întrebam doar.

— Știu... Îmi pare rău. Mă enervează când oamenii fac presupuneri stupide despre lucruri pe care nu le înțeleg. Ce ai auzit despre Luc... m-am oprit la timp. Ce ai auzit despre băiatul ăsta? Ce spun ei despre el?

Ezită. Cred că ieșirile mele îl speriaseră puțin.

— Depinde pe cine ascuți, spuse precaut. Potrivit unora, Kylie era în pericol. Marea era cam agitată, iar ea se îndrepta către stânci, când băiatul a sărit în apă și a salvat-o.

— Și alții ce susțin?

Vorbi mai încet.

— Ellen spune că... știi tu... că-și facea de cap cu ea. Spune că are și martori care să o susțină.

— Pe cine?

— Nu știu - îți spun doar ce am auzit.

Am respirat adânc, ca să mă liniștesc.

— Ascultă, Simon, i-am spus. Spune-i tatălui tău și oricui altcuiva care vrea să știe, că Ellen Coombe e o mincinoasă. Am fost acolo, am văzut totul. Kylie se îneca. Când toți ceilalți stăteau nefăcând nimic, Lucas a sărit în apă și a salvat-o. Nu a atins-o, nu a rănit-o, nu a făcut nimic rău. Ai înțeles? Nu a făcut nimic greșit.

— OK, spuse el defensiv.

— Uite ce e, nu am de gând să mă cert cu tine sau cu tatăl tău. Știu că nu e vina ta. Îți spun doar ce s-a întâmplat.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere. Apoi Simon întrebă:

— Cum de știi cum îl cheamă?

— Poftim?

— I-ai spus Lucas.

— Așa am zis?

— Da.

— Joe Rampton mi-a spus cum îl cheamă, am răspuns fără să mă gândesc prea mult. Lucas a făcut ceva treabă pentru el. De aceea i-a pomenit numele... Lucas... Bătrânul Joe mi-a zis.

— Înțeleg.

Nu părea prea convins - dar, sincer, nu mă deranja. De ce m-ar fi deranjat? Aveam și eu viața mea de care să am grijă, nu? Nu trebuia să-i spun tot lui Simon. Adică, nu era ca și cum ar fi fost iubitul meu sau ceva de genul ăsta. Și chiar dacă ar fi fost... ei bine, nu era. Era doar un amic. Și dacă nu voiam să știe despre Lucas... ei bine, ce era?

Cu cât minți mai mult, cu atât devine mai ușor.

Singura problemă este că, după o vreme, ajungi să te minți singur.

Oricum, am aranjat cu Simon să ne întâlnim miercuri, să punem la punct lucrurile pentru festival. Nu eram prea încântată și presupun — dacă sunt sinceră - că încercam să mă revanșez pentru faptul că l-am lăsat baltă vineri. La început, a fost puțin ciudat. Nu știu cum ar fi reacționat dacă i-aș fi sugerat să vină la mine, dar nu prea voiam să ne întâlnim nici la el. Îmi era greu să-mi găsesc cuvintele potrivite. Nici el nu mă prea ajuta, tot mormăia și făcea pauze, în timp ce eu sporovăiam ca o nebună. Într-un final, am spus pur și simplu:

— În regulă, atunci ne vedem aici la șase.

— La tine acasă?

— Da. Miercuri. La șase.

— Aăă... bine.

— Și nu te îngrijora, am zis, încercând să glumesc, am să fiu aici. Promit Am să te aștept la intrare... dacă nu... am încercat să mă gândesc la ceva amuzant, la o pedeapsă, în caz că-

mi încălcam cuvântul. Dar nu am reușit să gădesc nici o chestie afurisită. Așa că am spus: Voi fi aici. Ai încredere în mine.

— OK, mormăi el.

După aceea, am urcat și am notat SIMON-MIERCURI LA 6 pe vreo doisprezece bilețele, pe care le-am lipit peste tot prin cameră. Pe pereți, pe ceas, pe tavan deasupra patului, pe oglindă, mi-am lipit una chiar pe mânerul de la sertar.

Încercarea de a mă păcăli că nu-mi pasă, că nu mă deranja, că aveam propria viață de care să mă preocup mergea foarte bine... dar tot aveam o conștiință. Poate că inimii mele nu-i păsa, dar mintea mea știa mai bine.

Mi-am petrecut restul zilei stând în cameră și nefăcând nimic - citind, gândindu-mă, privind pe fereastră - așteptând să treacă timpul. Nu știam ce așteptam. Și chiar nu-mi păsa.

Casa părea stranie. Era rece și umedă, ca și când nu ar mai fi fost locuită de multă vreme. Ferestrele se mișcau în bătaia vântului. Podelele scârțâiau, Aerul suspina în lumina difuza. Stăteam în pat și priveam în gol spre tavan. Auzeam apa picurând în pod - *tic, tac, tac... tic, tac, tac... tic, tac, tac...* - precum un ceas nesigur. Era un zgomot ciudat de hipnotic și, în timp ce-l ascultam, mintea mea pătrundea prin tavan și mi-am imaginat curentul de aer rece din pod și mirosul dulce al lemnului bătrân și uscat. În mintea mea, vedeam stâlpii înnegriți și căpriorii scrijeliiți și lumina cerului pătrunzând printre grinzile de lemn crăpate. Auzeam ploaia căzând pe acoperiș și păsările ciocănind în streășină... și eram acolo. Eram din nou copil, jucându-mă singură în lumea mea din pod. Era o lume cu lucruri prăfuite, care erau agățate pe stâlpi: ghemuri de sfoară, genți fără formă, cutii de carton, bucăți de lemn, covoare făcute sul, cutii cu vopsea, valize stricate, teancuri de ziare îngălbenite legate cu sfoară... o lume care era ce voiam eu. Dintr-o bucată de cearșaf care acoperea stâlpii, puteam să-mi fac un ascunziș și să pretind că sunt singură în deșert sau rătăcită în pădure...

O ușă se trânti jos, iar amintirea dispăru.

Mă aflu iar în camera mea. Nu mai eram mică. Aveam cincisprezece ani. În mai puțin de un an voi fi destul de mare încât să mă căsătoresc și să am un copil. Gândul m-a făcut să simt un fior pe șina spinării.

Opt

Începutul zilei de marți fu rece și întunecat, dar odată cu orele ce treceau, soarele răsări dintr-o perdea de ceață și cerul încărcat de nori se transformă treptat într-un albastru splendid. Până la prânz, aerul era impregnat cu o căldură arzătoare, care te făcea să-ți simți picioarele ca de plumb. Era aproape prea cald ca să te miști. Chiar și marea părea să sufere. Zăcea acolo, abia agitându-se în căldură, prea neputincioasă pentru a naște briza.

Tata și cu mine am mers cu mașina până în oraș ca să cumpărăm niște alimente și câteva reviste. Mâncarea am luat-o de la magazinul din oraș. Prețurile sunt mai ridicate față de cele de la Sainsbury sau Tesco, de pe continent, dar tata are o înțelegere cu managerul - Shev Patel. Tata cumpără de la el, iar acesta păstrează whiskey irlandez pentru el. Desigur, nici unul nu este corect. Tata o roagă pe Rita Gray să-i cumpere produse de la Sainsbury, de fiecare dată când aceasta se duce acolo, iar Shev cere un preț mai mare pentru whiskey. Dar se pare că nici unuia nu-i pasă.

Când ne-am întors acasă, o mașină a poliției era parcată în curte, iar Lenny Craine stătea pe

prima treaptă, ștergându-și fruntea. E un bărbat masiv, cu o burtă din aceea mare, care pare că începe de sub gât și se continuă până la genunchi. Este și neîngrijit. Tunica nu-i stătea bine, cămașa avea nasturii desfăcuți, iar fața era de un roșu aprins. Tata a parcat mașina, iar Lenny a venit să ne ajute să ducem cumpărăturile înăuntru.

În bucătărie, tata a adus bere rece pentru el și pentru Lenny, o Cola pentru mine și ne-am așezat toți la masă. Lenny a trebuit să tragă scaunul mai departe de masă, pentru a face loc burții sale. În timp ce se așează, eliberă un oftat ușor, un amestec de oboseală și de povara de a fi supraponderal. Deschise berea, luă o înghițitură mare, apoi își șterse spuma de la gură. Părea epuizat. Avea cearcăne vineții, iar pielea era palidă. Părul rar își pierduse din strălucire din cauza volumului prea mare de muncă.

Evident că tata avea aceeași părere.

— Sper că nu te superi că ți-o spun, Len, dar arăți ca naiba.

Lenny zâmbi.

— Mulțumesc.

Își sorbi berea, apoi se uită la mine.

— Și ce mai faci, Caitlin? Încă îl ții pe tatăl tău pe calea cea dreaptă?

Tonul era vesel, dar am observat îngrijorarea din ochii lui. Chiar îi păsa de tata.

— Sunt în regulă, am răspuns. Totul este bine,

— Mă bucur, zise el. Am auzit că s-a întors Dom?

— Nu prea s-ar zice, a spus tata acru.

Îi oferi lui Lenny o țigară.

Lenny scutură din cap și scoase niște hârtii din buzunar. Le puse pe masă.

— Trebuie să vă iau declarațiile cu privire la ce s-a întâmplat la concursul de canotaj.

— Ellen Coombe nu renunță la acuzații? Întrebă tata.

Lenny oftă.

— Nu cred că știe ce face. Acum tună și fulgeră și vrea ca băiatul să fie închis, acum se plânge că poliția o hărțuiește. Cred că-i face plăcere să fie în centrul atenției.

— Și de ce nu-i spui să înceteze? Știi bine că nu are dreptate.

Lenny păru că ezită:

— Situația e puțin mai complicată decât atât.

— Ce vrei să zici?

Pentru un moment, Lenny privi fix masa, fără să spună nimic. Într-un final, vorbi:

— Uite ce e, trebuie să fim foarte atenți cu genul ăsta de lucruri. Știi cum este de când rețeaua media e la putere. Trebuie să cercetăm problema din toate unghiurile, trebuie să fim meticuloși.

— Și? spuse tata.

Lenny continuă:

— Am discutat cu toți cei care erau la stânci în ziua aceea sau cel puțin cu toți cei care au spus că au fost acolo. Și am vorbit și cu băiatul.

— L-ai chestionat pe Lucas? am întrebat eu.

Lenny dădu din cap.

— A trebuit.

Se uita spre mine.

— Cât de bine îl cunoști?

Deodată, camera păru că se scufundă în tăcere. Îmi auzeam inima bătând. Când am vorbit, nu mi-am putut controla tremurul vocii.

— Nu foarte bine, am răspuns. L-am întâlnit pe plajă, acum câteva zile, atâta tot.

Lenny mișcă încet din cap. Îl privi pe tata.

— Mac?

Tata scutură capul.

— Nu am avut plăcerea.

Lenny se întoarse iar către mine.

— Ce părere ai despre el?

Simțeam că roșesc.

— Cred că... păi, nu știu... cred că e de treabă. Știu ca nu ar face rău nimănui. Nu a făcut nici un rău nimănui.

Lenny nu spuse nimic, doar se uită la mine. Avea o privire ciudată, aproape de temut. Un amestec straniu de curiozitate, nesiguranță și precauție.

— Ți-a spus ceva despre el? mă întrebă.

— Nu chiar, am zis eu. Ție ce ți-a spus?

Lenny zâmbi.

— Din păcate, e confidențial.

— Ei hai, interveni tata. Doar stai de vorbă cu noi. Nu ești în boxa martorilor. Scuipe tot, omule!

— Nu pot, John. Nu am voie.

— Dar să bei în timpul serviciului se poate, nu?

— Asta e altceva...

Tata rânji.

— Uite ce e - tu ne spui despre băiat, iar noi nu te turnăm că bei cât ești de serviciu. Și o să-ți aduc încă o bere rece. Ce zici, ne învoim?

Lenny zâmbi.

— Ești un om rău, John McCann.

— E o lume rea, Lenny Craine, replică tata. Și acum, ce-i cu băiatul ăsta?

În duminica de după concurs, Lenny plecase să-l caute pe Lucas. Nu știuse unde anume să-l găsească, așa că pornise de-a lungul plajei, însoțit de unul din cele două ajutoare de șerif, tânărul Pete Curtis. Auziseră că Lucas lucrase pentru Joe Rampton și, de asemenea, niște zvonuri conform cărora cineva își ridicase un cort în pădure, așa că planul lor era să verifice plaja, să treacă pe la Joe, apoi să se îndrepte spre Point. Nici nu apucaseră să plece, când Pete îi făcu un semn lui Lenny, zicând:

— El e?

Lenny ridicase privirea, ca să-l vadă pe Lucas mergând pe plajă, spre ei.

— Nu părea să-l deranjeze ceva, zise Lenny, A venit zâmbind către noi, a întins mâna și a spus; „Numele meu este Lucas. Mă așteptam să mă căutați“.

— Cum a știut unde să te găsească? întrebă tata.

— Nu am idee, răspunse Lenny. Ca să fiu sincer, a fost puțin cam ciudat.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, în care Lenny privi gânditor pe fereastră, scărpinându-și ceafa, după care își scutură capul, trase aer în piept și continuă să povestească:

— L-am dus la secție, i-am explicat că fusese făcută o plângere și că am vrea să-i punem niște întrebări. Păru că înțelege. Când i-am spus că nu este arestat și că avea dreptul să consulte un avocat, a zâmbit și a zis că nu este necesar. Așa că ne-am așezat și i-am pus întrebările de bază - nume, vârstă, adresă... și abia atunci lucrurile au început să meargă prost.

— Prost? am întrebat eu.

Lenny se încruntă.

— Ne-a spus că-l cheamă Lucas. Când l-am întrebat dacă era prenumele sau numele de familie, m-a privit și mi-a răspuns; „Nici una din variante. E doar Lucas“. „Ce vrei să spui?, l-am întrebat. Nu poți avea doar un nume.“ Apoi el a zis: „Nu e un delict, nu-i așa?“

Tata râse.

— Ei bine, este?

Lenny scutură din cap.

— Nu știu. Am rugat pe cineva să se ocupe de asta.

— Nu avea nici un act de identitate? întreabă tata.

— Nici unul. Nici certificat de naștere, nici permis de conducere, nici o asigurare medicală, nimic. Tot ce avea în buzunare era un briceag și niște tutun.

— Nu poți să-l găsești în baza ta de date? am sugerat eu.

— Doar cu un singur nume, nu.

— Nu l-ai rugat să-ți explice de ce are doar un nume? întreabă tata.

— Bineînțeles că da. M-am ocupat de asta aproape o oră. Tot ce am reușit să aflu de la el era că nu știa când sau unde s-a născut, că era orfan și că nu-și poate aduce aminte numele vreunui loc sau al vreunei familii unde fusese crescut.

Mi-am adus aminte de fotografia de pe peretele din adăpostul lui Lucas, de tânăra femeie cu păr lung, blond și cu ochi întunecați. Și mi l-am amintit pe el spunând:

Este mama mea. Poza a fost făcută acum mai bine de cincisprezece ani... Probabil că a murit...

— Și vârsta lui? am întrebat eu. A spus câți ani are?

— Șaisprezece, răspuse Lenny. Și dacă spune adevărul înseamnă că e liber să trăiască unde și cum vrea. Exact ceea ce și face.

— Ce vrei să zici? se miră tata.

— Hoinărește dintr-un loc în altul. Dacă are nevoie de bani, muncește din când în când, dar în restul timpului se pare că se descurcă de pe urma pământului. Pescuiește, prinde iepuri, culege fructe sălbatice, boabe...

— Un Robinson Crusoe în toată regula, spuse tata.

— Cam așa ceva.

— Ei bine, bravo lui.

Lenny scutură dezaprobat din cap.

— Nu cred, Mac. Nu pare în regulă.

— De ce?

— Păi, în primul rând, nu știu dacă să-l cred. Tot misterul ăsta despre cine e și de unde vine... pot să pun pariu că undeva e pus sub urmărire și știe că, dacă ne spune numele adevărat, o să fie închis sau trimis înapoi de oriunde ar fi venit.

— Chiar crezi asta? am întrebat eu.

Mă privi.

— Experiența își spune cuvântul, Cait.

— Dar ce crezi tu?

Tăcu o vreme, apoi spuse:

— Sincer, nu știu. Chiar dacă e adevărat, chiar dacă e vreun fel de nomad inofensiv, care se plimbă peste tot, nu sunt sigur că-mi place.

— De ce nu? întrebă tata.

— E doar un puști, Mac! Cineva ar trebui să aibă grijă de el. Nu trăim într-o lume perfectă... Adică, uite și tu în ce încurcătură s-a băgat.

— Ce încurcătură? răspuse tata. A salvat o fată de la înec - care-i problema?

Lenny păru deranjat.

— În ceea ce privește evenimentul, mărturiile sunt contradictorii.

Tata se încruntă.

— *Ți-am spus* ce s-a întâmplat. Lenny, fata se îneca. Lucas a sărit în apă și a salvat-o, E simplu.

— Alți martori susțin altceva,

— Cine?

— De exemplu, Ellen Coombe.

— Dar ea nu a văzut nimic. A apărut după ce Lucas o scosese pe Kylie din apă. L-a văzut cu fiica ei, în ce stare era aceasta și a tras o concluzie greșită. Nu făcea nimic altceva decât să o facă să arate decent.

Lenny sorbi o gură de bere și mă privi.

— Asta ai văzut și tu?

— Așa a fost, i-am răspuns.

Tata oftă.

— Len, nu văd care este problema.

— Problema este că sunt șase martori care susțin varianta lui Ellen.

— Ei bine, mint, zise tata simplu. Ori sunt orbi. Cine sunt?

Lenny nu răspunde imediat. Trase aer în piept și-și dădu ochii peste cap, privind spre tavan. Știam ce va urma, dar chiar și așa, când expiră și începu să vorbească într-un final, tot am rămas șocată la auzul numelor.

— Jamie Tait, spuse el. Bill Gray, Robbie și Angel Dean. Sara Toms...

— O, pentru numele lui Iisus... zise tata nervos.

— Mac, erau acolo. Am verificat. Au văzut ce s-a întâmplat.

— Știi că au fost, scuipe tata. Pierdeau vremea pe stânci, ușurându-se în vânt, în timp ce Kylie Coombe se îneca...

— John...

— Tait este un mincinos înnăscut, Lenny. La fel ca taică-său. Toți sunt așa. Știi asta.

— Calmează-te, John! Ia-o ușure!

Tata îl privi aspru. Fața îi era încruntată, iar ochii îi ardeau. Pentru o clipă, am crezut că o să explodeze, dar după o vreme, chipul i se relaxă și am văzut mânia dispărând din ochii lui.

Respiră încet și-și aprinse o țigară.

— Bine, zise el calm. Care e povestea lor?

Lenny păru rușinat.

— Păi... din câte au văzut ei, Kylie a plonjat de pe plută când a ajuns la baliză. Nu se îneca, ci înota.

Tuși nervos.

— Ei spun că băiatul a sărit după ea și a târât-o pe plajă...

— Rahat, spuse tata,

— Domnul Hanson susține același lucru. Și cei doi băieți ai lui la fel.

— Cine naiba e domnul Hanson?

— Derek Hanson - un prieten al doamnei Coombe. Era pluta lui.

— Ce fel de prieten?

— Nu știu — Ellen e divorțată. Presupun că e iubitul ei.

— Și e obligat să mintă, nu-i așa? râse tata zgomotos. Și Kylie? Ea ce are de zis?

— Spune că nu-și aduce aminte.

Tata începu să se enerveze iar.

— Este ridicol. De ce naiba s-ar arunca cineva în apă ca să salveze o fata și apoi să o molesteze în fața a cincizeci de martori? E incredibil de stupid.

— Știu.

— Atunci, de ce îi mai asculți pe idioții ăștia?

Lenny nu dădu nici un răspuns.

— Și toți ceilalți? întrebă tata. Ei ce au de declarat?

— Nu prea multe. Unul sau doi spun același lucru ca tine. Ceilalți merg pe varianta lui Tait și a altora. Cei mai mulți dintre ei nu vor să dea o declarație și să-și asume răspunderea. Fie că nu au văzut nimic, fie că s-a întâmplat prea repede ori nu-și aduc aminte... știi cum e.

— Da... e patetic.

M-am ridicat de la masă și m-am dus la chiuvetă să mă spăl pe față. Simțeam că ard toată. Că sunt fierbinte, transpirată și agitată. Totul devenea un iad, așa cum zisese Lucas: *Oamenilor nu le place când nu știi ce ești. Nu le plac lucrurile care nu se încadrează în vreun tipar. Îi sperie. Ar prefera un monstru despre care să știe ceva, decât un mister neelucidat.*

La masă, tata continua să se certe cu Lenny:

— Doar nu crezi toate astea, nu? L-ai întâlnit pe băiat. S-a purtat ca un nebun?

— Nu.

— Părea incomodat?

— Nu.

— Deci de ce s-ar fi purtat ca un nebun?

— Nu știu... de ce m-ar minți șase oameni? Spune-mi, John. Ce ar avea de câștigat, mințind? Ce le iese lor?

Plăcere, mi-am spus în gând. Obțin plăcere din suferința altora. Mai ales din partea celor pe care îi consideră o amenințare. Lucas reprezintă o amenințare, pentru că e diferit, pentru că nu-l cunosc, pentru că face lucruri pe care ei nu le înțeleg. Și astea îi fac să se simtă rău. Și când

ceva te face să te simți așa, fie acceptți și înveți să-ți placă, fie scapi de acel lucru. Dacă a scăpa de acel lucru e cea mai ușoară cale sau care îți oferă cea mai mare plăcere, atunci alegi metoda respectivă.

Bună sau rea, așa cum e.

Mi-am umplut un pahar cu apă și am luat o înghițitură lungă și rece.

Lenny și tata încă discutau.

— Aș fi vrut să-l mai reținem o vreme, până am mai fi verificat ceva, dar Toms mi-a spus să-l eliberez.

— Cred și eu, zise tata.

Lenny coborî vocea:

— John, pentru numele lui Dumnezeu. Nu am vrut să-l rețin pentru interogatoriu. Voiam să-l protejez. Nu poți ascunde astfel de lucruri. Ce crezi că o să se întâmple când zvonurile vor începe să circule? Știi cum sunt oamenii.

— Crezi că e în pericol?

— Nu știu... dar cred că ar fi bine să nu mai stea pe aici...

— I-ai spus asta?

Lenny dădu din cap aprobator.

— Și? întrebă tata. Ce a zis?

O privire uimită se așternu pe fața lui Lenny.

— A spus că este fericit așa.

Pentru un moment, tata nu scoase o vorbă. Nu facu decât să privească fix masa, atingându-și fruntea gânditor. Într-un final, privi în sus și trase un fum din țigară.

— Marțial, spuse el liniștit.

— Poftim?

Tata zâmbi.

E un citat de-al unui poet latin din primul secol, pe nume Marcus Valerius Martialis. „Fii mulțumit cu ce ești și nu-ți dori să te schimbi; nu-ți fie teamă de ultima ta zi, nici nu ți-o dori.“

Nouă

Miercuri dimineată, tata plecă la Moulton cu mama lui Bill. Tata avea nevoie de niște lucruri de la depozitul cu articole de papetărie din oraș, iar Rita avea nevoie de cineva care să o ajute cu dulapul de pin pe care voia să-l cumpere.

— Probabil că la întoarcere o să vrea să-mi cumpere un buirer, îmi zise tata. Dar nu ar trebui să dureze prea mult.

L-am ciupit de burtă.

— Nu te grăbi. Nu se știe niciodată - s-ar putea chiar să te simți bine.

El zâmbi neîncrezător.

— Mda.

După ce a plecat, am făcut o baie, m-am îmbrăcat, am coborât și mi-am pregătit micul dejun. Cu toată agitația din ultimele zile, uitasem cât de liniștitoare poate să fie casa când e goală și era o adevărată plăcere să stai în bucătărie molfăind pâine prăjită, bând ceai și privind pe fereastră, fără să fie nevoie să vorbești cu nimeni. Firește, nu eram complet singură. Defer era în grădină, întins la umbra unui cireș, rozând leneș o bucățică de os. Auzeam cum îl

sfărâmă cu colții și pocnetul ascuțit, ocazional, al osului care crăpa în gura lui. Ținea osul cu labele din față și, în timp ce îl rodea, privea relaxat la diverse lucruri din grădină. Din când în când, se întrerupea pentru a se concentra la mișcările vreunei păsări sau insecte și apoi, mulțumit de ceea ce văzuse, continua să mănânce.

Mi-am băut ceaiul și am început să mă gândesc la ce aveam de făcut azi. Nu a durat mult. Trebuia să pun rufe la spălat, să dau cu aspiratorul... Simon venea la șase... și cam atât.

Nu era chiar ca în Orașul Senzațiilor, dar nu mă deranja - uneori, puțină plictiseală îmi face plăcere.

După ce am pus vasele morman în chiuvetă, am început să mă plimb prin casă. Nu conta unde ajungeam, pentru că nu aveam nici un scop, mergeam la întâmplare, bucurându-mă de singurătate și liniște, reacomodându-mă cu casa.

În camera de zi, am pus în ordine câteva reviste, am aranjat pernuțele de pe canapea, am deschis televizorul și l-am închis la loc. O vreme, m-am uitat prin bibliotecă, aducându-mi aminte de toate cărțile pe care am vrut să le citesc, dar nu am apucat - *Să ucizi o pasăre căutătoare, Clopotul de sticlă, Mehalah, Balada tristei cafenele* - apoi m-am îndreptat către fereastra mare, boltită, care dă în grădină. În depărtare, avea loc refluxul, iar marea care se retrăgea părea întinsă și argintie în lumina slabă a soarelui. Raze tremurânde se răspândeau pe apă, ca striatiunile unei petale. M-am frecat la ochi și mi-am trecut degetele prin păr. În casă era liniște.

Nu era nimeni acasă.

Doar eu și Deefer.

Am privit aleea, nu am văzut nimic, apoi am urcat în dormitorul lui Dominic.

Draperiile erau trase, iar lumina era stinsă. M-am dus la fereastră și am dat draperiile la o parte. Afară, cerul se înnora și umbre reci rătăceau prin grădină. M-am întors către cameră. Părea mai goală decât îmi aminteam. Erau un pat, un dulap, niște sertare, un scaun din nuiele lângă fereastră și cam atât. Rafturi goale, fără ornamente, fără fotografii pe pereți. Nimeni nu mai locuia aici. Era doar o cameră pustie și mohorâtă. Patul era nefăcut și o grămadă de perne zăceau îngrămădite pe podea. Haine murdare erau împrăștiate peste tot și un maldăr haotic de lucruri care ieșeau dintr-un rucsac răsturnat în mijlocul podelei. Cărți, reviste, lame de ras, un pachet de țigări, scrisori, bilete de tren, ambalaje de gumă de mestecat, monede...

M-am așezat pe marginea patului și am privit în jur.

Nu știam ce caut acolo. Nu știam ce căutam, de ce sau ce aș face dacă aș găsi ceva. Și chiar dacă aș fi găsit ceva, știam că nu ar schimba nimic. Nu ar fi rezolvat nici o problemă și nici nu m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Și cel mai rău era că în sufletul meu știam că era greșit ceea ce făceam. Era un act de lașitate. Nesigur. Pe furiș.

Era prostesc.

Am început să-i umblu prin sertarele de la dulap.

În cel de deasupra am găsit un pachet de țigări și niște foițe de țigară rupte, cu un bilețel pe care era mâzgălit - *fr7br1k - 07712664150*. M-am uitat cu atenție la bilețel, încercând să-mi dau seama ce ar putea însemna. Ultima parte era, evident, un număr de telefon mobil, dar restul nu prea avea sens. *fr* putea veni de la vineri, mi-am zis, iar *7* ar putea fi o dată. Dar azi era în nouă, nu se potrivea. Să fi fost *7 septembrie*? Am început să număr zilele ca să văd dacă *7 septembrie* pică într-o vineri, dar m-am tot încurcat, așa că am renunțat. Să fi fost ora șapte? Sau poate că era numărul unei străzi. *7br...* Strada șapte? Un drum care începea cu *b*?

Era imposibil.

Ar putea fi scris într-un cod. Ar putea însemna orice.

Sau poate că nu era nimic.

Am pus la loc hârtiile, am închis sertarul și l-am deschis pe cel din mijloc.

Înăuntru erau câteva reviste - *FHM* și *Loaded* - un program cu mersul trenurilor, un pachet de prezervative, și, vârat undeva într-un colț, un teanc de bancnote de 20 de lire, legate cu elastic. Am scos banii și i-am numărat. Unele bancnote erau presărate cu urme de pudră fină și albă și se părea că fuseseră înfășurate și băgate într-un tub. Erau șaptesprezece în total — 340 de lire. O mică avere, dar nu asta era ideea. Ideea era că, în timp ce tata lucra noaptea ca să aibă cu ce să ne hrănească, Dominic avea un maldăr de bani periculoși ascunși în sertar. Asta mă facea să-mi fie rău.

Cu inima grea, am pus banii la loc și am deschis ultimul sertar, cel de jos. La prima vedere, conținutul părea destul de inofensiv. Fără coduri misterioase, prezervative sau bani, doar un șir de șosete făcute ghem și niște chiloți. Mi-ar fi plăcut să las totul așa, să accept cu ușurință lucrurile cum erau - normale, drăguțe și la locul lor —dar știam că nu pot.

Am început să caut printre chiloți și șosete. Îmi simțeam mâinile amorțite și străine, ca și cum ar fi fost ale altcuiva, ale cuiva cu o inimă rece și neiertătoare.

Am găsit sticluța cu pastile ascunsă într-o pereche de șosete.

Era una dintre acele sticle maro de plastic pe care ți-o dă farmacistul. Eticheta era veche, pătată, iar scrisul ilizibil. Am scuturat sticla și am ridicat-o spre lumină. Pastilele erau mici, rotunde și albe. Era pe jumătate plină.

Am răsucit capacul, încercând să-l deschid, dar nu s-a clintit. Am ridicat-o din nou spre lumină ca să mă uit mai de aproape și, ținându-mi capul înclinat, mi-am dat seama că era un capac cu sistem de protecție pentru copii și că uitasem să potrivesc săgețelele.

— Proasto, mi-am șoptit.

Am aliniat săgețile și mi-am pus degetele mari sub marginea capacului. Apoi, tocmai când îl deschideam, se auzi un lătrat sonor din grădină. Sunetul mă pătrunse ca un șoc de curent. Trupul mi s-a cutremurat, inima mi-a bătut mai repede și flaconul cu pastile îmi zbură din mână, împrăștiindu-se peste tot pe podea. L-am înjurat pe Deefer, apoi m-am înjurat, pentru că am reacționat ca un iepure speriat, apoi iar am înjurat. Pastilele se împrăștiaseră peste tot - pe pat, sub pat, pe dulapul de lângă pat, pe podea. Păreau să fie cu miile. M-am uitat în jur după sticlă, am găsit-o pe jos și am început să adun pastilele. Afară, Deefer continua să latre. Era lătratul cu care mă avertiza. Îmi spunea că pe alee vine cineva.

M-am oprit din adunat pastile și am ascultat.

La început îl auzisem numai pe Deefer.

Poate că se înșală, mi-am zis. Poate că a auzit pe cineva la Rita sau la bătrânul Joe Rampton. Sau e numai vântul...

Apoi am auzit. O mașină, huruind pe alee. Întâi mai slab, apoi mai tare... și mai tare. Pentru o clipă, am încercat să mă conving că e mașina Ritei sau a lui Lenny... dar știam că nu e. Știam cui aparține. Mi-am adus aminte sunetul asurzitor când se îndrepta pe cărare și scârțâitul frânelor în curte, dimineața devreme. Mi-am amintit râsul și vocile bete care se auzeau în noapte: *Hei, acolo! Dommo, Dommo... ai grijă! ham! ham! omule, nu pot să ies... hei, hei, Caity...*

Era mașina lui Jamie Tait.

Și acum intra în curte, încetinind, oprind...

Am sărit din pat, m-am grăbit către fereastră și am tras cu ochiul prin spațiul dintre perdele. Un Jeep negru cu bare de protecție și geamuri pictate era parcat în mijlocul curții. Capota era lăsată și muzica dance zbiera din două boxe din spate. Jamie Tait stătea pe locul șoferului, bând dintr-o cutie cu bere, iar Dominic era lângă el. Ambii purtau ochelari de soare și fumau. Când Deefer traversă alene grădina ca să-i întâmpine, Jamie închise muzica și au ieșit amândoi din mașină.

Am privit peste umăr la pastilele împrăștiate pe jos, apoi iar pe fereastră. Jamie și Dom se aflau în mijlocul grădinii. Veneau spre casă. Odată ce ar fi intrat, trebuiau să meargă sus. Și când vor veni și Dom va vedea pastilele peste tot...

Inima bătea greu, ca un ciocan, pompând adrenalină în tot corpul, strigându-mi să fug: *leși de aici, repede, înainte să te prindă*— dar mintea mea îmi spunea altceva.

Dacă pleci acum, îmi zicea, Dom o să știe că ai fost în camera lui și că i-ai umblat prin lucruri... așa că adună pastilele și apoi pleacă.

Inima: *nu este timp...*

Mintea: *ba da, este...*

Nu, nu este...

Ba da, este...

Am privit iar pe fereastră. Erau la ușa de la intrare. Dom își scotea cheile...

Nu mai era timp să mă gândesc prea mult.

Am plecat de la fereastră, m-am grăbit spre pat și am început să bag pastilele în sticla de plastic. Mai întâi le-am luat pe cele de pe noptieră, apoi pe cele de pe pat. Cuvertura era albă, la fel ca și pastilele - nu puteam să văd drăciile alea. În timp ce pipăiam cuvertura, am auzit deschizându-se ușa de la intrare. M-am oprit ca să ascult. Voci joase, înăbușite... un râset... ușa închizându-se... pași de-a lungul holului. Am respirat ușurată. Se duceau în bucătărie. Am respirat ușurată. Am continuat să-mi plimb mâinile peste cuvertură, până m-am asigurat că am adunat toate pastilele, le-am pus în flaconul de plastic și m-am întors către podea. Iisuse, erau peste tot! Sub pat, sub șipcile de la perete, amestecate printre hainele murdare ale lui Dom... Păstrând liniștea cât de mult am putut, m-am lăsat pe mâini și în genunchi și am început să mă târăsc pe jos ca să le adun, fiind tot timpul atentă la pașii de pe scări. Înaintam centimetru cu centimetru, „scanând“ covorul din fața mea și apucând pastilele cu ambele mâini și, după o vreme, am început să cred că aș avea timp să reușesc. Aveam un ritm bun. Sticla se umplea. Pastilele de pe podea dispăreau treptat. Sunete slabe venind dinspre bucătărie îmi spuneau că Jamie și Dom erau încă jos. Nu mai aveam nevoie decât de câteva minute ca să adun ultimele pastile, să arunc o privire de ansamblu, să pun flaconul înapoi în sertar, apoi aș putea ieși și m-aș strecura pe palier, spre camera mea...

Apoi i-am auzit urcând scările.

Eram la ușă, culegând ultima pastilă, care era înțepenită sub covor. I-am dat drumul în sticlă, am sărit în picioare și m-am întins, în mod automat, către mânerul ușii. Dar era prea târziu. O știam. Erau la jumătatea scărilor. Îi auzeam vorbind, mârâind, râzând. Chiar dacă aș fi ieșit acum, m-ar fi văzut.

Eram prinsă la mijloc.

Respirând greoi, m-am îndepărtat de ușă și m-am dus repede către pat, privind în jur, ca să mă asigur că am pastilele. Nu știam ce făceam sau unde mă duceam. Undeva în mintea mea îl și vedeam pe Dominic deschizând ușa și întrebându-mă ce naiba fac și un val de scuze prefabricate îmi alergau prin cap - ăăă, doar căutam ceva... Am crezut că aud ceva...

Aranjam puțin pe aici...

Era o pierdere de vreme. Ar ști că mint.

Veneau pe hol, trecând pe lângă baie... apoi s-au oprit. Am auzit pe cineva bătând la o ușă, apoi Dominic mă strigă: „Cait? Ești aici? Cait?“ — și mi-am dat seama că erau în afara dormitorului meu, verificând dacă eram acolo. L-am auzit pe Jamie spunând ceva, dar nu am reușit să descifrez ce, apoi pe cineva deschizând ușa de la dormitorul meu.

Am simțit că îngheț.

M-am aplecat și am pus sticluța cu pastile în sertarul de la noptieră.

Mâinile îmi tremurau.

Am închis sertarul în liniște.

Am auzit ușa de la dormitorul meu închizându-se, voci și mai tăcute, apoi pașii lor de-a lungul coridorului, oprindu-se în dreptul camerei lui Dom.

Nu mă puteam mișca.

Îngrozită, priveam fix clanța ușii.

Pentru un moment, nu se întâmplă nimic. Poate că s-au răzgândit, mi-am zis. Poate că au uitat ceva și nu mai intră, până la urmă. Poate că o să se întoarcă, vor coborî scările și totul va fi bine...

Apoi clanța se lăsă în jos și ușa se deschise.

E uimitor cât de rapid te poți mișca atunci când mintea ți se blochează și corpul preia controlul. Presupun că e vorba despre instinctul de supraviețuire. Sistemul nervos autonom, reflexe primitive, luptă sau mori... nu contează. Nu știu ce este sau cum funcționează... dar cred că asta e ideea principală. Dacă ai ști cum funcționează, nu ar mai merge. Gândirea conștientă e bună și în regulă, dar când ajungi la ea, non-gândirea face toată treaba.

Când se deschise ușa, eu nu știam ce făceam, dar corpul meu da. Mi-a îndoit genunchii, m-a lăsat la podea, mi-a întins brațele și m-a rostogolit sub pat. Totul s-a terminat înainte să-mi dau seama - pac pac pac. Cel mult o jumătate de secundă. Până când mintea mea își facu simțită iar prezența, eu stăteam întinsă pe spate, privind la partea de dedesubt a saltelei lui Dominic, ascultând cu atenție în timp ce ușa dormitorului se închise trântită și vocile umplură încăperea.

Poate că e la plajă sau pe undeva pe acolo. Ar putea să fie la localul lui Reed. Nu știu.

— L-ai văzut?

— Pe cine?

— Pe Reed. Se plimba mai devreme prin oraș, cu haina lui caraghioasă...

Vedeam două perechi de bocanci pășind pe podea, către mine. Două perechi de bocanci, două voci în mișcare. Din felul în care vorbeau, nu cred că Jamie și Dom mă văzuseră, dar eram încă destul de speriată. Respiram greu, aproape gâfâind. Se auzea incredibil de tare. Chiar dacă nu mă văzuseră, eram sigură că mă aud. Dar în timp ce eu stăteam cu capul lipit de podea, ei continuau să vorbească și, treptat, temerile mele începură să dispară.

Încă discutau despre Simon.

— Așadar, el e iubitul, nu-i așa? întrebă Jamie.

Dominic se așează în scaunul din nuiete de lângă perete.

— Nu, răspunse el. Nu chiar. Cred că sunt doar amici.

Jamie râse.

— Cuplul ciudat.

Râse și Dominic, dar nu prea entuziasmat.

— Simon e în regulă. E puțin cam...

— E un fraier.

Jamie trânti un bax de șase cutii de bere pe podea și se aruncă pe pat. Arcurile scârțîră și salteaua se lăsă în jos, foarte aproape de capul meu. Pene și praf mi-au venit în față și a trebuit să mă țin de nas ca să nu strănut.

Vocea lui Jamie se auzi ca un bubuit deasupra mea:

— Se culcă cu el?

— Jamie, pentru numele lui Dumnezeu? E sora mea. E doar o puștoaică.

— Serios? Ai văzut-o în ultima vreme?

— Las-o baltă.

— Nu aș refuza-o.

— Iisuse!

Jamie trase un vânt. Zgomotul se propagă prin saltea, iar mirosul se infiltră ca un nor de gaz otrăvitor. Era dezgustător. L-am auzit pe Jamie sorbind din cutia de bere și apoi aprinzându-și o țigară. În celălalt capăt al camerei, îi vedeam picioarele lui Dom din scaunul de nuiele. În peisaj, apărură mâna lui, ținând strâns o țigară aprinsă. În pat, Jamie își schimbă poziția, iar salteaua se ridică și se lăsă iar în jos. Mi-am întors capul de la partea care mă presa și i-am ascultat vocea. Tot despre mine vorbea.

— E de-o seamă cu Bill.

— Și?

— Nu te deranjează să te dai pe lângă ea, nu?

— Ea se dă la mine.

Jamie râse.

— Asta am auzit și eu.

Am luat cu grijă un puf de pe limbă.

— Oricum, ce treabă are Cait cu asta? De ce te interesează așa de mult? Întrebă Dominic.

— Eu, interesat? Ce să mă intereseze?

— Tu să-mi spui. Tu ești cel care o caută în cameră, care întreabă unde este, cine e prietenul ei...

— Întrebam, atâta tot. Îmi place să știu cum stau treburile. În plus, sunt deja luat.

Dominic răsuflă zgomotos.

— Nu e ceea ce gândește Angel.

— Angel nu are nevoie să gândească —nu cu un corp ca al ei. Ai văzut-o noaptea trecută? Iisuse...

Deasupra mea, patul vibră.

— Ești un om bolnav, Jamie.

Acesta râse.

— Bolnav ca un câine.

— Nu, vorbesc serios. Angel e doar un copil. Pentru numele lui Iisus, e încă la școală. Nu știe ce face.

— Crezi?

— Ei hai... toate lucrurile alea de prost gust? Sunt doar de fațadă. E un joc. Dacă s-ar atinge cineva de ea, ar fugi doi kilometri.

Urmă o tăcere neplăcută. Apoi Jamie spuse:

— Ei, da... cu toții avem de învățat uneori.

Dominic oftă.

— Și dacă află Sara? O știi cum e. O să o ia razna. Îți mai aduci aminte ce i-a făcut în bar fetei cu care te-a prins? Iisuse - dacă nu ar fi intervenit proprietarul, ar fi ucis-o.

Jamie râse.

— Dom, totul face parte din distracție. Puțin de aici, de dincolo, câte o insultă, o palma... nimic nu se compară cu puțină bătaie care să mențină lucrurile vii. Știi la ce mă refer?

— Nu chiar.

— Nu, presupun că nu știi.

Râse din nou.

— Ești prea al naibii de irlandez, de aia ai probleme. Gândești cu asta... L-am auzit lovindu-și inima.... Când ar trebui să gândești cu acesta.

Patul se mișcă din nou, vibrând din cauza râsului mârșav al lui Jamie - *hi hi hi* - și pentru un moment am crezut că o să mi se facă rău. Până acum, nu-i mai auzisem pe băieți vorbind despre fete, cel puțin nu când credeau că sunt singuri. Deși aveam o oarecare idee despre ce anume vorbeau, nu mi-am imaginat niciodată felul în care o făceau. Atât de rece și de murdar, de critic, atât de fals. Îți făcea greață. Desigur, știam că era greșit să-i judec pe alții conform standardelor lui Jamie Tait, dar un sentiment ciudat îmi spunea că poate el nu era cu mult mai rău decât majoritatea.

Patul se clătină și vocea lui Jamie se facu auzită iar:

— Când se întoarce babacul tău?

— Bill a spus că în jur de ora patru. Rita îl scoate în oraș la Sloppy Joe.

— Bună alegere - mai vrei o bere?

— Da.

Mâna lui Jamie se întinse spre podea și luă câteva cutii de bere din pachetul de pe jos. L-am auzit aruncându-i una lui Dom, apoi se întinse iar pe pat și-și desfăcu o alta. Între timp, Dominic se ridicase de pe scaun și merse către fereastră. De unde eram întinsă nu puteam vedea decât bocancii și partea inferioară a picioarelor, dar îndeajuns cât să-mi dau seama că nu se simțea prea bine. Poate că doar mă păcăleam, dar am avut impresia că sufletul lui nu era în asta - orice ar fi însemnat asta. Faptul de a fi matur, de a se da mare, de a vorbi murdar... nu i se potrivea. Trebuia să se străduiască.

L-am auzit deschizându-și cutia de bere și luând o înghițitură. Apoi am auzit fereastră deschizându-se și un curent de aer împrăștie fum de țigară în cameră.

Vocea lui Jamie se auzi din nou:

— Mai ai marfă din aia de care a adus Lee?

— Da, răspunse Dominic.

— E bună de ceva?

— E în regulă. Te cam ia de cap.

— Tully a spus că o să mai facă rost..

Nu știam la ce se referă, dar am presupus că este vorba de băutură de contrabandă, droguri

sau așa ceva. Pe insulă se face contrabandă cu tot felul de lucruri mărunte - țigări, tutun, bere, vin, niște canabis din când în când... toată lumea o practică, nu-i mare lucru. Majoritatea oamenilor nici nu se obolesc să discute despre asta, dar presupun că Jamie și Dom credeau că este grozav. Marfa, viteză, băătură... bla, bla, bla... toate îmi sunau pueril, ca și cum doi copii ar fi vorbit despre blestematele de cartonașe Pokemon.

M-am mișcat puțin și am privit în jurul meu. A trebuit să-mi întind gâtul și să-mi ating capul de podea. Nu erau multe de văzut. Arcuri, praf, bucăți de bumbac, o agrafă, păr de câine, o monedă veche și murdară. Partea de dedesubt a saltelei era plină de găuri și de urme maronii, iar îmbinările de la cadrul patului erau pătate de rugină.

Mi-am întors capul și am privit în cealaltă parte a camerei.

Atunci am văzut pastila.

Era pe covor, la capătul patului, cam la o lungime de mână de margine. Covorul era de un gri închis, iar pastila ieșea în evidență ca un bulgăre de zăpadă într-o parcare goală. Nu-mi venea să cred că o uitasem. Din fericire, din cauza patului, Dominic nu o putea vedea. Dar eram aproape sigură că Jamie ar fi putut. Doar dacă nu cumva se uita în altă parte... sau poate că o văzuse, dar nu a crezut de cuviință să merită să spună...?

Nu prea conta.

Trebuia să o iau.

Jamie și Dom vorbeau în continuare, trâncănind despre mașini sau bărci, și amândoi începură o altă cutie de bere. Am presupus că, dacă ar fi continuat să bea, în curând, unul din ei ar fi avut nevoie la baie, și când s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost destule șanse să vadă pastila. Așa că nu aveam mult timp la dispoziție.

Am început să mă târâi pe podea, mișcându-mă cât puteam de repede, fără să stârnesc praful. Nu prea era loc. A trebuit să-mi îndoii picioarele, să-mi țin echilibrul pe coate și să-mi arcuiesc spatele, apoi să mă mișc centimetru cu centimetru, îmi era imposibil să nu fac zgomot, așa că mi-am cronometrat mișcările, pentru ca acestea să coincidă cu sunetul vocii lor. De fiecare dată când nu mai vorbeau, stăteam nemișcată. Din fericire, nu făceau prea des pauze, așa că nu mi-a luat mult timp ca să ajung la marginea patului. Mai rămânea doar să întind mâna și să iau pastila. Dar încă nu știam în ce parte se uita Jamie. Dacă se uita în direcția mea, mi-ar vedea mâna. Ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă. Am rămas acolo o vreme, privind fix o despicătură din saltea, încercând să-mi dau seama ce să fac, dar nu mi-a venit nici o idee. Nu știam cum să fac să aflu unde privea Jamie. Nu mă puteam gândi la nici o variantă sigură de a-i distra atenția. Și nici la alt mod de a sustrage pastila.

Într-un târziu, am respirat adânc, am numărat până la trei, am întins rapid mâna și am luat afurisita de pastilă.

Conversația se opri brusc.

Mi-am ținut respirația.

Apoi amuzit clicul unei brichete și pe Jamie inspirând zgomotos în timp ce aprindea o altă țigară, și am expirat iar cu grijă. Mirosul fumului de țigară umplu camera, iar eu îl auzeam pe Jamie scoțând sunete stupide, în încercarea de a anima niște glume proaste pe care i le spunea lui Dom.

M-am îndepărtat de la marginea patului și am rămas neclintită, așteptând să mi se potolească bătăile inimii.

După ce gluma s-a terminat și Jamie râse prostește, l-am auzit pe Dominic traversând încăperea pentru a-și lua încă o bere. Apoi se întoarse și se așeză în scaunul împletit din

nuiele. Jamie oftă și se întinse pe pat.

Pentru o vreme fu liniște.

Mi-am dat seama că încă țineam pastila strâns în mână. Mă grăbisem atât de mult când am adunat pastilele, încât nu m-am obosit să văd ce sunt. Nu că ar fi contat. Dar acum aveam timp la dispoziție, eram curioasă să aflu. Am ridicat mâna în dreptul feței și mi-am descleștat degetele. Lumina de sub pat era difuză, așa că am dus mâna foarte aproape de ochi și m-am uitat cu atenția la mica pastilă albă. Nu prea știam ce ar trebui să văd. Ecstasy, poate?

Amfetamine? LSD¹⁴? Nimic nu m-ar fi surprins. Dar când am văzut forma simplă și familiară și am recunoscut deodată ce era, am simțit că-mi vine să țip.

Era o aspirină.

După un timp, efectul berii puse stăpânire pe Jamie și pe Dom, care începuseră să se hlizească de zor ca niște idioți. Conversația lor se transformă într-un șir de râsete întrerupte, fraze neterminate și digresiuni irelevante. Parcă erau niște copii de opt ani, foarte surescitați, acel fel de băieți care nu au idee despre ce vorbesc, dar care sunt oricum siliți să o facă. Nu mă mai oboseam să ascult, îmi ajunsese până peste urechi. Așa că am rămas întinsă, cu ochii închiși și cu brațele încrucișate pe piept, așteptând să tacă și să plece.

Mă simțeam ca un cadavru.

Un cadavru cu o durere de spate și cu fundul amortit.

Nu știam cât am stat acolo. Probabil că nu mai mult de o oră, o oră și ceva, dar se simțea de parcă trecuse o lună. Jamie continua să vorbească, amândoi beau și fumau și după o vreme, atmosfera din cameră deveni înăbușitoare din cauza fumului și a vaporilor de bere și am început să mă simt puțin moleșită. Ca să nu adorm, m-am gândit la plajă, la briza atingându-mi pielea și la mirosul aerului de mare... dar nu a fost de nici un folos. Am căscat. Capul îmi era greu și corpul înțepenit. Adormeam.

Când să ațipesc, am auzit pe cineva spunând *Lucas*. La început, am crezut că mi s-a părut, dar apoi am auzit iar. Era vocea lui Jamie. M-am trezit deodată.

—... Sara mi-a zis, spuse el. Craine l-a luat la secție pentru interogatoriu duminică.

— Pentru ce?

— Să-l întrebe de Kylie Coombe. Mama ei crede că el a molestat-o. Cățea proastă.

— Am crezut că ai declarat că a făcut-o, nu?

— Evident că nu a făcut așa ceva. Tipa se îneca - eu mă pregăteam să mă arunc în apă și să o salvez chiar eu când a sărit țiganul.

— Atunci, de ce susții varianta lui Ellen?

Jamie tăcu.

— Nu face nici un rău... spuse Dom.

— Nu? Ai văzut vreodată o așezare țigănească? Rahat pesle tot, câini, cai, mașini furate, camioane pline cu resturi de metale și asfalt...

— Nu fi caraghios!

— Să nu fiu cum?

— Nu am vrut...

— Crezi că sunt caraghios?

— Nu... am vrut doar să spun...

— Ce anume?

— Ei bine, e pe cont propriu, nu? Nu face parte din vreun trib nomad sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu e țigan. E doar un puști.

— Nu-mi pasă ce este - bastardul ăsta mic nu o să rămână aici.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere și mi-am dat seama că îmi țineam respirația. Am expirat ușor și am inspirat. Mă durea în piept. Încă eram amețită de la fumul de țigară și-mi era greu să înțeleg ce spusese Jamie. Știam că nu-i de bine, dar nu eram sigură de ce, cum, când sau unde. Era ca și cum ai deschide televizorul în mijlocul unui serial pe care nu l-ai urmărit niciodată și ai încerca să-ți dai seama ce se petrece.

Jamie spuse:

— McCann, asta e insula noastră. Locuim aici, majoritatea ne-am născut aici. ăsta e căminul nostru... nu lași gunoiul să-ți intre în propria casă, nu? Îl ții afară - corect?

Dom mormăi ceva nedeslușit.

Jamie continuă, pe un ton oarecum supărat:

— Uite ce e, țiganul nu o să fie acuzat de ce s-a întâmplat cu Kylie, nu o să fie închis pentru asta sau pentru orice altceva, dar cu cât lungim situația, cu atât mai vinovat pare și cu cât pare mai vinovat, cu atât e mai ușor să scăpăm de el. Odată ce-și va face o reputație, oamenii vor crede orice. Un zvon aici, unul dincolo — știi cum e. Mașinile sunt vandalizate... se fură lucruri... o tânără s-ar putea să se plimbe pe plajă... cineva îi arată penisul... ea îi raportează lui Toms... chestiile astea se întâmplă.

— Și apoi?

— Și dacă știe ce-i mai bine pentru el, o să plece înainte să fie mai rău.

— Și dacă nu pleacă?

— O va face. L-am rugat pe Lee să discute cu el. Când vrea, Lee poate să fie foarte convingător.

— Și cum o să dea de el?

— Joe Rampton s-a oferit sa-i dea de lucru mâine după-amiază, să curețe gardul viu din câmpul din capăt.

O să termine la șase. Joe o să vină să-l plătească înainte să termine, așa că nu va mai trebui să vină în casă. Va merge pe cărare. Noi o să-l așteptăm.

— Noi?

— Eu și Lee - și tu, desigur.

— Eu?

— De ce nu? Vocea lui avea ceva batjocoritor. A venit vremea să ne arăți din ce aluat ești făcut.

Zecc minute mai târziu, după ce Dominic scormonise ca să-și găsească o cămașă curată în timp ce Jamie stătea pe marginea patului, scărpinându-și ciupiturile de țăntari de pe picioare, au plecat într-un final. L-am auzit coborând pe scări, în bucătărie. Am auzit coada lui Defer lovindu-se de perete, când Dominic vorbi cu el. Și, la urmă, am auzit deschizându-se și închizându-se ușa de la intrare. Am așteptat până le-am auzit pașii în grădină, după care m-am rostogolit de sub pat. m-am scuturat și m-am grăbit la baie.

De afară, auzeam pornind mașina lui Jamie. Tură motorul, deschise sistemul audio, își luă avânt, împrăștiind nisip pe gazon, și ieși în viteză pe alee, într-un zgomot infernal de bătăi de

bas.

Am rămas acolo, ținându-mi capul în mâini.

Avea să fie o vară dată naibii.

Zece

Când vine vorba de convingeri, îmi place să cred că sunt cât de cât cu scaun la cap. Nu cred în Dumnezeu și nici în diavol. Nu cred în Superman sau Moș Crăciun și nu cred că personajele din serialele de televiziune sunt reale. Nu cred în aceste lucruri pentru că nu au sens. Nu am nimic cu faptul că alte persoane cred în ele, și dacă Dumnezeu ar apărea într-o zi, aș fi mai mult decât fericită să iau un loc și să vorbim - dar nu aș fi emoționată.

Religia, astrologia, OZN-urile, cercurile din lanurile de porumb, fantomele, îndoitul lingurițelor, credința care vindecă - nici unul dintre aceste lucruri nu au sens și de aceea nu cred în ele. Știu că se întâmplă unele chestii ciudate - ca atunci când sună telefonul tocmai când te gândeai la cineva și când ridici receptorul chiar e persoana la care te așteptai, dar asta nu înseamnă nimic. E doar o coincidență. De câte ori te gândești la cineva și telefonul nu sună? Da, lucruri stranii se întâmplă. Dar lumea este mare și se petrec o grămadă de evenimente - ciudat ar fi să nu aibă loc aceste lucruri ciudate din când în când.

Ideea este că, deși nu cred în asemenea întâmplări, asta nu înseamnă că ele nu cred în mine. Nu prea știu ce înseamnă asta, dacă înseamnă ceva, dar știu cum se simte. Pentru că, în timp ce mergeam pe alee în după-amiaza în care plecaseră Dominic și Jamie, eram sigură că Lucas mă va aștepta la râu. *Știam*. Era acolo, în mintea mea. Făcea deja parte din mine. Nu mi-l imaginam, era acolo - ca o amintire din viitor.

Nu avea sens.

De unde știa că îl căutam?

De unde știa că vin?

De unde știam eu că el e acolo?

Nu-mi dau seama.

Încă nu-mi dau seama.

Dar nu mă înșelam.

Stătea liniștit pe mal, sprijinit într-un cot și mestecând un fir de iarbă. Râul era aproape încremenit. Reflexia soarelui tremura pe suprafața apei și două lebede pluteau lin la vale, cu gâturile înălțate și privind spre Lucas. M-am oprit un moment ca să admir totul. Aerul ușor încețoșat, culorile diverse, lumina împestrită... era ca un peisaj dintr-un tablou impresionist.

Briza după-amiezii îmi flutură părul în timp ce mergeam pe cărare.

În ciuda tuturor lucrurilor, eram surprinzător de calmă. Era un calm ciudat, oarecum monoton și impasibil și care, în mod normal, nu m-ar fi îngrijorat. Mi-aș fi dorit să știu de ce nu simțeam nimic. De ce nu eram agitată, fericită, înfricoșată, mânioasă, încântată... ce era cu mine? Eram bolnavă? Nu-mi păsa? Mă păcăleam singură? M-ar fi deranjat și asta m-ar fi făcut să mă simt și mai rău. Dar în acea după-amiază nici nu m-am mai gândit la asta. Nu mi se părea că mai contează. Era ca și cum aș mai fi fost acolo înainte și orice ar urma s-ar fi petrecut cumva deja, deci nu avea sens să mă emoționez. Era dincolo de emoții.

Lucas ridică privirea în timp ce mă apropiam. Pentru scurtă vreme, o singurătate profundă i se zări în ochi - o viață întreagă de izolare - și apoi, când mă recunoscu, scoase din gură firul de iarbă și un zâmbet cald îi apărură pe chip.

— Arăți bine, spuse el.

Picioarele mi s-au înmuiat și am simțit că leșin. Nu știam ce să zic. Am rămas acolo, privindu-l. Părul îi era ud și urme de sudoare îi întunecau tricoul la subsuori. Luă iar firul de iarbă în gură și se întoarse să privească lebedele.

M-am așezat lângă el.

O vreme, am fost tăcuți.

Râul era întunecat, dar limpede, ca bronzul lichid. Lumina soarelui se furișă prin apă, scoțând la iveală pietre netede și bucăți de lemn înnegrit care se odihneau pe patul de nisip, iar în locurile mai adânci, pești mici se agitau, căutând musculițe. Clipoceli ușoare întrerupeau liniștea.

Lucas își confecționează o țigară. Când o termină, o privește puțin, trecând-o printre degete, studiindu-i forma, apoi o luă și o puse la ureche. Își scărpină cu lene cicatricea de la încheietură.

— Nu am vrut să te sperii, zise el.

— Poftim?

— Cu ce am spus.

— Când?

— Mai devreme — când ți-am spus că arăți bine. Nu am vrut să însemne nimic... doar că ești drăguță.

— Știu - e în regulă. Mulțumesc.

Zâmbi.

— Cu plăcere.

Luă țigara de la ureche și o aprinse.

Nu-mi place fumatul. Nu-mi place mirosul și de obicei nu-mi place felul în care-i face pe oameni să arate. Arată ridicol. Și faptul că ei cred că sunt interesanți îi face să arate și mai prosteste. Dar în cazul lui Lucas era diferit. Nu sunt sigură de ce. Părea un gest natural, ca și când ar fi făcut-o doar pentru plăcerea lui. Nu era dependență. Nu era un act sau o purtare nefirească. Era ceva de care se bucura din când în când. Nu știu de ce ar fi trebuit să fie asta o diferență, dar era. Nici chiar mirosul nu mă deranja prea mult.

— Fără Deefeer azi? întrebă el.

— Fără.

— Te plimbai doar?

L-am privit.

— De fapt, te căutam pe tine.

Dădu ușor din cap, dar nu zise nimic. Continuă să privească lebedele de pe râu. Nu se mișcaseră de când le văzusem prima dată. Tot spre capătul celălalt al apei erau, tot nemișcate, încă uitându-se la Lucas.

— Sunt frumoase, nu-i așa? am întrebat eu.

Lucas se miră:

— Crezi?

— Sunt atât de grațioase!

— Nu mi-au plăcut niciodată atât de mult.

— De ce nu? Ce e în neregulă cu ele?

— Nu e nimic în neregulă cu ele, cred doar că sunt cam urâte, atâta tot. Gâturi lungi și proaste, ochi ca măregele, ciocuri urâte...

Începu să rânjească.

— Când eram mic, obișnuiam să cred că pliscurile sunt cele mai periculoase. Citisem undeva că lebedele îți pot rupe piciorul cu o singură lovitură de aripă, dar, cumva, totul s-a amestecat în mintea mea și am ajuns să cred că ți-ar putea rupe piciorul cu o singură lovitură de nas.

Am râs.

Lucas mă privi zâmbind.

— Câteodată încurc lucrurile.

— Se întâmplă și la case mai mari.

— Presupun că da.

Își reaprinse țigara și suflă fumul în aer. Apoi privi lebedele iar. L-am văzut mișcând capul ușor dezgustat ca și cum s-ar fi uitat în altă parte, și, în același timp, mormăind ceva. În josul râului, cele două lebede se întorceau, în timp ce una luneca la vale.

M-am holbat la ele, ușor năucită. Ceea ce tocmai văzusem sau mi s-a părut că văzusem nu avea logică. Nu era normal. Nu era... nu era important. Lucruri ciudate se întâmplă. E o lume mare, se petrec multe...

Am privit lebedele cum pluteau în depărtare.

Când m-am întors către Lucas, într-un final, el studia capătul țigării, privind insistent partea strălucitoare ca și cum ar fi fost cel mai fascinant lucru din lume.

— Trebuie să-ți spun ceva, i-am zis.

Se uită la mine, cu ochi albaștri, calmi și limpezi.

— Trebuie să pleci, i-am spus.

— Cum - acum?

— Nu, adică trebuie să părăsești insula. Nu ești în siguranță.

Râse înfundat.

— Vorbesc serios, i-am zis. L-am auzit pe Jamie Tait, fără să vreau, discutând despre tine. Nu crede că ar trebui să fii aici.

— Pe bune?

Am dat din cap aprobator.

— De aceea susțin toți că ți-ai făcut de cap cu fata pe care ai salvat-o. Încearcă să-ți creeze o reputație proastă.

Zâmbi.

— Nu ar trebui să fie prea greu.

M-am uitat la el. Mestecând linii de iarbă, prinzând leneș musculițe - părea că nu are nici o grijă.

— Uite ce e, Lucas, am spus eu. Jamie nu e atât de prost pe cât pare. Dacă vrea să îți cauzeze probleme, o poate face. Și o să scape și basma curată. Nimeni nu o să se atingă de el - tatăl lui e membru al Parlamentului, viitorul socru e polițist.

— Știu.

— Jamie are niște prieteni bătauși.

Lucas ridică din umeri.

— Cred că vor să-ți însceneze ceva.

— Ce?

— Nu sunt sigură — poate că are legătură cu fata de pe plajă. Ceva legat de sex...

— Legat de sex?

M-am rușinat.

— Știi tu ce vreau să zic.

Pentru o clipă, îmi surprinse privirea lungă, apoi își plecă ochii și se uită în altă parte, fără să spună nimic. L-am privit fix, încercând să-i ghicesc gândurile, dar chipul nu îl trăda.

— O să vină după tine, Lucas, i-am spus.

— Cine?

— Jamie Tait și Lee Brendell. Mâine-seară, după ce vei fi terminat să muncești pentru Joe. Te vor aștepta pe alee. S-ar putea ca și fratele meu să fie cu ei.

Dădu gânditor din cap.

— Mă întrebam eu de ce tot insista Joe să-mi dea de lucru.

— Tatăl lui Jamie e proprietarul fermei lui Joe. Cred că i-au forțat.

— Sau i-au dat niște bani.

— Joe nu ar fi avut de unde să știe ce voiau de la tine. Adică, nu-i un om chiar atât de rău... Am să-l sun și am să-i spun de ce nu poți veni. Va înțelege.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Nu mă deranjează.

— Am nevoie de bani, Cait.

— Ce vrei să zici?

Ridică un picior în aer și-și legănă talpa.

— Am nevoie de bocanci noi. Uite... Apucă o bucățică de piele care atârna. Țștia se strică.

— Poftim? Doar nu ai de gând să te mai duci, nu?

— Am nevoie de bani.

— Și cum rămâne cu Tait și Brendell? Lucas, nu e un joc. Ei nu glumesc. Sunt periculoși, mai ales Brendell. Ai putea să ajungi în spital.

— O să vedem.

M-am încruntat la el.

— Care e problema cu tine? Ai spus că oricum voiai să pleci de pe insulă. De ce nu o faci înainte să fie prea târziu?

Mă privi.

— Nu voiai să vin sâmbăta la festival?

— Ba da, desigur, am spus. Dar nu ai să mai poți veni cu două picioare rupte, nu? Uite, dacă ai nevoie de bocanci, îți pot da eu niște bani. Am să-ți cumpăr eu o pereche afurisită.

— Nu știi ce mărime port.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu...

Emoția din vocea mea m-a surprins și cred că l-a surprins și pe Lucas. Se uită o secundă la mine, deschise gura ca și când ar fi vrut să spună ceva, apoi se gândi mai bine și privi în altă parte. Deodată, păru că aerul e nemișcat. Am vrut să rostesc ceva... orice. Dar nu am putut. Abia mai respiram, de vorbit nici nu se punea problema. Liniștea era sufocantă.

— Uită-te la mine, zise Lucas într-un final.

L-am privit.

Vorbi calm.

— Cait, nu-mi pot face rău. E foarte simplu. Nu mă pot răni, așa că nu am de ce să mă tem.

— Nu înțeleg.

— Ai încredere în mine. Va fi bine.

M-am uitat în ochii lui.

— De ce? De ce nu-ți pot face rău?

— Nu au ce să rănească.

Nu m-am putut gândi la o replică, așa că m-am întors într-o parte și am privit îngrozită în pământ. Un cărăbuș mic și negru își croia drum prin iarbă. Mă întrebam ce făcea și unde se ducea. Avea vreun plan? Știa ce face? Se gândea la ceva? Era conștient că îl privesc? Mă îndoiesc.

— Nu te înfuria, spuse Lucas liniștit.

Am inspirat încet, uitându-mă încă în jos. Simțeam mirosul pielii lui transpirate. Era plăcut. Frumos, curat și aspru. Am privit în sus. Lucas îmi zâmbea. Ridică mâna ca să se șteargă pe față și pentru o clipă am crezut că o să se întindă și o să mă atingă, o bătaie prietenească pe umăr sau așa ceva - dar nu o făcu.

— Ar fi mai bine să plec, am zis, ridicându-mă. Vine un prieten în vizită. Cred că am întârziat.

Lucas se ridică.

L-am privit din nou șt, pentru prima dată, l-am văzut așa cum era de fapt: un tânăr subțirel și fragil.

— Știi ce o să se întâmple mâine, nu-i așa? l-am întrebat.

Dădu din cap afirmativ.

— Și nu-ți pasă?

Ridică din umeri.

— O să se întâmple oricum.

— Ai grijă de tine, Lucas!

— Și tu de tine.

Am rămas și ne-am privit o clipă, după care m-am întors și am plecat.

Unsprezece

Când am ajuns acasă, abia am avut timp să fac un duș rapid și să-mi schimb hainele, înainte să aud soneria. Mi-am luat un tricou alb și curat, am coborât scările în grabă și am deschis ușa. Simon tocmai se pregătea să mai apese o dată pe buton. Când mă văzu, își retrase rapid mâna și aproape căzu de pe trepte. Era una dintre acele seri umede și încețoșate, când, din cauza arșiței, aerul devine sufocant, dar Simon era îmbrăcat ca și cum ar fi fost iarnă. Un palton lung și negru, o pălărie de fetru veche și ponosită, iar pe umeri îi atârna un rucsac demodat, din care ieșeau suluri de hârtie de desenat și afișe pentru RSPCA. Pe pereții magaziei din spatele lui, mii de furnici zburătoare mișunau și se avântau în aer, doar pentru a fi prinse de stoluri de pescăruși flămânzi și de ciori care se roteau și tăbărau asupra lor. Le-am privit, întrebându-mă cum de știau furnicile că era o zi potrivită pentru zbor. Era căldura? Lumina? Umiditatea? Cum de știau? Și ce s-ar întâmpla dacă ar aștepta întreaga vară și ziua

propice nu ar mai sosi niciodată?

Simon își drese glasul.

— Scuze, i-am zis privindu-l. Am fost plecată.

Am pășit înapoi și am intrat în casă.

— Nu-ți e prea cald în aia? L-am întrebat, arătând spre palton.

— Nu chiar, mormăi el.

L-am condus în bucătărie.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Te deranjează dacă mănânc eu? Sunt lihnită.

Mi-am făcut un bol de salată, am luat niște pâine și carne rece de pui, m-am așezat la masă și am început să mănânc. Simon stătea în picioare, privindu-mă.

— Sigur nu vrei? am întrebat cu gura plină de pâine.

— Cum dorești.

Am fost la fel de antipatică pentru tot restul serii. Bietul Simon și-a dat toată silința - arătându-mi afișul, schițând un plan pentru stand, vorbindu-mi despre ce ar trebui și ce nu ar trebui să vindem la festival dar eu nu îi dădeam atenție. De fiecare data când încerca să mă implice în conversație, fie spuneam vreo prostie, fie tăceam. Cred că eram furioasă - furioasă, confuză și îngrijorată. Îngrijorată pentru Lucas, confuză în legătură cu el, furioasă pe el... Știu că nu era corect să mă răzbun pe Simon, și chiar nu am vrut, dar am făcut-o până la urmă. La modul în care mă purtam, ar fi fost mult mai subtil să-mi agăț de gât o pancartă pe care să scrie *PLEACĂ*.

După mai bine de o oră, lui Simon îi pică fisa și începu să bage în rucsac lucrurile pentru festival.

— Pe restul am să le rezolv mai târziu, spuse el zâmbind rușinat.

— Bine, am zis eu.

La felul în care mă purtasem cu el, mă așteptam să-și ia la revedere și să se îndrepte direct către ușă, dar am fost puțin surprinsă când nu a procedat așa. În schimb, lăsă rucsacul pe podea și rămase în picioare, privindu-mă șovăitor, cu un rânet timid. M-am uitat fix la el, spunându-mi în gând - du-te acasă, Simon... te rog... pentru binele tău... du-te acasă, acum, înainte să devină mai rău.

Dar el nu intenționa să plece.

Presupun că ar fi trebuit să o iau ca pe un compliment, dar nu aveam chef de complimente. Nu aveam chef de nimic.

Restul serii a mers din ce în ce mai prost.

Ne-am uitat împreună la televizor, într-o liniște plictisitoare. L-am trimis să facă niște ceai. L-am arătat niște fotografii de ale mamei și m-am repezit la el când m-a întrebat despre una dintre poeziile scrise de ea. L-am obligat să asculte muzică despre care știam că nu-i place. Și când am ieșit la o plimbare pe întuneric, l-am împins când a încercat să mă țină de mână.

Eram Fata din Iad.

Mă uram pentru asta, dar nu mă puteam abține. Era ca și când altcineva dinăuntru meu ar fi controlat tot ce făceam, cineva căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie despre nimic. Nu știi unde dispăruse cea care eram eu cu adevărat. Uneori azeam o voce strigându-mă de undeva, implorându-mă să mă gândesc la ce făceam, dar era prea departe ca să aibă vreun efect. Era

prea slabă. Tot ce trebuia să fac era să-i spun să tacă și dispărea, retrăgându-se în ascunzătoarea ei, cu coada între picioare.

Cu cât eram mai rea, cu atât Simon devenea mai blând - mulțumindu-mi, cerându-mi scuze, purtându-se frumos cu mine... iar mie nici că-mi păsa. Era ca și când încercam să văd cât de departe pot merge, hăituindu-l, cât de mult pot întinde coarda înainte ca el să răbufnească.

Dumnezeule... eram îngrozitoare.

Gândindu-mă acum la asta, îmi vine să intru în pământ de rușine.

De ce am făcut-o?

Cum de am putut fi așa o nesimțită?

Nu știu.

Mi-aș dori să spun că nu știam ce făceam, dar știam - știam exact ce anume făceam. Și asta făcea ca situația să fie și mai teribilă.

Îmi pare rău, Simon!

Doisprezece

În timpul nopții, a tunat. De cele mai multe ori huruia în depărtare, dar, ocazional, tunetele se apropiau și cerul era sfâșiat de un bubuit mare și negru, care făcea pereții casei să se zguduie. Aerul era fierbinte și greu, încărcat cu electricitate, iar somnul meu răvășit de vise. Într-unul din ele era o cameră, un dormitor enorm, ca un depozit murdar și imens, cu perdele la ferestre, cu saltele pe tavan și un covor din pastile, iar în această încăpere gigantică se dădea o petrecere. Muzică dance zgomotoasă răsuna din niște boxe amplasate pe toți pereții și toți beau, fumau și râdeau ca nebunii. Lumini intense scânteiau și întreaga cameră se zguduia în ritmul muzicii. Eram singură în mijlocul încăperii, privind la tot ce se întâmpla în jur.

Într-un colț, îl vedeam pe Simon dansând cu Bill și Angel. Purta pălăria lui veche și ponosită și paltonul lung, negru, dar pe dedesubt era gol. Bill și Angel erau împopoțonate, purtau niște cizme cu tocuri înalte și lenjerie sexy și se agățau de el, ținându-și buzele mari și roșii în timp ce-l mângâiau pe păr și-i desfăceau nasturii de la haină. El se prefăcea că le alungă, dar îmi dădeam seama că-i face plăcere. Se tot uita la mine, asigurându-se că îl privesc.

Lângă perete era un fel de plajă, o întindere de nisip care se pierdea în alt perete... care era, într-un fel, marea. Fremăta odată cu mișcările valurilor, iar în depărtare, o barcă cu motor de un verde aprins naviga în tăcere de-a lungul orizontului. Jos, pe nisip, un grup de fete tinere în costume de baie sumare stăteau în semicerc, bătând din palme și râzând de ceva. M-am dat într-o parte, ca să am o priveliște mai bună. Am văzut doi bărbați cu bocanci și pantaloni scurți largi. Unul din ei era Jamie Tait și celălalt era Dominic. Dominic zăcea cu fața în nisip, iar Jamie stătea pe capul tui, care era pe jumătate îngropat în nisip. Ochii îi erau albi.

Apoi am văzut lebedele.

Erau două. Mergeau către mine, fiecare ca un om masiv, cu bocancii fără talpa atârându-le din picioarele prea lungi și cu țigări în vârful aripilor. Fiecare avea un cap de bărbat înșurubat pe gâturile lungi și albe și fiecare îl reprezenta pe Lucas. Prima dată am crezut că sunt gemeni și m-am întrebat dacă de asta era el aici, să-și caute fratele geamăn pierdut. Apoi mi-am dat seama că erau una și aceeași persoană. Erau uniți la mijloc. Între ei nu era decât o pereche de aripi. Amândoi erau Lucas. Avea doua capete. Unul zâmbea, dar celălalt nu avea gură deloc, doar o cicatrice albă subțire, orizontală, sub nas... sau acolo unde ar fi trebuit să fie nasul.

Pentru că nu avea nas, doar o cavitate goală carbonizată. Și nici ochi nu avea. Nici gură, nici nas, nici ochi - doar un craniu acoperit de piele.

Era mort.

De aia nu-l pot răni, mi-am spus. E deja mort.

Și odată cu acel gând, camera, cu tot ce era în ea, dispăru. Am văzut multe lucruri în noaptea aceea. Pe unele nu mi le amintesc, pe altele nu le pot uita, dar toate sunt prea dureroase ca să mă gândesc la ele.

Până dimineață, tunetul se îndepărtase, lăsând aerul epuizat și rece. Ziua se simți ca o mahmureală. Irascibilă și inertă. Nu voia să se pună în mișcare. Era obosită. Neliniștită. Avea o durere de cap. Soarele răsărise, dar lumina lui era învăluită ușor în ceață, iar păsările erau atente să nu facă mult zgomot. Mi le imaginam mergând în vârful picioarelor, prin copaci, șuierând ușor între ele, precum copiii mici care încearcă să nu stea în calea tatălui în dimineața zilei de după noaptea precedentă.

M-am dat jos din pat și m-am dus la baie.

Casa părea deprimată.

Eu mă simțeam deprimată.

Nu e nimic mai rău decât să-ți dai seama că ai făcut ceva odios și să știi că nu mai poți face nimic să repara situația. Mă purtasem rușinos cu Simon. Îl făcusem să se simtă insignifiant, îl certasem, îi demonstrasem că prietenia lui nu însemna nimic. Nu aș fi putut să fiu mai josnică de atât. Și nu conta cât de mult regretam sau cât de mult mi-am cerut scuze, nimic nu putea schimba felul în care mă comportasem. Cruzimea mea era de neuitat. O făcusem. Era înfăptuită. Nu exista nici o cale de întoarcere. Nici o cale de întoarcere...

La naiba.

Am deschis cu zgomot ușa de la baie și am intrat, oprindu-mă brusc la vederea lui Dominic. Stătea pe toaletă, cu capul în mâini, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri gri. Furia mea se transformă în rușine și am lăsat să-mi scape un mic strigăt de uimire. Dominic privi în sus. Ochii îi erau înlăcrimați și înroșiți.

— Îmi cer scuze, am zis, dându-mă înapoi. Nu știam că ești aici.

— E în regulă, răspunse el. Nu făceam nimic.

Am dat să plec.

— Cait?

M-am oprit, dar nu m-am întors.

— Nu trebuie să pleci, zise el. Am terminat. Mă pregăteam să ies.

Îmi venea greu să-i aud vocea neînsuflețită. Mă mișca, reamintindu-mi ce era el și ce obișnuiam noi să fim - frate și soră. Am încercat să-i rezist, am vrut să rezist, dar nu am reușit. M-am întors. Își trăsese pe el o bluză de trening cu glugă, iar acum stătea cu spatele la chiuvetă. Avea capul plecat și se juca cu firele de la glugă.

Nu putea să mă privească.

Am oftat lung.

— Nu-i nimic, am spus eu. Nu te mușc.

Nu păru să mă audă.

M-am apropiat puțin.

— Dom?

Obosit, ridică privirea. Fața lui era o imagine a confuziei: teamă, durere, amărăciune, mândrie... Era chipul unui copil care se chinuia să se descurce cu trupul unui tânăr. Sau era invers?

Își șterse fața și suspină.

— E al dracului de greu, nu-i așa?

— Da.

Am rămas în baie, într-o liniște apăsătoare. Eu în cămașa de noapte, Dominic în pantaloni scurți și bluză de trening, disperați de a ne vărsa ofurile, dar nici unul dornic să înceapă. Dominic își coborî privirea și privi fix spre podea. Eu priveam atentă la obișnuita dezordine din baie. Sticle prăfuite pe etajere pline de praf, periute de dinți, un radio ruginit, mușcate neîngrijite în ghivece, un pește de ceramică, un crocodil din cauciuc, o rață de plastic, o oaie din burete... apoi privirea mi s-a oprit în dreptul unei fotografii înrămate de deasupra bazinului. Era acolo de când mă știam. Înfățișă un elan care se adăpa din apa unui lac albastru sclipitor, lacul fiind înconjurat de dealuri și pini întunecați. E o imagine destul de drăguță, dar a avut dintotdeauna ceva care m-a deranjat. Elanul are capul greoi plecat și-și bagă botul în suprafața vălurită a apei și întotdeauna mă tem că, atunci când nu se uită, ceva o să se furișeze în spatele lui și o să-l atace vreun lup, urs grizzly sau orice altceva. Știu că e stupid. Știu că e doar o fotografie, dar de fiecare dată când intru în baie, trebuie să-i spun elanului să aibă grijă. „Ferește-te de urși, elanule“ îi zic. E ca o rugămintă. Nu trebuie să o rostesc cu voce tare, e de ajuns o șoaptă sau să murmur cuvintele. Știu că nu are nici un sens. Știu că e prostesc. Dar chiar nu mă deranjează. Din punctul meu de vedere, a te simți complet idiot e un preț mic pe care-l plătești ca să salvezi viața unui elan, chiar dacă nu e real.

L-am privit pe Dominic.

Se uită și el la mine.

Momentul trecuse.

Amândoi o știam. Dacă vreunul din noi ar fi intenționat să spună ceva, acum ar fi fost prea târziu. Fiecare din noi ar fi avut timp să se gândească sau să nu se gândească, și amândoi am realizat că e prea dificil. Erau prea multe la mijloc. Prea multe necunoscute.

Dominic își dresă vocea.

— Ei bine... spuse. Ar trebui să mă pun în mișcare.

Am rânjit

— Și eu.

La început nu se prinse, apoi colțurile gurii luară forma unui zâmbet. Nu era cine știe ce zâmbet, dar era mai bun decât nimic.

— Bine, zise el, îndreptându-se către ușă.

L-am urmărit. Mergea greoi, cu umerii gârboviți și cu ochii în jos. Când trecu pe lângă mine ezită, apoi se opri și i-am simțit mâna pe umărul meu. Cea mai ușoară atingere. M-am uitat în ochii lui. Pentru o clipă, îmi rețin privirea, apoi îmi spuse oarecum șoptit:

— Nu contează nimic din toate astea, Cait!

Am scuturat din cap. Nu eram sigură de ce voia să spună, dar știam că greșea.

— Nu o face, Dom, i-am zis. Tu știi mai bine.

O urmă de îngrijorare îi străbătu rapid fața, apoi clipi și starea de neînsufletire se reîntoarse.

— Ne vedem mai târziu. spuse el,

Îmi dădu drumul la braț, se întoarse și ieși.

I-am ascultat mersul picioarelor goale deplasându-se alene de-a lungul coridorului, apoi am închis ușa și m-am așezat pe marginea căzii și m-am uitat la fotografia de pe perete. Elanul era tot acolo, continuând să bea liniștit din apa lacului. Era în regulă.

M-am întrebat dacă rugăciunile pentru elani funcționează și în cazul oamenilor.

Restul zilei era doar o chestiune de așteptare. Chiar dacă o credea sau nu, Lucas era în pericol. La ora șase ar fi terminat munca, ar fi pornit pe aleea lui Joe Rampton și ar fi dat nas în nas cu Tait și Lee Brendel. Mare scandal. Cineva trebuia să-l ajute. Singur nu avea să o facă. Am tot analizat variantele - să-i spun tatei, lui Lenny Craine, m-am gândit până și să-l sun pe Joe Rampton și să-i zic —, dar oricum așa fi procedat, rezultatul ar fi fost același.

Era la alegerea mea.

Am încercat să mă conving că n-o să fac nimic prostesc, dar în sufletul meu știam că n-o să fie așa. Viitorul tău e stabilit. Uneori îl vezi - îl știi. Poate că nu-l înțelegi și nu ai încredere în el, dar undeva în adâncul tău, în locurile acelea neștiute care îți spun ce să faci, știi ce cale să urmezi. O știi tot timpul.

O știam.

Odată ce stabilisem asta, nu mai aveam altceva de făcut decât să aștept.

Așa că am așteptat.

Nu se petrecu nimic din ce ar fi putut face timpul să treacă mai repede, ci doar se scurgea, din ce în ce mai încet... și mai încet... și mai încet... până când minutele deveniră ore și orele se transformară în zile și am început să cred că era ceva în neregulă. Fie toate ceasurile erau stricate, fie era mult prea cald. Căldura topise timpul, îl transformase în smoală... îl făcuse prea dens ca să mai curgă...

Îmi topise creierul.

Pe la ora două m-am întins pe canapeaua din camera de zi și am închis ochii. Știam că n-o să dorm, eram prea obosită, dar m-am gândit că m-ar putea ajuta să mă liniștesc puțin...

M-am trezit cu botul umed al lui Deefer pe față. Pentru o secundă, nu mi-am dat seama unde mă aflam sau în ce zi eram, iar apoi mi-am adus aminte și am început să intru în panică. L-am împins pe Deefer deoparte, mi-am alungat somnul și am privit ceasul. Era unul vechi și grosolan, cu ace scurte și numere romane mari și groase, iar uneori îți venea greu să-ți dai seama cât indică. Pentru un moment am crezut că arăta douăsprezece și douăzeci. O, Dumnezeule, mi-am spus, am dormit zece ore... apoi am realizat că încurcasem acele și că, de fapt, era patru după-amiază.

Am răsuflat ușurată.

Ora patru era îndeajuns de târziu.

Am pornit către aleea lui Joe Rampton.

Lumina soarelui se pierdea printre crengile plopilor aflați de-a lungul cărării și, în timp ce mă îndreptam către râu, îmi simțeam transpirația lucind pe piele. Atrăși de căldura corpului meu, țânțarii bâzâiau în aer și nori de musculițe roiau liniștit în jurul capului.

Am mers încet, fără să mă grăbesc.

Nu știam ce făceam.

Singurul gând clar pe care-l aveam în minte era să ajung la aleea lui Joe Rampton înaintea oricui, să găsec un loc unde să mă ascund și să aștept. După aceea... nici nu voiam să mă gândesc.

Aleea lui Joe este aproape paralelă cu a noastră. Începe de la ferma lui, se șerpuiește printre niște câmpuri, apoi devine dreaptă și dă către plajă, formând o curbă ușoară spre râul de lângă cazemată. Cea mai mare parte a pământului dintre cele două alei este acoperit de câmpii, dar trei sferturi de mai jos reprezintă o fâșie îngusta de pădure, care se întinde de la o alee la alta. Nu prea ai ce să privești, sunt doar câțiva copaci înalți și deșirați, dintre care majoritatea arată ca și cum ar fi îndoșiți de o rafală de vânt. Dar dacă vrei să ajungi de la o alee la alta fără să cobori spre plajă, pădurea aceasta e perfectă.

Având copacii înaintea ochilor, m-am cățărat pe gardul viu, m-am strecurat printr-o gaură din el și am aterizat pe partea cealaltă, într-un lan de porumb. Mi-am croit drum către marginea lanului de-a lungul unui gard cu sârmă ghimpată în partea de jos, am desfacut-o cu grijă, apoi m-am lăsat în jos pe un dâmb nisipos și iată-mă - în pădure. Părea o lume cu totul diferită. Deși copacii nu erau destul de înalți cât să facă umbră, lumina se estompase, iar aerul se răcise deodată. Era felul acela de lumină pe care îl vezi în pădurile acelea micuțe și nedezvoltate care se găsesc de-a lungul autostrăzilor, rece și uitată. Nu avea energie. Era aproape ca și când ar fi renunțat să mai încerce, spunându-și - ce sens are? nu-i nimic aici... de ce să strălucesc dacă nu e nimic pentru care să fac asta?

Am pătruns în inima pădurii. Nu era nici o cărare, dar pământul era atât de gol încât nu aveam nevoie de una. Deși aleea lui Joe nu era încă vizibilă, i-am zărit ferma în depărtare, și, în partea de est, lumina soarelui reflectându-se în apa din golf, așa că tot ce trebuia să fac pentru a mă asigura că voi nimeri aleea era să mă îndrept către un punct aflat la jumătatea distanței dintre casă și golf.

La picioarele mele, pământul era uscat și prăfuit. Aerul era rece și încă nu apăruseră musculițe sau țânțari care să mă deranjeze. Nu era nici un semn de viață. Nici păsări, nici flori, nimic. Copacii erau tăcuți și rigizi.

Am mers mai departe.

Aleea nu era departe, dar părea că mai e mult de mers până acolo. La un moment dat, pământul se înclină către o zonă mocirloasă, plină de buturugi putrezite și de bălți noroioase, și, ca să găsesc un drum sigur, m-am văzut nevoită să ocolesc pentru o vreme. Când am ajuns într-un final pe loc uscat nu știam unde mă aflam. M-am urcat pe un delușor și am privit în jur, încercând să-mi dau seama unde era aleea, dar totul părea diferit. Mi se schimbase perspectiva. Copacii păreau mai înalți, apoi mai scunzi. Cerul era mai gri. Linia orizontului nu era unde trebuie... apoi, tocmai când începusem să mă gândesc la faptul că m-am rătăcit, într-o secundă, totul reveni la normal. Era ca una dintre acele fotografii cu efecte vizuale. Preț de o secundă, priveam cu deznădejde la mulțimea de puncte fără sens, apoi, aproape instantaneu, punctele prindeau formă și eu vedeam dincolo de copaci, cam la zece metri distanță, o poartă de lemn în mijlocul unui gard natural crescut peste măsură. Dincolo de poartă puteam vedea îmbietoarele linii ale aleii.

Fixând poarta cu privirea, ca să nu dispară, m-am grăbit printre copaci. Liniștea începea să dispară. Auzeam zgomotele de la fermă. Râcâitul slab al găinilor. Un tractor undeva în lanuri. Și, dincolo de asta, o lovitură metalică de ciocan, distantă, ca și cum cineva ar fi bătut o bucata de oțet. Mă întrebam dacă era Lucas. Ce ar fi putut să facă? Să repare acoperișul vreunui hambar? Înfigea pari în pământ? Indiferent ce făcea, mi-l imaginam fierbinte, însetat și fierbinte, obosit și transpirat...

Am sărit peste poartă și am aterizat pe aleea lui Joe. Acum că nu mai eram în pădure, lumina își recăpătase strălucirea, iar cărarea era plină de culoare și de vegetație luxuriantă. Gardurile

vii și înalte de pe fiecare parte a aleii erau plini de flori și boboțe, iar văzduhul îndulcit de mirosul caprifoiului. Fluturi pluteau în aerul călduț. Când eram mică, obișnuiam să vizitez aleea destul de des, uneori cu tata, alteori cu Bill și câteodată de una singură. Era un loc plăcut pentru plimbare, mai ales vara, când erau fluturi, iar eu mă simțeam ca acasă acolo. Dar nu mai era așa de ceva vreme și înfățișarea locului părea să se fi schimbat. Era altfel. Nu știu cum anume altfel - poate că era din cauza stării mele sufletești - dar nimic nu îmi mai părea cunoscut. Cărarea era mai îngustă și mai șerpuită decât îmi aminteam, iar gardurile vii prea înalte ca să vezi peste ele, așa că îmi era aproape imposibil să-mi dau seama exact unde mă aflam. Și nu era numai asta, dar nici nu știam unde planuiau Jamie Tait și ceilalți să-l întâlnească pe Lucas.

Pentru o clipă, am rămas pe alee ca să mă gândesc. Nu ar veni dinspre casă, sunt aproape sigură de asta. Dacă ar proceda așa, ar risca să-l rateze pe Lucas.

Dacă nu ar merge pe aleea noastră și nu ar traversa pădurea, ar trebui să vină pe plajă. Și nu i-aș vedea sosind prin pădure... nu, vor veni dinspre plajă. Așa ar trebui. Era singura soluție.

M-am îndreptat către poartă și m-am cățărat. Ținându-mă aproape de gard și apucând o creangă de păducel ca să-mi mențin echilibrul, am reușit să găesc o poziție care să-mi permită să stau în picioare pe poartă. Nu mă simțeam prea în siguranță, dar măcar aveam o mai bună priveliște de ansamblu. În stânga mea, aleea se întindea până către plajă. De fapt, nu vedeam nici plaja și nici aleea, dar îmi puteam da seama că nu sunt prea departe. În dreapta, se distingeau conturul îndepărtat al casei lui Joe, casa care era înconjurată de o mulțime de hambare și dependințe, iar de acolo puteam să urmăresc aleea care se continua printr-un labirint de câmpuri colorate. Pătrate de rapiță semănate pentru ulei de un galben strălucitor, albastrul limbii-mielului, auriul porumbului... dar nu-l vedeam pe Lucas nicăieri. M-am întins mai tare, stând pe vârful degetelor, căutând în zare... apoi poarta începu să se clatine, mi-am venit în simțiri și m-am dat jos cu grijă.

Obținusem ceea ce am vrut.

Din punctul meu de vedere, Jamie, Lee și Dom aveau să vină pe plajă și apoi pe alee ca să-l aștepte pe Lucas undeva între poartă și casă. În cazul în care Lucas ar fi apărut la poartă și ar fi luat-o prin pădure, nu și-ar fi permis să aștepte la capătul cărării. Dom știa despre poarta care dădea înspre pădure și presupun că și Jamie și Lee știau. Dar, chiar dacă nu ar fi știut, cred că ar fi vrut să-l întâlnească pe Lucas într-un loc liniștit, unde și-ar putea încheia socotelile fără să fie deranjați.

Am privit în jur. Aici, cărarea era îngustă, ascunsă, aproape necirculată... era locul perfect.

Am început să caut o ascunzătoare, mergând puțin în josul aleii, căutând prin gardurile vii, apoi întorcându-mă către casa fermierului. Nu aveam idee ce căutam și m-am gândit că s-ar putea să dureze o vreme, dar, după câteva minute, l-am găsit. Era dincolo de poartă, cum te duci în sus, pe dreapta - un spațiu mic și straniu unde gardul se rărise, iar dâmbul era destul de jos încât să-mi permită să mă strecur, fără prea multe probleme, în câmpul de pe partea cealaltă. Purtam numai un tricou și pantaloni scurți și până să ajung dincolo, brațele și picioarele îmi erau deja pline de zgârieturi. Dincolo, câmpul era plin de lujeri înalți de porumb. Am traversat către partea mai deasă și m-am ghemuit printre tulpinile aliniat cu dealul înclinat. Era perfect. Puteam să văd până la alee, fără să fiu zărită. Era liniște. Auzeam toate sunetele pe care, în mod normal, nu le-aș auzi — freamătul șoarecilor nevăzuți, insecte comunicând, briza mării șoptind în aer. Dar era și confortabil. Pământul era umbros și moale, iar porumbul avea un miros plăcut, ca de grăunțe. Dacă circumstanțele nu ar fi fost atât de cumplite, ar fi fost un loc plăcut unde să lenevești câteva ore.

Mi-am ales o poziție comodă, m-am asigurat că am o perspectivă bună asupra aleii, apoi m-am așezat să aștept.

Unul dintre lucrurile care mi se pare cel mai ciudat la personajele din cărți sau filme este că rareori au nevoie la toaletă. Îi vezi făcând tot felul de lucruri - îndrăgostindu-se, trebuind să se lupte, conducând mașini, mâncând, bând whiskey, fumând, făcând sex, luând droguri dar singura dată când îi vezi la baie e când trebuie să scape de cineva ieșind pe fereastră sau când urmează să fie bătuți sau înjunghiați cu vreo unealtă. Nu auzi pe nimeni niciodată zicând: „Scuzați-mă, trebuie să mă duc să fac pipi“. Sau dacă auzi, știi că nu e adevărat, ci se duc ca să poată ieși pe geam, să fie bătuți sau înjunghiați cu ceva. Știu că nu are importanță, dar e ciudat ca un lucru atât de important, atât de universal și esențial să fie complet ignorat. Nu spun că vreau să văd actori ducându-se la toaletă la fiecare zece minute, doar că, atunci când citesc o carte sau văd un film, nu mă pot abține ca, din când în când, să nu mă întreb dacă nu au nevoie să facă pipi. Îl privesc pe Leonardo DiCaprio alergând pe un vas care se scufundă sau pe Russell Crowe cum se luptă ca un gladiator și deodată mă trezesc gândindu-mă - nu a mai făcut pipi de ceva vreme, cred că abia se ține.

După cum am mai spus, nu prea contează. Menționez acest lucru pentru simplul fapt că, în timp ce așteptam întinsă prin porumb, am realizat deodată că eu aveam mare nevoie să fac. Nu știi de unde a venit... poate din cauza emoțiilor mele... dar mi-a venit așa, încet. Acum stăteam bine și frumos, acum mă agitam să văd cum pot rezolva problema. La început, mi-am spus să ignor senzația, să mă țin, nu era nici locul, nici timpul potrivit ca să-mi fac griji pentru vezică. Dar după o vreme, nu am mai putut să ignor, chiar trebuia să fac. Din fericire, era destul loc disponibil. Nu voiam să fac pipi unde mă ascundeam, dar nici să pierd aleea din vedere. Așa că m-am furișat din ascunzătoare și am fugit către marginea lanului, unde am găsit un colț chiar pe partea unui loc gol, unde mai rămăsese ceva porumb. Deși gardul era destul de des, eram destul de aproape cât să văd cărarea și eram aproape sigură că nimeni nu mă putea zări. M-am oprit pentru o clipă, m-am uitat bine prin jur, mi-am dat în jos pantalonii, m-am așezat pe vine și am început să fac pipi. Atunci am auzit voci venind pe alee.

Erau aproape, surprinzător de aproape. Nu am înțeles cum de se apropiaseră atât de mult, feră ca eu să-i aud. L-am auzit pe Jamie Tait vorbind zgomotos despre ceva, apoi pe Dominic, mormăind aprobator. Se tot apropiau. M-am oprit din ce făceam și am aruncat o privire peste umăr. Erau chiar acolo - îi vedeam prin gard; Jamie în față, Dom într-o parte și Lee Brendell mergând în spatele lor. O sticlă de whiskey pe jumătate goală atârna din mâna lui Jamie, iar cămașa îi era deschisă. Lee Brendell avea un trabuc mare și gras înfipt în gură, iar Dom părea plictisit. Deodată, nu mai eram așa de sigură că nu pot fi văzută. Dacă i-aș putea vedea mai bine...

La naiba.

Nu ar fi trebuit să intru în panică. Ar fi trebuit să rămân perfect nemișcată și să rămân unde eram... dar nu gândeam. De fapt, nu am gândit toată ziua. Până în acel moment, mă amăgisem că nu avea să se întâmple nimic. În cel mai rău caz, aveam să aștept în porumb o oră sau mai mult, să-l văd pe Lucas și să-l conving cumva să se ducă în direcția opusă sau să se ascundă cu mine...

Dar acum, visul prostesc se sfârșea. Și, odată cu apariția coșmarului, mă panicam.

Prima mea greșeală a fost că am încercat să-mi ridic pantalonii și să fug să mă ascund în același timp. Combinația dintre teamă, frivolitate, rușine și o lipsă totală de gândire m-au făcut

să mă rostogolesc la pământ, cu pantalonii în jurul genunchilor. Cea de-a doua greșeală a fost că, în loc să mă ajut de o mână ca să-mi atenuez căderea, am tras de pantaloni să-i ridic. Dacă mi-aș fi folosit o mână, poate că nu mi-aș fi lovit genunchiul de o bucată ascuțită de metal, pe jumătate îngropată în pământ, care nu mi-ar fi sfașiat pielea, iar eu nu aș mai fi urlat de durere. Și dacă nu ar fi fost acel țipăt ascuțit de durere, nimeni nu ar fi știut că eram acolo și nu aș fi ajuns pe un câmp de porumb, pe jumătate dezbrăcată, cu Jamie Tait cățărându-se pe gard, privindu-mă pofticios cu ochi de bețiv.

Treisprezece

Am reușit să-mi ridic pantalonii înainte ca Jamie să vadă prea multe, apoi m-am ridicat în picioare. În genunchi simțeam o durere surda. Am privit în jos, ca să văd sânge țâșnind dintr-o tăietură adâncă. O înjurătură de bețiv mă făcu să mă uit în sus. Jamie se îndrepta legănându-se către mine, înghițind lacom din sticla cu whiskey și lingându-și buzele. Picioarele i se împleticeau în praf. De la atâta băutură, fața îi era roșie, iar ochii i se micșoraseră până la mărimea unor ace cu gămălie. Mă fixară ca niște raze de laser.

— Privește aici, spus el. Uită-te la asta...

— Rămâi acolo, i-am zis, îndepărtându-mă.

Râse.

— De ce - ce ai de gând să faci? Să pui câinele pe mine? Ham ham...

Se opri la mică distanța de mine și bău din sticlă. Din gură îi curgea whiskey.

— Poftim, spuse el, oferindu-mi sticla. Vrei să bei? Ia o gură... hai.

Am scuturat capul.

— Care e problema? Ei? Uită-te la tine...

Se șterse la gură și mă privi din cap până în picioare, dând din cap la vederea genunchiului.

— Urât... preferi să-l sărut? Să-l ling?

— Lasă-mă în pace, i-am spus.

Rânji și începu să se apropie de mine. Inima îmi bătea cu putere, iar gâtul îmi era uscat. În viața mea nu mai fusesem atât de speriată. M-am mai dat înapoi, întrebându-mă unde naiba era Dominic. Peste umărul lui Jamie, l-am zărit pe Lee Brendell privind leneș prin golul din gard, dar nici urmă de Dominic. Brendell continua să privească din spatele lui, către pământ, și am început să mă tem de ce era mai rău.

— Dominic! am strigat. DOMINIC!

Jamie se opri din mers.

— Taci, spuse el liniștit.

Am strigat iar - Domin -, dar înainte să termin de rostit, Jamie păși spre mine și mă lovi tare peste față. Nu duru atât de tare, dar șocul fu absolut amețitor. Mă lovi. Chiar mă lovi. Nu-mi venea să cred. Nimeni nu dăduse în mine vreodată. Un val rece de mânie îmi trecu prin vene și, fără să mă gândesc, m-am îndreptat către el. Nu se mișca. Doar mă privea, provocându-mă. Privirea din ochii lui mă lăsa fără viață. În timp ce mă ghemuiam, am auzit vocea lui Dominic, strigând slab din spatele gardului viu:

— Cait... Cait?

Jamie se întoarse și-i strigă lui Lee:

— Doboară-l, ce naiba!

Brendell dispăru din peisaj. Am auzit o încăierare, apoi o cădere greoaie, urmată de un geamăt... și o altă cădere greoaie... apoi se facu liniște. Brendell reveni la gaura din gard și-i facu lui Jamie un semn din cap. Jamie se întoarse către mine. Rânjetul îi dispăruse. Ochii îi erau reci și încețoșați.

— Vino aici, zise el.

Am dat din cap că nu vreau.

Fără vreun cuvânt, se întinse, mă apucă de mână și începu să mă târâie peste gard. La început, m-am împotrivit, dar cu cât mă trăgeam mai mult, cu atât mă ținea mai strâns, înfigându-și unghiile în pielea mea. Am renunțat să mă mai împotrivesc și i-am mers alături, împiedicându-mă. Nu mai vorbea. Privea în gol, ca și cum ar fi fost în transă, își umezea buzele mereu și se ștergea la gură cu palma. De aproape, mirosea dezgustător - o combinație scârboasă de whiskey, fum de țigară și loțiune după bărbierit asudată.

În timp ce ne apropiam de gard, Brendell își aprinse o țigară și suflă fumul în aer. Pentru o clipă, mă privi cu înțeles, apoi îi vorbi lui Jamie:

— Nu este timp pentru asta, spuse el.

— Taci. Unde-i McCann?

Brendell ridică din umeri.

— Doarme.

Jamie mă împinse către gard.

— Hai.

L-am privit.

— Mișcă, sâsâi el.

Am urcat prin golul din gard. Brendell mă luă de braț și mă trase într-o parte. Dincolo de alee, Dominic zăcea pe margine, cu genunchii strânși la piept. Din gură îi picura sânge și o vânataie urâtă începea deja să prindă culoare pe o parte a feței. Am început să mă trag către el, dar Brendell își încleștă mâna și mă trase înapoi. Puterea brațului său era incredibilă.

— Ce i-ai facut? am întrebat plângând.

Brendell ma ignoră.

— Ce ai făcut?

Mă strânse mai puternic și o durere oarbă îmi săgetă brațul. Când am scâncit, mă privi. Ochii îi erau două găuri negre.

— Respiră, zise el, aruncând o privire către Dom.

Nimic mai mult.

Între timp, Jamie se strecurase dincolo de poartă și sorbea lung din sticla de whiskey. Brendell doar îl privea. Când Jamie termină de băut, inspiră adânc și privi înjur. Se putea ține pe picioare, dar partea superioară a corpului se legăna în cercuri.

— Cât e ora? întrebă el.

Brendell se uită la ceas.

— Tocmai s-a făcut șase.

Jamie râgâi și scuipea pe jos. Privi înspre alee.

— Unde naiba este?

— O să vină, răspunse Brendell calm.

Jamie se întoarse către mine. Nu suportam felul în care se uita la mine, așa că a trebuit să-

mi cobor privirea în pământ. Pentru un minut, fu liniște. L-am cercetat pe Dominic. Sângele încetase să-i mai curgă din gură. Nu se mișca încă, dar i-am observat pieptul ridicându-se și mi s-a părut că-i văd buzele mișcându-se ușor. L-am auzit pe Jamie oftând și îndreptându-se către mine.

— Lee, nu are sens, zise el. Pe ăsta l-am rezolvat eu. Ai să te ocupi de țigan de unul singur.

Brendell mormăi ceva pe sub mustăți. Apoi spuse:

— Nu acum, Jamie. Las-o baltă.

— Nu pot, răspunse el.

Încă priveam în jos, când am simțit mâna lui Jamie pe gâtul meu. Am tresărit și m-am ferit de el. Mă apucă de păr și mă trase înspre el. Brendell îmi lăsă brațul în pace. Jamie mă apucă de cap, forțându-mă să-l privesc. Falca îi era încleștată, iar ochii scăpați de sub control.

— E timpul pentru o plimbare prin pădure, zise el, dându-mi drumul la păr și înșfăcându-mă de mână.

Începu să mă tragă spre poarta. Mi-am înfipt picioarele în pământ și m-am opus. Se opri și se uită la mine.

— Ai putea sa-ți ușurezi situația, spuse el.

— Tata o să te nenorocească, i-am spus calmă.

Zâmbi.

— Probabil - dar asta nu prea o să te ajute acum, nu-i așa?

Pentru un moment, adevărul crunt al vorbelor lui mă facu să-mi pierd entuziasmul și, în timp ce mă ținea tot mai strâns de braț și mă târa către poartă, am început să șchiopătez. Nu avea sens să mă fi împotrivit, mi-aș fi pierdut energia degeaba. Forța fizică nu m-ar fi ajutat, pentru că el era mult mai puternic decât mine. Trebuia să-mi folosesc mintea, să gândesc limpede, să încetinesc lucrurile, să aștept ocazia și timpul potrivit ca să-l surprind.

În timp ce el mă trăgea iar de braț, facându-mă să mă ridic, am privit în jur. În depărtare, pădurea se întindea precum o pătură aruncată pe jos, murdară și închisă la culoare. Imaginându-mi copacii dezolanti, pământul arid și lumina aceea rece și uitată, m-am cutremurat...

Nu renunța, mi-am spus în sinea mea.

Să nu te dai bătută niciodată.

Ne aflam aproape de poartă. Jamie mă târa după el într-un ritm frenetic, trăgându-mă de braț, ca și cum aș fi fost un câine în lesă. Respira greoi. L-am privit peste umăr pe Brendell, sperând cu disperare că i se va face milă de mine. Dar el nici măcar nu se uita. Făcea pipi lângă gardul viu.

Jamie mă apucă iar de braț și mă aduse în fața porții. Am privit spre pădure. Asta este, mi-am zis. Ultima șansă. Dacă ajungi acolo, n-o să merite să te întorci.

În timp ce Jamie luă o înghițitura din sticlă, eu am privit cu atenție poarta. Era din lemn vechi, înaltă cam până la umăr. Nu puteam fi sigură, dar bănuiam că o să trebuiască să-mi dea drumul la braț ca să poată să sară peste ea. Chiar dacă ar fi durat numai o secundă, ar fi fost de ajuns. Trebuia să fie. Am analizat situația. Fie va sări primul peste poartă, iar eu aș fugi pe alee și m-aș îndrepta către plajă ori m-ar pune pe mine să sar prima... ceea ce ar însemna să alerg prin pădure. Acest lucru nu mă prea umplea de speranță - dar era cu mult mai bun decât nimic.

— Ești gata? bolborosi Jamie.

M-am uitat la el. Sticla din mână era aproape goală. Abia se putea ține pe picioare, își roti capul și privi spre poartă, se înclină pe o parte, apoi către mine.

— Știi la ce te gândești, zise el.

Apoi, cu un rânjel prostesc, se răsuci și dădu cu piciorul în poartă. Balamalele trosniră, stâlpul se crăpă și totul se rostogoli și se răsturnă la pământ.

Jamie se întoarse către mine și îmi facu semn cu ochiul, iar eu, cu capul plecat și inima sfâșiată, mi-am luat rămas-bun de la rațiune.

I-am simțit mâna strângându-mi brațul și mi-am coborât cotul, ca să înlesnesc șocul unei alte smucituri dureroase - dar care nu mai avu loc. Am așteptat preț de câteva secunde și, într-un final, am privit în sus, crezând că o să-l văd bând din nou sau uitându-se chiorâș la mine, dar nu făcea asta. Se uita spre alee. Privirea i se ascuți deodată.

Următoarele minute trecură pe nesimțite. La vremea aceea, totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu am putut să înțeleg, dar acum, de fiecare dată când mă gândesc - și o fac destul de des - îmi pot aminti fiecare mic detaliu. Îmi amintesc scânteierea cerului de un albastru palid pe fundalul gardurilor verzi, în timp ce-mi întorceam capul și priveam către alee și valul de emoții care îmi inundă trupul în momentul în care l-am văzut pe Lucas mergând cu pași mari pe cărare. Le simt și acum, un amestec toxic de extaz, teamă, ușurare, speranță, dragoste - și ură. Pentru prima dată în viața mea am dorit să văd pe cineva rănit.

Brendell merse agale până la jumătatea aleii, ca să-i blocheze calea lui Lucas. Pregătit, cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile atârându-i în lateral, părea enorm. În comparație cu el, Lucas era fragil. Dar asta nu părea să-l deranjeze. Se îndreptă direct către Brendell, fără șovăieli și neluându-și ochii de pe el. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puțin încrezător părea Brendell. Picioarele începură să i se clatine. Își scărpină capul. Ridică umerii. L-am auzit spunând ceva, dar Lucas nu răspunse. Continua să meargă.

Era ca și când Brendell nu ar fi existat.

Lucas se apropia rapid, mergând ca un om posedat. Brendell așteptă până când acesta fu la mai puțin de un metru distanță, apoi acționă. Pentru un om masiv, era surprinzător de rapid și, cât timp își menținu echilibrul și își luă avânt, m-am așteptat la ce putea fi mai rău. Dar Lucas fu mai rapid. În clipa în care Brendell se mișcă, el se feri, ducându-se în stânga, apoi se grăbi în dreapta și apucă un buștean de vreo șaiszeci de centimetri din gard. Totul se petrecu atât de repede, încât Brendell încă se mai uita după Lucas, care îl înconjură și-l lovi cu lemnul în ceafa. Se auzi un sunet ca de os crăpat și Brendell căzu greoi la pământ. În timp ce zăcea acolo, cu un picior zvârcolindu-se în țărână, Lucas se apropie, ridică bușteanul cu ambele mâini și-l mai lovi o dată în cap.

— Iisuse, șopti Jamie.

Uitasem că era acolo.

Lucas aruncă lemnul și se întoarse cu fața către noi. Era cam la treizeci de metri, dar tot i-am văzut privirea. Sălbăticia ei era înfricoșătoare. Când veni spre noi, Jamie mă întoarse către el și mă apucă de gât, ținându-mă în ... fața lui. Îmi dădeam seama că e tensionat. Îi simțeam respirația înspăimântată în ureche. Transpirația îi mirosea a teamă. Începu să mă târască spre poarta stricată și, pentru o clipă, am crezut că avea de gând să fugă, dar în dreptul ei se opri. L-am simțit privind în jur și mă întrebam ce anume căuta. Mă ținea atât de strâns de gât, că abia mai respiram. Am încercat să-i zic să mai slăbească strânsoarea, dar tot ce mi-a ieșit a fost un cârâit sugrumat. Înaintă iar, trăgându-mă către stâlpul stricat, gemând ciudat. El mă apucă mai strâns, iar eu am simțit o mișcare bruscă în spatele meu, apoi am auzit sfârâmatul

surd al unei sticle spărgându-se.

În clipa următoare, ținea sticla spartă aproape de fața mea.

Mâna îi tremura, iar eu simțeam sticla ascuțită atingându-mi obrazul. Știam că, dacă m-aș uita la ea, probabil că aș fi murit de frică, așa că mi-am menținut capul nemișcat și m-am concentrat la Lucas. Venea spre noi, mergând cu aceeași hotărâre primitivă de mai devreme - cu ochii ațintiți, fața inexpresivă, corpul gata de acțiune.

Transpirația mi se scurgea în ochi.

Simțeam mirosul de whiskey din sticla spartă.

În timp ce Lucas se apropia, Jamie mă trase din fața porții către mijlocul cărării. Acum, respirația îi era aspră și rapidă, ca și cum aerul nu i-ar mai fi pătruns în plămâni, iar pielea îi era scaldată de transpirație. Mirosea a acru.

Lucas era aproape de noi.

Jamie mă ținea și mai strâns. Am simțit sticla spartă presându-se de piele, apoi vocea lui zdrăngănindu-mi în ureche.

— E destul de aproape, îl avertiză pe Lucas. Dacă te mai apropii mult, am să o tai pe față.

Lucas încetini și apoi se opri. Era cam la un metru distanță. Nu spuse nimic. Nici măcar nu se uită la mine. Continuă să-l fixeze pe Jamie cu privirea și, când ajunse în spatele lui, scoase un cuțit. Lumina soarelui străluci metalic pe lama groaznică. L-am recunoscut a fi unul dintre acelea pe care le văzusem atârând în ascunzătoarea lui.

Jamie deveni bățos, iar brațul i se încordă și mai tare în jurul gâtului meu.

— Lasă-l jos, zise el. Lasa-l jos sau am să o tai pe cățeaua asta.

— Și apoi?

Jamie ezită.

— Crezi că glumesc?

Lucas ridică din umeri.

— Nu-mi prea pasă. Am să te înjunghii oricum.

Ridică cuțitul și-l ținu ușor, echilibrat, în mână.

Jamie tremura. Vocea abia i se mai auzea:

—Ascultă... dacă mi se întâmplă ceva...

— Vrei să trăiești?

— Poftim?

Lucas făcu un pas înainte și înălță cuțitul la nivelul ochilor lui Jamie. Era la câțiva centimetri de fața mea. Lucas tot nu mă privise încă. Chipul îi era rece și alb, lipsit de emoții. Vorbi liniștit:

— Aruncă sticla sau îți scot ochii.

— Nu cred...

— Fă-o!

Cuțitul trecu pe lângă mine.

— Acum.

Următoarele secunde durară o veșnicie. Nimeni nu scoase un cuvânt. Căldura se pogorî, iar aerul deveni dens din cauza mirosului de caprifoi și sudoare. Fundalul era o pată inexistentă. Nu-l vedeam decât pe Lucas. Mâna lui, ținând strâns cuțitul cu mâner de os. Chipul lui, ochii, porii pielii. Aleea era extrem de tăcută, se auzea numai respirația înspăimântată a lui Jamie. Știa, la fel ca și mine, că Lucas era serios. Nu era o amenințare, ci un fapt. Simplu și la obiect. Dacă nu va arunca sticla, Lucas își va folosi cuțitul. Jamie avea o singură alternativă, pe care o

acceptă. Cu un scâncet mic și ciudat, slăbi strânsoarea și se dădu înapoi. Câteva secunde mai târziu, am auzit sticla spartă căzând pe pământ. Am simțit cum mi se înmoaie genunchii și, pentru un moment, am crezut că o să leșin, dar am reușit să-mi mențin echilibrul. Lucas nu se mișcase deloc. Încă avea cuțitul în mână și încă se uita fix la Jamie.

— Ești rănită? mă întrebă el.

— Nu cred.

— Vino aici.

Am mers către el.

— Dă-te din drum, spuse el.

— Poftim...

— Treci în spatele meu. Acum.

Am pășit într-o parte și m-am dat în spatele lui. Când m-am întors, l-am văzut pe Jamie în fața noastră. Chipul îi era tras și palid, tremura din toate încheieturile, iar ochii îi erau albi de frică. E greu de crezut, dar aproape că-mi părea rău pentru el.

Lucas nu era atât de compătimitor.

În momentul în care am fost în deplină siguranță, mâna care ținea cuțitul se coborî și el se îndreptă către Jamie. Jamie abia avu timp să ridice mâinile în semn că se predă, când Lucas se lasă într-o parte și-l lovi tare în burtă. Cât timp Jamie genu și se facu ghem, Lucas îl apucă de păr și-i trase un genunchi în față. Cu o trosnitură dezgustătoare, nasul lui Jamie se sparse, iar el se prăbuși la pământ cu fața plină de sânge.

Am crezut că era gata. De ajuns. Dar mă înșelam. Lucas nu terminase. Nici măcar nu începuse.

În timp ce Jamie se răsucea de durere, ținându-și capul cu mâinile, Lucas păși peste el, se așeză pe pieptul lui, îi ținui brațele cu genunchii și îndreptă cuțitul către gâtul lui. Jamie tuși, împrășcând sânge. Pentru un moment, Lucas îl privi lung, apoi se aplecă spre el și-i șopti ceva la ureche. Ochii lui Jamie se măriră și începu să scâncească – *Nu! Te rog! Nu!* — după care Lucas se răsuci cu cuțitul în dinți și începu să-i desfacă pantalonii lui Jamie. Acesta țipa și se crispa de teamă, dar Lucas îi imobilizase brațele cu picioarele și nu mai era nimic de făcut.

Pentru o clipă, am rămas uluită.

Mi-am spus - nu este el, nu-i așa? Sigur nu este...?

Iisuse Hristoase!

Am strigat: „Lucas! Nu! LUCAS!“ dar nu mă băgă în seamă. Desfăcuse cureaua și acum lua cuțitul de la gură.

— LUCAS! am țipat. LASĂ CUȚITUL JOS! LASA-L JOS!

De data asta, păru să mă audă. L-am văzut oprindu-se. Privi la cuțitul din mână, apoi înspre mine.

— Nu o face, Lucas, i-am zis respirând greoi. Te rog, pune cuțitul deoparte.

Se uită lung la mine. În ochi nu i se mai citea furie, nici măcar o urmă de răutate. Părea ascultător ca un cățeluș. Aruncând o privire la cuțitul din mâna lui, am observat o pata întunecată pe pantalonii mototoliți ai lui Jamie. Se scăpase pe el. M-am uitat în ochii lui Lucas.

— E de ajuns, i-am spus cu blândețe.

Privi peste umăr la Jamie. M-am uitat și eu. Era devastat. Avea nasul roșu și umflat, fața plină de sânge și o bucată ascuțită de dinte lipită de buză. Ochii îi erau ațintiți asupra mea și încercă să spună ceva, dar tot ce îi ieși fu:

— N... nuuu...

Lucas se uită la mine.

— Știi, i-aș scuti pe toți de o problemă dacă l-aș ciopârți și l-aș îngropa în pădure.

— Lucas, pentru numele lui Dumnezeu.

Când mi-am dat seama că îmi zâmbea, m-am oprit.

În timp ce ne îndreptam înapoi către alee, ca să vedem ce face Dominic, nu puteam să nu mă gândesc la ce asistasem ca martoră. Până atunci, nu mai întâlnisem violența reală și acum că o experimentasem, nu mai știam ce să cred. Bineînțeles, eram fericită că scăpasem teafără și nu mă puteam preface că nu m-am bucurat să-l văd suferind pe Jamie Tait... dar, indiferent de orice ușurare pe care am simțit-o, reacția mea în fața violenței avu mai multă greutate. Forța absolută, simplitatea brutală, felul în care acționa în mijlocul lucrurilor - îți lua răsuflarea. Până atunci, susținusem ideea conform căreia violența nu rezolvă nimic niciodată... dar acum, nu mai eram așa sigură, începeam să realizez că violența poate fi o reacție îndreptățită. Poate rezolva situații. Și nu cred că-mi plăcea asta.

L-am privit în treacăt pe Lucas, care mergea calm alături de mine. Avea din nou chipul unui tânăr. Era greu de crezut faptul că, în urmă cu câteva clipe, se aflase atât de aproape de a săvârși un act atroce. Dacă nu l-aș fi oprit la timp...

M-am uitat în spate, peste umăr. Jamie se așezase în genunchi și vomita la marginea aleii.

— Chiar ai fi făcut-o? l-am întrebat pe Lucas.

— Ce anume?

— Știi tu ce... să-i tai chestia.

Se uită la mine, părând inocent

— Ce crezi că sunt - vreun animal?

Dominic era încă nemișcat. Lucas se așeză în genunchi ca să-l verifice. Prima data îi examină capul, uitându-i-se în ochi și în gură, apoi își trecu mâinile peste corpul lui, pentru ca, în final, să-i la pulsul.

— E în regulă, zise el, ridicându-se în picioare. O să-și revină într-un minut. Pune-l pe o parte și desfă-i hainele.

Se uită spre cărare, urmărindu-l pe Jamie cum se îndepărta clătinându-se, apoi se întoarse către mine.

— A plecat. Mă duc să văd ce face celălalt.

L-am privit cum a plecat și s-a așezat lângă Brendell, după care m-am îngrijit de Dominic. Pielea îi era palidă și rece și încă nu respira regulat. L-am pus în poziția indicată de Lucas. Ochii începură să i se zbată și, de undeva din gât, se auzi un geamăt. Am scos o batistă din buzunar, am scuipat în ea și am tamponat ușor umflătura de mărimea unui ou, de la tâmplă.

După o vreme, l-am auzit pe Lucas venind în spatele meu.

Am privit în sus.

— Ce face Brendell?

— Trăiește.

Am șters o urmă de noroi de pe fața lui Dominic. Lucas se lăsă pe vine lângă mine, ținând în mână un teanc de frunze de măcriș strivite. Puse o mână pe picior și-mi spuse să nu mă mișc, apoi îmi curăță blând tăietura de la genunchi. Frunzele strivite se simțiră reci și înviorătoare.

— Mulțumesc, i-am spus.

Zâmbi.

— Pentru toate, vreau sa zic. Dacă nu ai fi apărut când ar fi trebuit...

Vocea începu să-mi tremure și corpul să se zdruncine.

— Vai, Lucas... voia să...

Lucas mă apucă de mână și mă ajută sa mă ridic.

— S-a terminat, spuse el. Ești în siguranță. N-o să te mai deranjeze vreodată.

Am clătinat din cap.

— Nu se va sfârși niciodată...

Apoi m-am descurajat și am început să plâng. Am plâns atât de mult, încât am crezut că o să mor. Lacrimile țâșneau de undeva din adâncul meu, nimicindu-mi trupul cu un tremurat violent, care îmi scotea aerul din plămâni și mă făcea să mi se taie răsuflarea. Doamne, durea atât de mult... totul durea. Și asta mă facu să plâng și mai amarnic. Lucas se apropie și mă luă în brațe. L-am strâns puternic și am lăsat lacrimile să curgă.

— E în regulă, șopti el. E totul bine...

Dar eu știam că nu e așa.

Când într-un final am încetat să mai plâng, m-am simțit vlăguită, bolnavă și urâta. Aveam ochii umflați, pieptul și gâtul ma dureau, iar fața era acoperită de muci și lacrimi. De asemenea, degetele mă dureau de la cât de tare mă agățasem de Lucas. Cât m-am smiorcăit și m-am întins după batistă, el se îndepărtă ușurel.

— Fratele tău, spuse el.

— Poftim?

Făcu un semn spre Dominic. Am privit în jos, ca să-l văd ridicându-se grijuliu în picioare, ținându-se de cap și văitându-se.

— Ce naiba se întâmplă? mormăi el, legănându-se când pe o parte, când pe alta, și clipind la vederea luminii soarelui. Cait? Ce cauți aici? Ce s-a întâmplat?

Se uită cruciș la Lucas, apoi deschise mai bine ochii și facu un pas înapoi.

— Hei - cine ești...?

Gemu iar de durere și-și duse mâna la cap.

— Doamne - cine m-a lovit? Tu? Unde e Jamie...?

— Taci. Dom, i-am spus.

— Ce...

— Taci și ascultă!

Ne-am așezat și i-am explicat tot... mă rog, aproape tot. Am scos în evidență intențiile lui Jamie și am omis câteva detalii inutile, dar i-am povestit atât cât a trebuit să știe. Cred că suferea din cauza unei ușoare comoții. La început, păru să nu înțeleagă ce-i zic, stătea acolo, uimit. Apoi, deodată, sări în picioare și începu să urle și să facă scandal, spunând că o să-l omoare pe Jamie, că o să-l ucidă pe Brendell...

— Pentru numele lui Dumnezeu, am suspinat.

— Am să-l omor pe nenorocit...

— Taci odată!

Mă privi lung, rănit și ofensat,

— Ce? Care e problema? Eu doar...

— Nu o face, m-am răstit, aproape plângând. Nu mai spune nimic.

Deschise gura și dădu să zică ceva, dar, când îmi văzu expresia feței, se răzgândi. Totuși, nu putu să se abțină prea mult și, după câteva secunde, își îndreptă atenția către Lucas.

— Deci? Întrebă el. La ce te uiți?

Lucas zâmbi.

— Cred că a venit vremea să avem o mică discuție.

După ce a verificat de două ori că Jamie plecase și că Brendell era încă în stare de inconștiență, Lucas îl luă pe Dominic la o plimbare pe alee și petrecu câteva minute stând de vorbă cu el. Nu se făcură nici semne obscene cu degetul, nu se auziră nici voci ridicate, ci doar stăteau acolo, față în față, ca doua doamne în vârstă care pălăvrăgeau. Când veniră înapoi, Dominic era tăcut, gânditor și nu putea să mă privească în ochi.

Nu am idee ce i-a spus Lucas - nu am întrebat niciodată și nici Dominic nu mi-a zis — dar, în timp ce ne întorceam cu toții prin pădure, am început să cred că s-ar putea să am din nou un frate.

După toate prin câte trecusem, mă consola atât de mult ca și când aș fi câștigat 10 lire la loterie a doua zi după ce mi-ar fi luat casa foc.

Am mers în tăcere, precum soldații epuizați care se întorc acasă de pe câmpul de luptă, pierduți în gândurile noastre tulburate. Că tot veni vorba de asta, probabil că și arătam ca niște soldați. Dominic și capul lui lovit, eu cu genunchiul rănit, iar Lucas în pantalonii lui verzi, cu un cuțit atarnându-i la curea. Era o călătorie dificilă, atât din punct de vedere mental, cât și fizic și, până să ajungem la lanul de porumb din marginea pădurii, inima și genunchiul meu începu să-și revină.

Lucas, care era în față, se opri și se întoarse. Dominic și cu mine ne-am oprit în fața lui.

— În regulă, zise el, privindu-ne pe amândoi. Ați face bine să începeți să vă gândiți la ce o să-i spuneți tatălui vostru. Adevărul sau minciuni? Nu vă puteți duce așa acasă și să sperați că nu va băga de seamă.

M-am uitat la Dominic, ca să văd dacă are vreo idee, dar nu era încă pregătit să vorbească. Avea o privire goală, ca de drogat. Nu știu dacă era milă de sine, vină sau altceva, dar orice ar fi fost, începea să mă calce pe nervi.

— Nu cred că-i pot spune tatei adevărul, i-am zis lui Lucas, cel puțin nu acum, E prea complicat. Am nevoie de ceva timp ca să mă gândesc.

— Ceva tot o să trebuiască să-i spui, răspunse Lucas.

— Dacă pot intra în casă fără să mă vadă, cred că o să fie bine. Câtă vreme nu am să port pantaloni scurți, n-o să vadă tăietura de la genunchi.

— Ai face bine să-ți acoperi și brațele, sugeră Lucas. Am privit în jos. Pe cot, de unde mă apucase Jamie, aveam o vânătaie de mărimea unei palme.

— Dar gâtul meu, am zis. Îl simt puțin umflat.

Lucas îmi ridică ușor bărbia cu degetul și se uită mai cu atenție.

— Nu, nu ai nimic. E doar puțin roșu. Abia se observă, îmi zâmbi, iar când se întoarse către Dominic, privirea i se înăspri.

— Și tu?

Dom clipi din ochi.

— Ha?

Lucas se îndreptă către el.

— Hai, revino-ți! O să ai destul timp să-ți plângi de milă mai târziu. Acum trebuie să o ajuți pe sora ta.

Dom mă privi și dădu din cap.

Lucas spuse:

— Bun. Să începem să ne gândim. Inventează ceva. Ce ai pățit la cap?

Dom se linse pe buze.

— Păi... am băut.

— Unde?

— Pe vasul lui Brendell?

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— M-a lovit cu tacul de biliard.

— Cine?

— Brendell.

— De ce?

— Îi place să lovească oamenii.

Lucas dădu aprobator din cap,

— O să funcționeze. E destul de stupid încât să aibă sens. Când ajungi acasă, tu intri primul și-l cauți pe tatăl tău. Repetă-i ce tocmai mi-ai zis. Apoi, când o să înceapă să te ia în colimator, Cait se poate strecura fără să fie văzută. Ai priceput?

Dom dădu iar din cap.

Lucas îl privi.

— Ei bine - ce mai aștepți?

— Nu vii?

— Vreau să vorbesc cu Cait. N-o să dureze mult. Du-te și așteapt-o pe alee.

Uitându-se la mine, Dom ezită.

— E, în regulă, i-am spus.

Se gândi pentru o clipă, privindu-l dur pe Lucas, apoi urcă dealul dinspre lanul de porumb și se îndreptă către cărare. Am așteptat până nu l-am mai putut vedea, apoi m-am apropiat de Lucas. Nu m-am gândit la ce fac. Pur și simplu s-a întâmplat. Părea cel mai natural lucru din lume. Dar când am ajuns lângă el și am dat să-l îmbrățișez, o privire rușinată îi apărui pe chip și se dădu un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Cait...

— Ce e?

Fără să spună nimic, mă privi în ochi. Am făcut și eu același lucru. Nu trebuia să zică nimic, ochii lui spuneau totul. Știam ce vrea să însemne.

M-am dat înapoi, puțin rușinată.

— Îmi cer scuze.

Lucas rânji.

— Și eu.

— A fost o zi interesantă, cum ar zice tata.

— Asta așa e.

Pentru o clipă, am simțit că mai fusesem în situația asta... doar că nu aici, ci în altă parte. Și Lucas era altcineva, cineva cunoscut, cu care vorbeam despre secrete...

Nu sunt un copil.

— Cait? întrebă Lucas.

L-am privit.

— Nu sunt...

— Ce nu ești?

Am scuturat din cap.

— Nimic. Eu doar... e nimic.

Mi-am îndreptat gâtul și m-am uitat către cer, apoi am tras adânc aer în piept și am coborât privirea în pământ.

Lumina devenea gri, iar umbrele serii se măreau. Într-un mod destul de straniu, pădurea părea mult mai luminată decât fusese după-amiază.

— Ce ai să faci? mă întrebă Lucas.

— În legătură cu ce?

— Ei hai - știi tu.

— Jamie Tait n-o să uite ce i-ai făcut.

— Știu.

— O să te caute multă lume.

— Știu.

M-am uitat la el.

— Pleci, nu-i așa?

— Da, ca întotdeauna.

— Când?

— Cred că duminică.

— Duminică?

Ridică din umeri.

— Până acum, am reușit să evit să mi se rupă picioarele. Cred că aş mai rezista câteva zile. În plus, trebuie să merg la un festival...

Am râs.

— Și să cumperi niște bocanci noi.

— Nu spuneai că mi-i cumperi tu?

— Nu-ți știu mărimea.

Ne-am zâmbit. A fost un moment ciudat, în care tot felul de lucruri nespuse mocneau în adâncuri, dar, după o vreme, ne-am uitat amândoi în alta parte.

Acum îmi dau seama că eram noi. Noi - pentru un moment. Asta eram: o clipă. Fără trecut, viitor, nimic mai mult decât prezentul. Era aproape ca și când am fi fost persoane diferite, atunci când eram împreună, oameni care existau numai în prezent. Și, în felul propriu, era perfect. Doar că ar fi fost frumos, ca, uneori, să te mai afli și în altă parte.

— Ar fi mai bine să pleci, spuse Lucas. Fratele tău o să se întrebe ce se întâmplă.

— Lasă-l să se întrebe. Ce planuri ai pentru următoarele zile?

— Să mă ascund, în principal.

— Bine.

— Nu știu la ce oră am să ajung acolo sâmbătă...

— Nu-ți face griji. Am să fiu acolo toată ziua.

Mă privi.

— Nu fi prea dură cu fratele tău. Și încearcă să nu te îngrijorezi. Am să fiu mereu prin preajmă.

Înainte să întreb ce a vrut să zică, veni lângă mine și mă sărută pe obraz, apoi se întoarse și se îndreptă către pădure. Am fost atât de surprinsă încât, pentru o clipă, nu am putut să mă mișc. În timp ce-l priveam dispărând încet în întunericul pădurii, mi-am atins obrazul și mi-am dus degetele la gură.

Sărutul lui avea gust de tutun dulce.

Paisprezece

Din acea zi, nu am mai fost pe aleea lui Joe Rampton și nici nu cred că mă voi mai duce. E păcat, pentru că obișnuia să-mi placă. Gardurile vii pline de frunze, umbrele calde ale verii, mirosul de porumb și caprifoi... era un loc special.

Acum era doar o amintire urâtă.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, dar câteodată îmi vine greu să nu o fac, mai ales în timpul nopții, când aerul este fierbinte și dens sau când simt mirosul unor anumite lucruri, cum ar fi whiskey, sticlă sau loțiune după bărbierit veche și uneori chiar când fac pipi pur și simplu. Atunci mă invadează toate - bătașii beți, violența, căldura, teama care mă bloca...

Presupun că m-ar fi ajutat dacă aș fi povestit cuiva. Conform tatei, e posibil să nu mă fi făcut să mă simt mai bine, poate că, pentru o vreme, chiar ar fi înrăutățit lucrurile, dar cel puțin ar mai fi diminuat durerea. Poate că din acest motiv povestesc acum, ca să mai atenuez durerea... sau poate că nu. Nu știu. Lucrurile stau altfel acum. Mi-am schimbat perspectiva. Am crescut, totul a mers înainte...

Treburile s-au schimbat.

La vremea aceea, nu prea părea să aibă sens să discut despre asta. Era o chestiune terminată și încheiată. Vorbitorul nu ar fi schimbat nimic. Era ca mai înainte - știu că ar fi trebuit să spun cuiva, dar nu știam cui. Dacă i-aș fi zis tatei, ar fi luat-o razna și poate că ar fi sfârșit prin a omorî pe careva, și nici asta nu ar fi rezolvat nimic. Și dacă aș fi declarat la poliție... ei bine, ce era de declarat? Ce s-a întâmplat de fapt? Nu prea multe. Puțină grosolănie, o palmă, niște violențe verbale, amenințări mascate... toate imposibil de dovedit. Ar fi trebuit să explic ce făceam acolo și ce s-a petrecut după și apoi Lucas ar fi fost implicat și el avea deja destule probleme...

Nu avea sens.

Desigur că, dacă aș fi analizat totul dintr-un unghi mai puțin egoist, poate că lucrurile nu ar fi ieșit așa cum au ieșit. Dar atunci nu aveam de unde să știu asta.

Când am coborât în dimineața următoare, am fost surprinsă să-i văd pe tata și pe Dominic stând împreună la masă. Nu se certau, nici măcar nu se încruntau unul la celălalt, ci doar stăteau liniștiți, fumând și sorbind din căni cafea aburindă. Umflătura de la capul lui Dom se mai diminuase, dar vânătăia i se întinsese peste față. De sub ochi și până în spatele urechii, culoarea pielii era un amestec hidos de mov, negru, stacojiu și albastru.

Tata zâmbi.

— Drăguț, nu-i așa?

Firește, nu bănuia că eu știam deja și, când mă privi, am încercat să par șocată. Nu era atât de greu - chiar eram șocată. Evident că nu de vânătăie, ci de faptul că tata părea al naibii de fericit în privința asta. În noaptea precedentă, așa cum sugerase Lucas, Dominic intrase primul, iar eu mă furișasem la câteva minute după aceea. Până atunci, cearta se declanșase deja. În timp ce urcam scările ca să fac un duș și mă schimb, l-am auzit pe tata țipând la Dominic în camera de zi. A durat ore întregi - țipete și înjurături, uși trântindu-se, lovituri în pereți. Când mi-am făcut laptele cu cacao și m-am urcat în pat, ei încă se certau.

Și acum, iată-i, numai lapte și miere.

Am rămas tablou.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, cât se poate de uimită.

Tata zâmbi din nou.

— Cineva i-a băgat mințile în cap.

M-am uitat la Dom. Un rânjet rușinat îi apărui pe față.

— Nu-i nimic. Nu-i atât de rău precum pare. Am să-ți povestesc mai târziu. Vrei niște cafea?

După un moment de ezitare, m-am așezat și eu la masă. Cât îmi turnă cafea, Dom mă privi rapid și-mi făcu, șiret, un semn din cap. Am luat asta ca pe un semn că totul era bine. O scosese la capăt cu tata, îl mințise cu succes. Fusesse bătut până își pierduse cunoștința, iar eu aproape că fusesem violată - dar scăpasem cu bine. Da, totul era minunat.

Mi-am sorbit cafeaua. Era amară.

— Îmi cer scuze pentru zgomotele de aseară. A trebuit să clarificăm câte ceva - lucrurile au luat-o puțin razna, spuse tata.

— Dar acum păreți bine, am zis eu.

Se uită la Dom.

— Da, cred că o să fim.

— Păi, asta-i minunat.

M-am întors către Dom.

— Ai văzut luminița de la capătul tunelului, nu-i așa?

Păru deranjat.

— Nu aș pune problema chiar așa.

— Dar cum anume?

— Uite ce e, zise el. Îmi pare rău că am fost un nesimțit...

— Îți pare rău?

Nu glumea.

— Da - îmi pare rău.

Știam că era serios, dar atunci chiar nu-mi păsa. Din punctul meu de vedere, scuzele nu ajutau cu nimic. Nu ștergeau ce am simțit sau prin ce trecusem. Nimic nu putea face asta. Nici acum și nici pe viitor. Mă rănise. Probabil că nu asta intenționase și poate că s-ar fi întâmplat oricum, dar el era fratele meu. Se presupune că frații nu ar trebui să te rănească.

M-am ridicat de la masă și am dat să plec.

— Cait, așteaptă, spuse Dominic. Numai un minut...

— Trebuie să plec, i-am răspuns. Ne vedem mai târziu.

leșind pe ușă, l-am auzit pe tata strigându-măpe nume.

l se simțea în voce o grijă ascunsă și, deodată, mi-a părut rău pentru el. Abia ce îți recapătă fiul... totul e bine... și tocmai acum fiica lui țâfnoasă se enervează. Era să mă întorc, dar știam că, dacă aș fi făcut asta, ar fi început să-mi pară rău și de Dominic, și apoi m-aș fi gândit să-l iert și nu voiam asta.

Așa că l-am strigat pe Deefer și am pornit pe cărare cu pași apăsați și nu am încetinit până nu mi-am revenit.

Problema era că, odată ce pădurea începu să apară, mânia se transformă în agitație, iar eu nu am reușit să înaintez. Am încercat, dar de fiecare dată când ajungeam la golul din gardul viu picioarele mi se înmuiau și nu mai puteam respira normal. Cum mă întorceam, totul era bine din nou. Dar nu voiam să mă întorc. Într-un final, m-am așezat pe o buturugă putredă mai bine de o oră, în timp ce Deefer mă privea și scheuna.

Restul zilei trecu fără prea multe evenimente. Tata continuă să scrie, Dominic rămase în camera lui, iar eu mi-am bătut capul încercând să fac în așa fel încât să revin la normal. La început, mi s-a părut imposibil. Erau prea multe lucruri la care trebuia să mă gândesc, lucruri pe care nu știam cum să le abordez: Lucas, Jamie, Simon, Bill, Dominic, tata; erau sentimente confuze de dorință, ură, durere și îndoială; amintiri din trecut și temeri pentru viitor; și mai eram și eu. Caitlin McCann. Ce eram? Ce făceam? Încotro mă îndreptam? Eram inocentă? Vinovată? Ridicolă? Credulă? Eram eu sinceră cu mine...?

Exista o legătură între toate acestea și totuși, în același timp, nu se potriveau. Nu se sincronizau. Era ca unul dintre acele jocuri de puzzle unde trebuie să strecuri micile piese ca să formezi imaginea. Toate părțile sunt acolo, dar până nu le așezi în ordinea corectă, nu-ți dai seama ce poză ar trebui să se formeze. Așa că asta am încercat să fac — să pun toate fragmentele în ordine.

Mi-am petrecut tot restul după-amiezii rotind toate bucățelele din mintea mea, încercând să le fac să se potrivească. Dar, spre deosebire de un puzzle clasic, aici piesele nu rămâneau locului. Se tot mișcau, schimbându-și forma. Aranjam doua sau trei, le puneam în ordine, le îmbinam și apoi le lăsam așa pentru o vreme, ca apoi să mă ocup de altele. Dar, până atunci, rezolvasem cu acele bucățele, însă părțile originale nu se mai potriveau. Deveniseră altceva. Și apoi, când mă apucam să lucrez din nou cu ele, celelalte părți se modificau.

Era enervant.

Cu toate astea, am perseverat și, până să vină seara, eram aproape sigură că pusesem totul în ordine, cel puțin atât cât se putea. Era încă instabilă, puțin neclară, dar toate părțile componente erau la locul lor și, într-un final, am putut vedea imaginea de ansamblu. Singura problemă era că reprezenta una abstractă, și, indiferent de cât de mult priveam, tot nu-mi dădeam seama ce ar fi trebuit să însemne.

Mai târziu în acea seară, pe la zece, Lenny Craine veni în vizită. Eram în cadă când a sosit. Radioul se auzea încetișor pe fundal, iar baia era plină de aburi. L-am auzit pe tata deschizând ușa, apoi pe amândoi intrând în camera de zi și pe Dominic în timp ce cobora, ca să li se alăture. Sufrageria se afla exact sub baie, așa că am închis radioul și am stat nemișcată, încercând să aud ce discută. Însă tot ce am putut să aud au fost un ciocnit de pahare și o bâiguială înăbușită, prin parchet.

Am deschis radioul la loc și mi-am scufundat capul sub apă.

Las-o baltă, mi-am spus. Ignoră-i. De ce îți pasă despre ce vorbesc? Probabil că despre

nimic important. E doar Lenny care vine pentru un păhărel... sau pentru mai multe... o discuție liniștită... nu e nimic.... nimic din ce te poate interesa...

M-am așezat în fund și mi-am curățat săpunul din păr.

... Și chiar dacă e ceva care are legătură cu tine, nu vrei să afli chiar acum, nu-i așa? Mai așteaptă. Du-te în pat. Ești obosită. Mâine e sâmbătă. Trebuie să te trezești devreme pentru festival. Nu vrei să cobori... imaginează-ți... ei stând la masă, fumând, bând bere și discutând despre pescuit, cărți sau orice altceva... Dominic, tata și Lenny... râzând...

Ce treabă ai tu cu asta?

Am ieșit din cadă, m-am postat în fata oglinzii și mi-am impus să tac. Apoi mi-am uscat repede părul, mi-am tras un capot pe mine și am coborât.

În camera de zi, perdelele erau trase și prin fereastră se vedea o lună plină care strălucea puternic. Era luna care apărea în timpul fluxului, joasă, la fel de clară și luminoasă ca un soare alb și palid. Tata era la fereastră, Dominic în fotoliu, iar Lenny se prăbușise greoi pe canapea. Fiecare avea în mână ceva de băut și toți erau serioși.

O liniște apăsătoare umplea camera.

Tata își întoarse privirea de la fereastră și îmi zâmbi. Se străduia - dar nu îndeajuns. Nici cel mai larg zâmbet din lume nu ar fi fost în stare să ascundă îngrijorarea din ochii lui.

— Vrei un pahar de vin? întrebă el.

Am încuviințat, dând din cap,

— Dom? zise tata.

— Îl aduc eu, răspunse Dominic.

Am traversat încăperea și m-am așezat lângă Lenny. Nu purta uniforma, ci doar o cămașă kaki lejeră și o pereche veche de pantaloni lăbărțați.

— Buna, Cait, zise el. Aștepti cu nerăbdare festivalul?

Vocea lui avea acea veselie forțată care, de obicei, nu însemna altceva decât vești proaste.

Am dat din cap.

— Vii și tu?

— Desigur, rânji el. Cineva trebuie să mențină ordinea. Știi și tu cum pot deveni fanaticii ăștia ai mediului când scapă de sub control. RSPCA, Liga pentru Protecția Pisicilor, Institutul pentru Femei...

M-am forțat să zâmbesc.

Dominic veni la masă cu încă o bere pentru Lenny și cu un pahar de vin pentru mine. În timp ce mi-l înmână, îmi aruncă o privire care voia să zică „ai grijă“. Nedându-mi seama în legătură cu ce se presupunea că trebuie să fiu atentă, mi s-a părut stupid. L-am privit cu atenție așezându-se în fotoliu și aprinzându-și o țigară, sperând că-mi va oferi un indiciu, dar fața lui era inexpresivă. Am luat o gură de vin și m-am uitat la tata. Stătea în picioare, lângă fereastră, bând whiskey și analizându-mă ca o pasăre de pradă.

— Cum de te-ai rănit? mă întrebă deodată.

— Poftim?

Facu un semn cu capul.

— Tăietura de la genunchi.

Am privit în jos. Tivul de la capot alunecase într-o parte, scoțând la iveală rana vineție de pe genunchi.

— La plajă, am răspuns repede. Am alunecat -era un țăruiș de metal sau așa ceva înfipt în nisip...

Tata se uită fix la mine.

— Când?

— Nu-mi aduc aminte... ieri, cred.

— De ce nu mi-ai zis?

Am ridicat din umeri.

— E doar o tăietură.

Îmi aruncă o privire dură și intensă.

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus?

— Despre ce?

— Despre Lucas.

M-am uitat pe furiș la Dominic. Privea în gol. M-am uitat din nou către tata.

— Ce legătură are una cu alta? am întrebat eu.

— Tu să-mi zici.

— Nu e nimic de zis.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu știu... acum câteva zile. L-am zărit la râu. De ce?

Tata luă o înghițitură de whiskey și Lenny continuă interogatoriul:

— Când anume s-a întâmplat asta, Cait?

— Tocmai am zis - cu câteva zile în urmă.

— Miercuri? Joi...?

L-am privit pe el, apoi pe tata.

— Cait, spune-i în ce zi era, zise tata.

A trebuit să mă gândesc puțin. Eram la râu, care era aproape nemișcat. Reflexia soarelui se unduia pe suprafața apei și două lebede pluteau aproape nemișcate către capătul celălalt... părea să se fi întâmplat acum mult timp.

— Miercuri, am răspuns,

— Ești sigură?

— Era miercuri.

— Ce făcea el?

— Nimic... ne-am întâlnit din întâmplare la râu. Nu făcea nimic.

— Ai vorbit cu el?

— Da.

— Despre ce?

— Nu-mi aduc aminte... chestii,știi tu. Nimic important.

Lenny se frecă la gură.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce anume?

— Te-a...

— M-a ce?

Tata veni spre mine și se puse în genunchi în fața mea.

— Te-a atins, iubire?

— Poftim? Ce vrei să zici - m-a atins? La ce naiba te referi?

— Îmi pare rău, Cait, spuse Lenny. Trebuie să întrebăm...

— De ce? m-am răstit. De ce te interesează?

Tata își puse mâna pe genunchiul meu:

— E-n regulă, Cait...

— Nu e, am răspuns nervoasa. Nu e în regulă. Ce se petrece? De ce îmi tot puneți întrebările astea stupide?

Lenny îmi răspunse:

— S-a mai depus o plângere la adresa lui Lucas.

M-am întors ca să-l privesc, știind ce avea să zică înainte de a fi rostit ceva.

— O tânără a fost molestată lângă stânci, în după-amiaza asta. Ni l-a descris destul de bine pe atacator...

— Și crezi că era Lucas?

Lenny dădu aprobator din cap.

— Un tânăr, de înălțime medie, cu părul blond, haine verzi, care avea o traistă de pânză...

— Fata asta, am zis eu. Cine era?

Lenny îl privi pe tata.

— Angel Dean, spuse tata.

Am râs, nu m-am putut abține:

— *Angel Dean?*

Tata se încruntă la mine.

— Cait, nu este amuzant. Avea un cuțit. A spus că a amenințat-o...

— Ea ar face-o.

— Poftim?

Am oftat.

— Tată, minte. Inventează. Lucas nu i-ar face nimic. Nici măcar nu s-ar apropia de ea. Minte. Este evident.

— De ce ar face asta? întrebă Lenny

— Pentru că...

Și brusc mi-am dat seama că nu-i puteam spune motivul. Dacă le-aș zice, ar trebui să le povestesc tot. Și dacă le-aș povesti tot... ei bine, ar trebui să le spun tot.

— Și când a avut loc acest așa-zis atac? am întrebat eu.

— În jurul orei două, răspunse Lenny.

— L-ai întrebat pe Lucas unde se afla?

— Încă nu am reușit să dăm de el.

Am inspirat adânc.

Era cu mine.

Două perechi de ochi mă sfredeliră.

M-am uitat la tata.

— Când am ieșit azi cu Deefer.. îți amintești? Am mers la plajă. Ne-am întâlnit cu Lucas și ne-

am plimbat. Am fost cu el cam de pe la unu și jumătate până la două și jumătate.

— De ce nu ai spus așa mai devreme? întrebă tata.

Am ridicat din umeri.

— Nu știi.

— Nu știi? întrebă Lenny.

— Nu am avut chef.

— Cait, hai...

— Am fost cu el, am zis hotărâta. Nu ar fi avut cum să o atace. Eram cu el.

Lenny își scutură capul.

— Tot o să trebuiască să-l aducem la secție.

— Pe ce motiv? Aveți dovezi?

Lenny mă privi:

— Angel ne-a spus cine era, Cait. L-a descris...

— Vreo urmă de substanțe chimice? Leziuni? Vânatăi, piele sub unghiile ei, sânge, lichide... ceva din toate astea?

— Cait! exclamă tata.

Nu mi-am dezlipit ochii de pe Lenny:

— Aveți vreo probă?

Lenny mă privi.

— Nu încă.

— Nu e puțin ciudat?

— Posibil... s-a mai întâmplat...

— Dar te-ai aștepta să găsești ceva, nu-i așa?

Dădu din cap.

— De obicei.

— Ar fi indicat să îi mai ceri niște detalii lui Angel, i-am sugerai eu. Să o examinezi mai bine.

— Ascultă, Cait, dacă știi ceva...

— Tot ce știu este că nu Lucas a făcut-o. Nu ar face-o. Crede-mă - nu e așa. Și, oricum, cum am mai zis, el era cu mine. Dacă vrei să dau o declarație, am să o fac.

M-am uitat înspre tata.

— Nu el a comis-o.

Au tot continuat sa-mi pună întrebări, dar nu mai aveam ce să le mai răspund. Nu, nu știam unde era Lucas. Nu, nu știam dacă se mai afla pe insulă. Nu, nu aveam idee unde s-ar fi dus dacă ar fi părăsit insula... Nu știam nimic. Ceea ce era cam adevărat. Nici eu și nici ei nu eram prea încântați.

Cred că, din punctul ăsta de vedere, eram chit.

Înainte să plece, Lenny mă trase la o parte și-mi spuse la ureche:

— Cait, nu-ți forța norocul. Te plac și-l plac și pe tatăl tău. Sunteți oameni buni. Mă bucur că îmi sunteți prieteni. Dar tot sunt ofițer de poliție. Trebuie să îmi fac meseria. Nu pot să mă implic mai mult - înțelegi?

— Fă ceea ce vrei, i-am spus.

Mă privi. Dezamăgirea i se citi în ochi.

— Of, Cait, oftă el. Credeam că faci parte din rândul celor buni.

Mă luă prin surprindere. Nu cred că ar fi trebuit să mă surprindă, dar o făcu. Mă durea și pe mine, de asemenea.

Nu era corect. Eu eram dintre cei buni, de aceea procedam așa. Încercam să fac cum era mai bine... Eram bună...

Nu-i așa?

Mi-am coborât ochii și am privit podeaua.

Nu mai știam.

Tata îl conduse pe Lenny până la ușă, lăsându-mă, pentru un minut, singură cu Dominic. De îndată ce am auzit ușa de la intrare închizându-se, m-am aplecat cu scaunul mai în față.

— Au aflat ceva? am întrebat șoptit.

— Despre ce? zise el.

— Despre tot.

Se încruntă.

— Nu cred.

— A menționat Lenny ceva despre Tait sau Brendell?

— Mie nu... I-am povestit cum m-a lovit Brendell cu tacul de biliard, dar nu cred că m-a crezut.

Aruncă agitat o privire către ușă.

— Chestia asta cu Angel și Lucas...

— A înscenat-o Tait - nu ți-ai dat seama?

Scutură din cap.

— Am presupus că glumește. Nu credeam că va...

Ușa de la intrare se închise cu zgomot.

Dominic mă privi,

— Să nu spui nimic, am șuiert eu. Nu o face...

Tata intră și se opri în pragul ușii, privindu-ne. Nu părea prea drăgăstos. În timp ce așteptam să spună ceva, gândul îmi zbură la ziua precedentă, când am rămas singură cu Lucas, la marginea pădurii, când mă simțisem de parcă mai fusesem acolo, dar cu altcineva în locul lui Lucas... și, gândindu-mă la asta, acel sentiment straniu reveni. Doar că de data asta era și mai ciudat. Nu-mi puteam da seama dacă *ăsta* era momentul la care mă gândisem atunci, și tata era acel altcineva sau dacă *atunci* era momentul la care mă gândeam acum și Lucas era altul... cineva cunoscut... și cu care vorbeam despre secrete...

Nu sunt un copil.

— Cait? întrebă tata.

L-am privit.

— Nu sunt...

— Ce nu ești?

Am clătinat din cap.

— Nimic. Eu doar... nu-i nimic.

La un semn al tatei, Dominic se ridică și părăsi încăperea. Tata îl privi ieșind, închise ușa, apoi veni și se așeză lângă mine. Canapeaua se adânci la mijloc și ne aduse mai aproape.

Tata îmi puse mâna pe genunchi.

— Cred că a venit vremea să avem o mică discuție.

Acum că eram singuri, îmi era teamă că instinctele vor prelua controlul, că am să cedez și am să spun tot adevărul. Era ceea ce aș fi făcut în mod natural, felul în care reacționasem mereu în trecut și nu credeam că puteam rezista. Nu credeam că am curajul... nici că îmi lipsea. Dar, într-un final, nu a fost atât de greu pe cât mi-am imaginat.

Tata nu era furios. Sau, dacă era, nu o arăta. Și-a păstrat calmul chiar și când nu i-am răspuns la întrebări. Nici nu a strigat, nici nu a izbucnit și nici nu a luat-o razna. De fapt, privirea îi era atât de fixă și vocea atât de calmă, încât m-am chinuit să nu adorm. Au fost multe întrebări - despre Lucas, despre Dominic, despre Angel.

Dar majoritatea au avut legătură cu mine - ce simți? ce crezi? ce e greșit? de ce mă minți? de ce nu ai încredere în mine? ce vrei să faci? cum pot să te ajut? ești tristă? fericită? bolnavă? singură? geloasă? plictisită? nervoasă?... Erau întrebări pe care mi le tot puneam încă de când am fost destul de matură cât să gândesc și nu aș fi putut să răspund la ele nici dacă aș fi vrut. Așa că am acționat așa cum ar fi trebuit să procedeze o fiică adolescentă și confuză — am privit fix peretele, distantă și neputincioasă și mi-am dorit ca lucrurile să fi fost altfel.

Știu că ar fi trebuit să spun ceva, chiar dacă doar pentru a-l liniști pe tata, dar nu am știut ce. Nu mi-am găsit cuvintele. Mintea îmi fugea. Nu știu unde anume. Nici măcar eu nu aveam idee la ce mă gândeam. Eram prea obosită. Nu mă puteam concentra. Gândurile mele erau neclare și în ceață.

Trebuie să fi fost miezul nopții când mi-am dat seama că tata încetase să mai vorbească. Stătea acolo, cu brațul pe după mine, privind în gol pe fereastră. Luna dispăruse, iar camera era tăcută și întunecată. M-am întins către el și m-am uitat în ochii lui,

— Îmi pare rău, i-am zis.

Zâmbi.

— Știu. O să vorbim mâine despre asta. Acum, cred că ar fi mai bine să te culci.

L-am pupat de noapte bună și l-am lăsat singur, pe întuneric.

Cincisprezece

A doua zi, m-am trezit devreme, am făcut un duș și am început să mă pregătesc pentru festival. Era doar în jur de ora șapte, dar căldura era deja insuportabilă și se părea că așa va rămâne. Cerul era înalt și albastru și nu se simțea nici o adiere de vânt. Era o zi numai bună pentru pantaloni scurți și o vestă, dar, conștientă încă de tăietura de la genunchi și de vânătăia de pe braț, m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni trei-sferturi și o bluză cu mânecă lungă. Am început să mă joc cu părul, încercând să-i dau o formă deosebită, dar, după o vreme, m-am plictisit să mă tot privesc în oglindă și am renunțat. Oricum, nici nu prea aveam chef să arăt bine. Care ar fi fost scopul? Orice aș fi purtat și în orice fel mi-aș fi făcut părul, până la sfârșitul zilei, tot aș fi transpirat și m-aș fi murdărit. Și, în plus, nu era decât un festival stupid și restrâns. Nici un motiv pentru care să te agiți. Nimic nu avea să se întâmple.

Lucas nu va veni.

Nu era prost. Ar ști că e căutat de poliție și ar mai ști că asta ar fi una dintre cele mai mici griji ale sale. Până atunci, povestea lui Angel s-ar fi aflat și, cu ajutorul lui Jamie, dintr-un zvon nefondat, s-ar fi transformat într-un fapt sigur: Lucas era un pervers, un pedofil, un violator și, cu atât mai mult, un țigan nenorocit, care fură. Dacă ar fi apărut oriunde în preajma festivalului ar fi ieșit scandal.

Nu, Lucas nu avea să fie acolo. Dacă ar fi avut puțină minte, s-ar fi aflat acum la kilometri

distanță, îndreptându-se către coasta de sud... *sunt niște locuri frumoase în Dorset și Devon. Dintotdeauna mi-am dorit să privesc mlaștinile... Am să-ți trimit o vedere...*

Minunat, mi-am spus. O vedere...

Mi-aș dori să fii aici...

M-am pieptănat, mi-am pus o pălărie de soare și mi-am zis să uit. A plecat. Uită. Cât a durat, a fost frumos - orice ar fi fost. Dar acum s-a sfârșit. E gata. Terminat. E timpul să merg mai departe...

Rahat, rahat, numai prostii.

A fost frumos, la naiba. A fost amuzant. Captivant. Mizerabil. Greu. Înfricoșător. Îți rupea inima. Era viu. Adevărat. A fost tot ce a fost.

Și acum...?

Acum, nu aveam să mă aștept la nimic altceva decât la o zi lungă și fierbinte alături de Simon și mama lui, vânzând insigne cu *Salvați plaja* și bând Cola caldă.

Chiar vreau asta? M-am gândit eu. Chiar îmi doresc?

M-am privit fix, în oglindă.

Aduce vreo schimbare dorința ta?

Înseamnă ceva?

Fata din oglindă mă privi cu un chip inexpresiv și ochi goi - nu-mi era de nici un ajutor.

Preț de câteva minute, am rămas în fața oglinzii, plângându-mi de milă, apoi m-am dus la baie, i-am șoptit ceva elanului, am băgat într-o pungă de hârtie toate lucrurile pentru RSPCA și am plecat spre sat.

Festivalul de vară din Hale se organizează în fiecare an, în a doua sâmbătă din august. Nu e unul dintre cele mai senzaționale evenimente, dar, până acum, a fost mereu ceva plăcut. În cea mai mare parte a satului, traficul nu este permis și, până la ora nouă, strada principală și toate celelalte străzi adiacente sunt împânzite cu tot felul de standuri: pentru acte de caritate locale, de arte și meșteșuguri, cu tombole, antichități, plante, haine, cu tot felul de chestii... cu tot ce te-ai aștepta de la un mic festival sătesc. Barurile sunt deschise toată ziua. Sunt rulote cu înghețată, burgeri, standuri pentru vegetarieni, oameni care vând pâine și prăjituri făcute în casă. De obicei, e și o fanfară și un grup de localnici care cântă prin baruri, undeva pe o scenă improvizată; una dintre acele formații cu două-trei piese, cu tobe, orgă și o femeie de vârsta mijlocie care interpretează, plină de energie, melodii vechi ce îi fac pe cei în vârstă să bată din palme dacă au băut câteva pahare. Și, toată ziua, străzile răsună de zgomotul jonglerilor, clovnilor și al spectacolelor de teatru în aer liber. Când vremea e bună, devine destul de aglomerat. Localnicii sunt covârșiți de un val de vizitatori de pe continent și, până la orele amiezii, străzile devin, de obicei, aglomerate.

Când am ajuns eu, era încă devreme și toți erau ocupați să-și pregătească standurile. Pe majoritatea îi cunoșteam, cel puțin cât să îi salut, și în timp ce mă îndreptam către standul RSPC de lângă bibliotecă, am fost întâmpinată de o mulțime de capete care mă salutau și de gesturi făcute cu mâna, care, într-un fel, mi-au crescut moralul. Strada era un focar de agitație, cu oameni care umblau de colo până colo, descarcând lucruri din camionete, râzând, țipând și fredonând melodia de la radio. Mă așteptam ca locul să fie plin de zumzete. Dar mai era și altceva în aer, ceva ascuns. Toate lucrurile aveau un tăiș. Ochi micșorați, printre zâmbete, chipuri încruntate, priviri tainice...

E Angel, mi-am spus, apropiindu-mă de standul RSPCA. Toată lumea auzise despre sărăcuța

Angel și despre monstrul care a atacat-o. Mai întâi Kylie Coombe, acum asta - unde o să se mai ajungă?

— Bună dimineața, Cait, spuse doamna Reed. Îți mulțumesc pentru că ai venit.

Am privit în sus și am zâmbit.

Mama lui Simon e una dintre acele femei cărora nu le pasă de cum arată, dar care arată destul de bine întotdeauna. Trecută de patruzeci de ani, cu părul blond-deschis, lung până la umeri și cu un chip drăguț și proaspăt, nemachiată, purta o rochie albă simplă, fără pantofi sau accesorii. Ochi îi străluceau precum niște bijuterii.

— Dă-o înapoi, zise ea, întinzându-se să-mi ia sacoșa, dă-mi-o mie. Pari încălzită. Vrei ceva de băut?

Puse sacoșa pe teighea și-mi dădu o cutie de Cola economy-brand. Nu prea voiam să o iau, dar i-am mulțumit oricum. Am privit către Simon. Capsa afișe pe peretele din spate.

— Bună, Simon, am spus eu.

Îmi zâmbi. Era un zâmbet sincer, care m-a făcut să mă simt ușurată. După ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am întâlnit, nu l-aș fi învinovățit dacă nu ar mai fi vrut să aibă de-a face cu mine. Se întoarse către afiș, îl termină de aranjat, după care puse capsatorul în buzunar și vorbi cu mama lui:

— Te descurci singură câteva minute? Aș vrea să vorbesc cu Cait.

— Bine, zise ea. Totuși, nu întârzia. E multa treabă de făcut.

— Cinci minute, zise el, făcându-mi semn să-l urmez.

Am coborât pe strada principală și am cotit pe o alee liniștită, care dădea în spatele bibliotecii. Încă țineam în mână cutia nedesfacută de Cola. Când ne-am așezat pe bordură, i-am oferit-o lui Simon.

Strâmbă din nas.

— Nu știu de ce o cumpără. Nu suport chestia asta. Purta o cămașă neagră și groasă, cu mânecile suflecate, o pereche de pantaloni negri uzați și ghete negre. Hainele închise la culoare îi scoteau în evidență paloarea pielii. Aproape că părea anemic. În afară de asta, părea totuși destul de fericit.

— Ai auzit? Întrebă el.

— Ce anume?

— Angel Dean - cineva a atacat-o.

— Da, știu.

— Se crede că e băiatul ăla, știi tu, ăla care...

— Nu vreau să discut despre asta.

— Se zvonește că a fost văzut prin Moulton...

— Simon, am spus, privindu-l nervoasă, chiar nu vreau să vorbesc despre asta, OK?

Pentru un moment, se uită lung la mine, părând puțin contrariat, apoi își atinse ușor manșeta și privi în jos.

Am mai rămas acolo ceva vreme, în liniște, nefăcând altceva decât să privim stângaci spre pământ. Gândul îmi zbură înapoi, la acea zi de sâmbătă de acum două săptămâni, când stăteam în stația de autobuz, așteptând-o pe Bill și citind afișul Village Events. *Sâmbătă 29 iulie - vânzare de vechituri în hala comunei. Duminică 30 iulie - concert cu intrare liberă în Parcul rustic, fanfare + majorete le de la Moulton. Sâmbătă 5 august - concursul de canotaj*

West Hale: ziua distracției în familie. Sâmbătă 12 august - Festivalul de vară din Hale...

La acea vreme, totul părea atât de inofensiv!

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse Simon.

— OK.

Pe drumul de întoarcere, am încercat să-mi cer scuze pentru purtarea mea de miercuri, dar Simon nu mă băgă în seamă. Fie era prea bun, fie chiar nu realizase cât de antipatică fusesem. Prefer să cred că era doar drăguț. Pentru că, dacă nu era și dacă a crezut cu adevărat că purtarea mea era acceptabilă... ei bine, era prea jalnic ca să mă gândesc.

Câteva ore mai târziu, festivalul era în plină desfășurare. Formația începuse să cânte, muzica răsună din aparatele din baruri, iar pe stradă se creascră ambuteiaje. Niciodată nu mai fusese atât de aglomerat. Ne-am grăbit. Era incredibil de cald și, cu cât timpul se scurgea, cu atât atmosfera se încălzea mai mult, Oamenii își dădură hainele jos, până rămaseră cu pieptul gol sau în bikini, iar aerul era înțesat cu mirosuri de parfum și de loțiune de bronzat. Presupun că era căldura cea care făcuse mulțimile să iasă - asta și toate zvonurile picante care circulau. Fiecare avea o părere proprie - cumpărători, localnici, proprietari de standuri, chiar și oameni de pe continent - și, în timp ce lucram, auzeam un val constant de comentarii diverse — *al naibii țigan... aproape că a omorât-o, din câte se pare... oamenii de genul ăsta trebuie puși la punct... fii atent, că sunt obișnuiți — este vorba de caracterul lor, știi tu... dezgustător...*

Nimeni nu avea nimic rațional de spus. Era ca și cum căldura, zgomotul și mulțimile i-ar fi înnebunit pe toți. Chiar și persoanele despre care știam că sunt inteligente și cu scaun la cap vorbeau acum numai prostii.

ladul e în ceialți, a spus cineva odată. Nu știu sigur cine, dar pot să pun pariu că a locuit pe o insulă.

Chiar dacă știam că nu-și va face apariția, m-am tot uitat după Lucas. Știu că era stupid, dar, undeva în mintea mea, era o voce firavă care nu-mi dădea pace: *s-ar putea deghiza... și-ar putea trimite un mesaj... s-ar putea să privească de pe stânci...*

Sigur, mi-am spus, și ar putea să vina pe un cal mare și alb și să mă ducă în Țara Minunilor.

Totuși, am continuat să fiu atentă. O dată sau de două ori chiar mi s-a părut că-l văd - o strălucire verde în depărtare, la capătul străzii, un smoc de păr blond mișcându-se prin mulțime, o siluetă solitară mergând pe stânci - dar totul era numai în imaginația mea.

Pe la prânz, am avut ceva probleme cu un copil caraghios care purta ochelari și care voia să cumpere un afiș cu un câine subnutrit. Desigur, nu era pentru vânzare, era una din imaginile pe care RSPCA le folosea ca să arate cum își maltratează oamenii animalele de companie. Și când i-am spus că nu îl poate cumpăra, a început să plângă. În încercarea de a-l liniști, i-am arătat niște radiere de ultimă generație, dar nici nu a vrut să știe. Tot arăta cu degetul spre câinele bătrân și slăbănog, zicând întruna: „Acela, acela, acela...”

Apoi cineva spuse: „Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i ce vrea”.

Am privit în jur, spre persoana dinspre care venise cuvintele, gata să-mi pierd cumpătul, doar ca să-l văd pe tata, cu un rânjel foarte larg pe chip. Dominic era lângă el, într-o parte, iar peste drum, am fost surprinsă să le văd pe Rita și pe Bill Gray.

— Bună, John, zise doamna Reed.

- Bună, Jenny, răspunde tata. Cum îți merge?
- Ca naiba. Nu ți-ar veni să crezi cât a fost de aglomerat.
- Îmi zâmbi, apoi privi iarăși către tata.
- Nu ne-am fi descurcat fără Cait.
- Sper că o puneți serios la muncă, spuse tata.
- Ei bine, totul e pentru o cauză nobilă.
- Aruncă o privire copilului pe care îl serveam. Încă plângea.
- Simon, zise ea. Ai tu grijă de micuțul ăsta. Cait poate să facă o pauză, cât sunt ai ei aici.
- Nu mă deranjează... am început să spun.
- Nu te prosti. Hai, du-te!
- Când am dat să plec, Simon s-a întins și a început să dezlipească afișul cu câinele.
- Nu poți să i-l dai, i-am zis.
- De ce nu? Îl vrea.
- E doar un copil — o să-i provoace vise urâte.
- Și?
- Am clătinat din cap și l-am lăsat pe el să se ocupe de problemă.
- În afara standului, tata își făcu loc prin mulțime, ca să mă întâmpine.
- Ce mai faci? mă întrebă el. E totul bine?
- Am dat din cap în semn că da.
- Mi-e cald.
- Din cauza soarelui, rânji el. Asta pățești.
- Își puse brațul pe după umărul meu și mă traversă strada.
- Ne-am gândit să mergem la *Câinele și fazanul*. Cum ți se pare?
- Da... bine.
- Am aruncat o privire peste drum, înspre Rita, Bill și Dominic.
- Ați venit împreună?
- Eu și Dom tocmai ne pregăteam să plecăm, când a venit Rita cu mașina și ne-a întrebat dacă vrem să ne ducă ea. Nu te superi, nu?
- Nu - de ce m-aș supăra?
- Dumnezeu știe - am renunțat să încerc să-mi dau seama ce se petrece aici.
- Ne-am alăturat celorlalți și ne-am îndreptat către bar.

Bill arăta foarte diferit față de ultima dată când am văzut-o. Părul îi revenise la culoarea naturală și purta o fustă de vară destul de simplă și o vestă alba obișnuită. În afară de un luciul de buze deschis la culoare, nu părea să fie deloc machiată. Ochiul îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare și părea obosită, ca și cum nu ar fi dormit nopți de-a rândul. Dar măcar era oboseală cauzată de lucruri naturale.

La bar, ceilalți au rămas înăuntru, cu o tavă plină de bere și niște sandviciuri, în timp ce eu și Bill am luat niște sticle de Cola reci ca gheața la terasa în aer liber. Era destul de ciudat să mă aflu lângă ea, bine și rău, ușor și dificil în același timp. Nu mi-am dat seama ce voiam. Voiam și nu voiam să stau de vorbă cu e... Voiam să intru și să discut cu Dominic... Nu voiam să discut cu Dominic... Voiam să aflu ce se petrece... nu voiam. Cred că totuși, cel mai mult, îmi doream

să-l văd pe Lucas. Dar nici în legătură cu asta nu mai eram atât de sigură.

Terasa era plină cu o mulțime de băutori zgomotoși și copii care alergau după rațele de pe lângă bazin, dar am reușit să găsim un loc cât de cât liniștit, în capătul grădinii, unde o bancă veche de lemn și acoperită cu mușchi era amplasată peste un rău secăt. Ne-am așezat și ne-am băut sucurile, zâmbind ciudat una spre cealaltă. Soarele era mai fierbinte ca niciodată, iar sunetele de la festival se pierdeau în atmosferă.

— Deci, am spus eu într-o doară. Ce mai faci?

Bill ridică din umeri.

— Mi-a fost și mai bine. Dar tu?

— Ar fi putut fi și mai rău.

Rânji.

— Cum merge cu standul?

— E cald. Aglomerat.

— Simon e bine?

Am privit-o, căutându-i pe chip orice semn de răutate, dar tot ce am văzut a fost o ușoară urmă de nervozitate.

— E la fel ca de obicei, i-am răspuns.

— Enervant de amabil?

Am râs fără să vreau. Nu prea semăna a râs, mai degrabă un fornăit scurt, dar care îmi lăsă un gust amar în gură. Iisuse, mi-am zis în sinea mea, de ce naiba ești mereu atât de slabă? De ce nu poți să fii și tu o dată mai neiertătoare? Ar trebui să fii supărată pe Bill. Ar trebui să o eviți, nu să îți petreci timpul cu ea, în mod civilizată, stând de vorbă și râzând de Simon.

Ce dracu' e cu tine?

Am inspirat adânc și am încercat să mă relaxez. Mirosul de bere rece venea dinspre bar, aducându-mi aminte de terasa de pe balcon, de lângă toaleta din barul din centrul orașului... de traficul care urla în sus și-n jos pe șoseaua cu două sensuri de dedesubt... de Trevor și Malcolm stând la o masă de plastic, la umbra unei umbrelor de plastic...

— Crezi că am fost o vacă nesimțită, nu-i așa? Întrebă Bill. Am privit-o. Nu știam ce să răspund. Oftă. Probabil că ai dreptate. Am fost. Dar nu am de gând să-mi cer scuze pentru asta.

— Depinde de tine ce vrei să faci, i-am zis.

— Nu știi tu ce fac eu.

Am ridicat din umeri.

— Cait, nu sunt o târfa. Vreau și eu să mă distrez puțin din când în când.

— Știu.

— Asta e tot - niște distracție. Există tot felul de oameni și vreau să îi cunosc. Vreau să știu ce fac. Vreau să mă simt bine și nimic mai mult.

— Și te simți bine?

Își alungă un țânțar de pe față și privi lung în depărtare. Am băut Cola rece și am privit o libelulă săgetând pe deasupra iazului, corpul său radiind de un albastru metalic, strălucitor. Se sprijini pentru o clipă pe aripile invizibile, apoi își înclină capul și străbătu silențios suprafața iazului, ca o navă cosmică, frumoasă și ciudată.

M-am întors către Bill.

— Am auzit că ai fost la petrecerea lui Lee Brendell?

Ridică din umeri.

— Nu a fost chiar o petrecere, doar un grup de oameni și multă băutură. Era și Dominic...

— Știu.

Am privit-o.

— Tu și cu el sunteți...

— Ce?

— Știi tu...

— Ce - eu și Dominic? Cred că glumești.

— Am crezut că...

— Ei bine, te-ai înșelat.

Scutură din cap.

— Doamne, Cait, când ai să te maturizezi? E o mare diferență între a plăcea pe cineva și a flirta și chiar a face ceva pe bune. Doar pentru că îmi place de cineva, asta nu înseamnă neapărat că-mi dau pantalonii jos de fiecare dată când îl văd.

— Nu?

Începu să rânjească.

— Ei... numai dacă îmi place foarte mult.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Bill clătină iar din cap, rânjind încă, după care am făcut schimb de priviri, nici una din noi nefiind sigură dacă era sau nu în regulă să glumim. Nu mi se părea nici bine, dar nici greșit. Ca să-mi ascund confuzia, m-am întins după Cola și am luat o înghițitură lungă. Bill făcu același lucru.

— Deci, am zis eu, punând paharul jos. Petrecerea asta de pe vasul lui Brendell - a fost reușita?

Râse.

— Nu prea. Toți sunt la fel în grupul ăla. Odată ce ai trecut de exaltarea de la început, devine cam plictisitor. Droguri și băutură - mai multe droguri și mai multă băutură...

— Știu, cunosc, am spus sarcastică.

O urmă de mânie îi apăru pe chip.

— Cel puțin eu fac un efort ca să mă maturizez. Nu poți afla totul din cărți, Cait! Nu te poți înfășura în vată și să pretinzi că totul e la fel ca înainte. Nu mai suntem fetițe. Lucrurile se schimbă. Câteodată trebuie să ieși și să faci unele chestii.

— O, sigur - să-mi pierd vremea cu Jamie Tait și Lee Brendell, să mă afixez prin Jeepuri și bărci cu motor, bând Cola și îmbătându-mă... asta vrei să zici că e maturizare?

— Poftim?

— Ai măcar idee de cum e Jamie Tait de fapt?

— Da, ți-am zis. E plictisitor. E un șmecheraș arogant...

— Și restul? Angel?

— Ce-i cu ea?

Am ezitat.

— Tot mai crezi că e în regulă? Crezi că e o companie bună?

Bill strâmbă din nas.

— Nu e corect.

— De ce nu?

— Uite cum stă treaba, poate că e cam ușuratică și se dă ușor în spectacol, dar, în adâncul ei, e la fel ca noi două.

— Nu fi caraghioasă.

— Bine, nu chiar la fel. Și poate că, uneori, cam atinge o limită. Dar asta nu înseamnă că merita ceea ce i s-a întâmplat. Nimeni nu o merită.

— Nici nu am afirmat asta. Tot ce am vrut să spun e că asta ți se poate întâmpla atunci când te încurci cu cine nu trebuie și când te distrezi prea mult.

— Ei hai, Cait! Cum poți să o învinovățești? Ce i s-a întâmplat lui Angel i s-ar fi putut întâmpla oricui. S-a aflat în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit, nimic mai mult. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe cei care l-au lăsat să scape de la bun început.

— Pe cine?

— Pe țigan - pe cine altcineva? L-au găsit, nu? Cei de la poliție l-au prins deja pentru ceea ce i-a făcut lui Kylie Coombe, dar apoi l-au eliberat. Dacă nu i-ar fi dat drumul, nu ar fi atacat-o pe Angel.

Am privit-o. Pentru un scurt timp, nu mi-am putut da seama la care Bill mă uitam. Chipul ei părea să ezite între două personalități diferite: vechea Bill, cea pe care obișnuiam să o cunosc atât de bine; și noua Bill, cea care mă dezgusta. Erau două persoane distincte, erau la fel, se îmbinau, jumătate și jumătate, contopindu-se una cu cealaltă și apoi separându-se iar...

Am scuturat din cap ca să-mi alung din minte năluca.

— Nu te înțeleg, am spus obosită. Chiar nu reușesc. Acum un minut avea sens ce spuneai, iar în clipa următoare îmi vii cu lucruri din astea.

— Cum ar fi?

— Bill, ai văzut ce s-a întâmplat la concursul de canotaj. Ai fost acolo. Ai văzut cu ochii tăi. Cum poți să te minți? am oftat. Cred că ai petrecut prea multă vreme cu oameni nepotriviți.

— Și tu nu ai făcut la fel, presupun?

— Ce vrei să spui cu asta?

Coborî privirea.

— Nimic.

Deja mă săturasem. Totul era prea confuz, prea de neînțeles, prea multă dragoste și ură amestecate. Îți făcea greață.

— Cred că ar fi mai bine să plec, am zis eu.

Cât m-am ridicat și am traversat gradina, Bill nu a zis nimic, dar simțeam cum mă privește. Nu știam ce să cred despre asta. Nu mai aveam nici o idee despre ce gândeam în general.

Am dus paharul gol la bar, apoi m-am dus la tata, ca să îi spun că plec. El și Rita împărțeau o sticla de vin, iar Dominic era într-o parte, îngrijind o jumătate de halbă de bere Lager¹⁵. Un plasture din tifon îi acoperea rana de la cap.

— Ați avut o discuție interesantă? Întrebă Rita.

— Da, mulțumesc de întrebare.

M-am întors către tata.

— Acum trebuie să mă înapoiez.

— La cât termini?

— Pe la șase, cred.

Se uită la Rita.

— Noi o să fim tot aici, nu-i așa?

— Așa sper.

Tata se întoarce către mine.

— Am parcat în spatele băncii de pe strada principală. Dacă nu ne întâlnim la stand, o să fim în mașină, OK?

Am dat din cap, apoi i-am aruncat o privire lui Dom. Avea o expresie a feței pe care nu o mai văzusem de multă vreme. Ușor îngrijorată, dar calmă și liniștită, care îmi aducea aminte de vechiul Dominic. Chiar mi-a făcut plăcere să o văd și nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc.

— Mai rămâi? I-am întrebat.

— Probabil, răspuse el. Am să te vizitez mai târziu, dacă vrei. Când o să fie mai liniște.

— Ar fi frumos.

Zâmbi.

— OK.

Pe fereastră, am văzut-o pe Bill traversând grădina. Pentru moment, am simțit nevoia să ies și să stau de vorbă cu ea din nou, dar știam că nu va rezolva nimic, așa că am făcut cale întoarsă și am plecat.

Șaisprezece

Până la prânz, cerul începuse să se acopere de nori, iar mirosul mării făcea ca aerul să devină mai dens. O ceață ușoară, de o lumină alb-argintie, se strecura printre razele soarelui, creând impresia de răcire și nimic mai mult. Niciodată căldura nu mai dogorise atât de puternic. Din cauza mirosului sărat al mării și al aromelor cărnii la grătar, al berii și al aerului care făcea ca atmosfera să fie uscată, se bea foarte mult. În mare parte, ceea ce se petrecea era aproape inofensiv, dar, din când în când, pe străzi răsunau strigătele bețivilor, după care se întocmeau procese-verbale ale celor câteva încăierări care izbucneau. În mod normal, nu m-ar fi deranjat atât de mult, dar din cauza tuturor lucrurilor care se petrecuseră în ultima vreme, acum mă simțeam cam iritată. De altfel, nici nu părea să fie vreun om al legii prin preajmă. Nu-l zărisem pe Lenny și pe nici un alt polițist. Presupun ca aveau alte treburi mult mai importante de făcut - cum ar fi să alerge prin împrejurimile orașului Moulton, în căutarea unor maniaci imaginari. Cu toate astea, te-ai fi așteptat să trimită pe cineva care să supravegheze situația.

Probabil că exageram, dar simțeam că se va întâmpla ceva neplăcut și asta nu-mi plăcea deloc.

Deși Dominic îmi zisese că mă va vizita, tot m-a luat prin surprindere faptul că a venit. Era în jur de ora două. Pentru moment, standul nu era aglomerat, așa că am întrebat-o pe doamna Reed dacă pot lua o pauză și apoi i-am făcut semn lui Dominic să ne întâlnim în spate.

Fuma o țigară și părea înfierbântat. Bandajul era dezlipit și transpirat.

— Arată bine, i-am spus.

Zâmbi prostește, atingându-și rana.

— Cineva mi-a băgat mințile în cap.

— Nu la timp.

— Da... Știu. Se întristă. Nu m-am priceput niciodată să citesc oamenii, nu-i așa?

L-am privit.

— Nu cred că vrei să vorbești despre asta?

— Nu chiar - poate mai târziu.

Trase din țigară și se uită cu coada ochiului la o fată care era în trecere. Îl văzu privind-o și încercă să pară sfioasă, dând din gene așa cum făcea prințesa Diana, dar gestul nu păru natural, așa că nu prea funcționează. Arăta ca și cum i-ar fi intrat ceva în ochi.

Dom mă privi.

— Ai mai auzit de Lucas?

— Nu - cred că a plecat.

— Păcat - nu am avut șansa să îi mulțumesc.

— Nici eu.

— Poate că se va întoarce când se vor potoli treburile.

— Nu cred. Nu e genul de persoană care să revină într-un loc anume.

— Totuși, poate că ar face-o pentru o persoană.

Mă gândisem și eu la asta, dar acest lucru m-a făcut să pătrund într-o lume incomodă a auto-iluzionării, ceea ce nu-mi plăcea. Și nu pentru că nu m-aș fi apreciat, ci pentru că eram realistă. Sunt OK, sunt în regulă, destul de drăguță - dar nu deosebită. De ce naiba ar vrea o persoană specială să se întoarcă la *mine*?

Dom își aprinse o altă țigară,

— Fumezi prea mult, i-am spus.

— Parca ai fi...

Vocea îi pieri și se schimbă la față în momentul în care Jamie Tait și Sara Toms au apărut deodată de după colțul unde se afla standul, mergând braț la braț. Stomacul mi s-a întors pe dos. Știam că mai devreme sau mai târziu ma voi întâlni din nou cu Jamie și încercasem să mă pregătesc pentru acest eveniment spunându-mi să nu intru în panică, să-mi păstrez calmul, să fiu vitează, să nu-mi ies din sărite... dar când l-am văzut, curajul meu s-a dus pe apa Sâmbetei. Teamă, șoc, dezgust, rușine... toate acestea cântăreau mai mult decât mi-aș fi imaginat vreodată. Și, cumva, văzându-l civilizat și liniștit împreună cu Sara, făcu totul să pară mai rău. Jamie era îmbrăcat cu un maiou Nike și cu o pereche de pantaloni scurți pentru plajă, iar Sara, peste costumul decoltat de baie, dintr-o singură piesă, purta o fustă lungă, legată într-o parte.

— Ei bine, ce întâmplare, zise Jamie cu un sâsâit ușor. Cum o mai duci, McCann? Ce-ți mai face capul?

Dom se uită la el.

— Presupun că mai bine decât al tău.

Jamie tresări. Chipul lui era un ansamblu de carne rănită și de copci. O tăietură urâtă îi creșta o nară, iar nasul era lipsit de culoare și umflat din cauza faptului că Lucas îl lovise cu genunchiul în față. Și gura o avea umflată într-o parte și, când zâmbea, se vedea că îi lipsește o bucățică din dintele din față. Asta ar fi ținut locul tăieturii. Mă întrebam ce îi povestise Sarei despre rănile sale. Orice i-ar fi zis, sunt aproape sigură că nu era adevărul.

Ridicând din umeri și zâmbind strâmb, încercă să nu dea atenție.

— Cel puțin, când se va vindeca, voi avea o față de care va merita să-ți aduci aminte.

Se uită spre mine.

— N-ai s-o uiți, nu-i așa, Caity?

— Nu, am spus, încercând să-mi controlez vocea tremurândă. Presupun că nu.

Zâmbetul îi dispăru și veni către mine. Sara îl trase înapoi.

— Dragule, ține-te departe de ea, îi zise, privindu-mă fix. Nu știi pe unde a umblat.

Jamie zâmbi, dând cu limba peste dintele spart. Sara își strecură mâna în maioul lui și continuă să mă privească lung. Nu mai văzusem niciodată asemenea ochi: reci, inexpresivi, inumani. Era înfricoșător.

Dominic veni lângă mine.

— Nu o băga în seamă, îmi șopti el. Nu-i normală la cap.

Ridică vocea și se adresă lui Jamie:

— Deci, cum mai merge, Tait? Tot mai menții lucrurile proaspete?

Cuvintele erau obișnuite, dar tonul era dur.

— Destul de proaspete, răspunse Jamie:

— Cred că ai auzit ce i s-a întâmplat lui Angel.

Jamie zâmbi rece.

— Șocant, nu-i așa ?

— Și acum băiatul a dispărut.

— Așa se spune.

— Atunci, se pare că ai obținut ce ai vrut.

— Întotdeauna obțin, McCann.

— Nu lași gunoaiele să îți intre în casă, nu?

— Te-ai prins.

— Și ce ai avut cu mine?

— Ai primit ceea ce ai meritat.

Dom oftă și clatină din cap.

— Iți plac joculețele tale, nu-i așa?

— După cum am spus, ai primit ceea ce ai meritat.

Se uită la mine.

— Și tu de asemenea. Apropo, cum dormi?

— Nu prea bine, i-am răspuns. Dar cel puțin, eu nu am făcut pe mine în ultima vreme.

Fața îi îngheță. Sara se uită la el și Dominic se uită la mine, dar, pentru un scurt moment, nici unul din ei nu a existat. Eram doar eu cu Jamie Tait și amintirea noastră comună în care el zăcea pe cărare, cu fața acoperită de sânge și cu pantalonii pătați de urină. Nu mă mândream cu faptul că îi readusesem aminte, a fost urât din partea mea, dar, stând acolo și privindu-ne lung, trebuie să recunosc faptul că rușinea de pe chipul său mi-a făcut plăcere.

Sara îmi aruncă o privire criminală, după care șuieră în urechea lui Jamie:

— Despre ce vorbește?

Nu dădu nici un răspuns, continuând să mă fixeze cu privirea.

Sara îl scutură

— *Jamie!*

— Taci, o repezi el. Plecăm.

— Vreau să știu.

— Încetează!

O trase de acolo, apoi se întoarse și mă împinse cu degetul.

— Tu - o să ne mai vedem noi, scârbă mică, și când o să te văd, o să îți dorești să nu-l fi oprit.

Gândește-te... gândește-te la asta.

Apoi se răsuci pe călcâie și plecă în viteză în josul străzii cu Sara mergând în spatele lui, privind peste umăr și aruncându-mi priviri răutăcioase.

Dominic îi privi plecând.

Am oftat adânc.

Din spatele standului, Simon își scoase capul.

— Ce a fost cu asta? A plecat? E totul în regulă?

— Da... totul e bine, i-am răspuns. Revin într-un minut.

Părea îngrijorat.

— Serios, i-am zis. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Era puțin băut, atâta tot. Trebuie să vorbesc puțin cu Dominic, după care vin repede înapoi.

Nu părea prea încântat, dar pe el nu îl încânta nimic niciodată. Dădu ușor din cap și dispăru înapoi la stand. Când m-am întors, Dominic mă privea cu un amestec de mândrie și confuzie.

— Ei bine, zise el. A fost interesant.

— Tu ai început-o.

Zâmbi.

— Totuși, se pare că am ratat una dintre cele mai bune părți, vrei să-mi spui la ce te-ai referit?

— Nu vrei să știi.

Mă privi mirat, cu spâncenele ridicate.

— Uite ce e, i-am spus, trebuie să mă întorc. O să vorbim mai târziu, da? Am să-ți spun ce pot.

Dădu aprobator din cap.

— Pot să mai stau pe aici, dacă vrei. Nu cred ca Jamie va încerca ceva, dar în caz că o va face...

— Nu — mulțumesc oricum. Am să fiu bine.

— Dacă spui tu.

Veni spre mine. Îmi luă pălăria și-mi zburli părul. Am simțit un nod în gât.

— Încă sunt supărată pe tine, Dom, i-am spus. Încă nu te-am iertat.

— Nu-i nimic, răspunse el, punându-mi pălăria la loc și îndesându-mi-o peste ochi. Pot să aștept

Mi-am ridicat pălăria de pe ochi și l-am privit plimbându-se în josul străzii, cu mâinile în buzunare și cu capul ridicat. Nu știam ce să cred. Era ca și cum de fiecare dată când pierdeam ceva, găseam altceva în loc. Am pierdut-o pe Bill, l-am găsit pe Lucas. L-am pierdut pe Dominic, am găsit-o pe Bill. Am pierdut-o iar pe Bill și l-am găsit pe Dominic. L-am pierdut pe Lucas... l-am pierdut pe Lucas...

Îl pierdusem pe Lucas.

Am înghițit în sec și m-am întors la stand.

Pentru mai bine de o oră, nu prea am mai avut timp să mă gândesc la nimic. Festivalul se

aglomerase, soarele ardea mai tare, iar oamenii tot continuau să apară. Era incredibil, nu am putut să mă odihnesc nici măcar un minut. De îndată ce terminam cu un client, venea un altul. *Cât costă asta? Ce crezi despre aia? De ce ar trebui să donez bani pentru RSPCA când sunt copii care mor de foame în toată lumea? De ce nu faci ceva cu pescărușii ăștia? Ce părere ai despre pescuit? Unde sunt toaletele? Din ce e făcută asta? Unde e cel mai bun loc de unde aș putea să cumpăr o bufniță?...*

Mi se părea greu să fac față. Prea multe întrebări stupide, prea mulți oameni care nu se sinchiseau să gândească singuri, prea multe chipuri arse de soare și bete pe jumătate...

La un moment dat, după o întâlnire destul de neplăcută cu un localnic pasionat de vânătoare, am ridicat capul ca să îl caut pe copilul caraghios care cumpăraseră afișul cu imaginea câinelui murind de foame. Stătea acolo, ținând afișul sul în mână. Tatăl lui - care îi semăna perfect - se afla lângă el privind încruntat.

Inima mi s-a strâns și am privit către Simon, dar acesta era ocupat cu altceva.

— Ce crezi că e ăsta? întrebă tatăl copilului.

M-am uitat la el.

— Poftim?

— Asta.

Smulse posterul din mâna copilului și îl flutură către mine.

— Ce naiba ar trebui să însemne asta?

Am privit băiatul. Începuse să plângă din nou.

— Aș putea să-ți vin de hac, zise tatăl lui. Aș putea să te fac cu ou și cu oțet, e o mare rușine.

Privește-! ăsta nu e un câine, e un cadavru nenorocit. Uite, e un schelet în toată puterea cuvântului. Băiatul meu n-o să pună așa ceva pe perete. Vreau banii înapoi și mniște scuze.

Vreau - mă ascultți?

Nu ascultam. Priveam lung în depărtare urmărindu-l pe Jamie Tait dispărând pe un drum izolat din capătul străzii care dădea spre plajă. Chipul îi era aparat de cozorocul unei șepci de baseball, iar soarele îmi strălucea în ochi, dar nu aveam nici o îndoială - el era cu siguranță. Iar fata cu bustieră și cu mâna pe mijlocul lui - Angel Dean. În timp ce mă aplecam într-o parte și încercam să văd mai bine prin lumina orbitoare, un Mercedes alb cu geamuri fumurii apăru pe stradă și încetini acolo unde începea cărarea, blocându-mi pentru moment privirea. Mașina se opri pentru câteva secunde, apoi mări viteza și plecă în trombă. Pentru o clipă, l-am zărit pe Jamie privind peste umăr și pe Angel întinzându-se și mușcându-i urechea, după care au dispărut grăbindu-se printre umbre către plajă. Am mai privit cărarea pentru o vreme repetându-mi în minte scena, încercând să mă conving că greșisem. Dar știam că nu era așa.

— Hei, zise omul furios, lovind teigheaua cu afișul făcut sul. Hei! Tu, domnișorică...

Am încetat să mai privesc aleea și m-am întors către el. Fața îi era de un roșu aprins, ochii ieșiți din orbite, iar fiul său avea ochii umflați de plâns.

— Acum să mă ascultți... începu el.

— Îmi pare rău, am răspuns. Nu mă simt bine. Dacă ați vrea să așteptați o clipă, o să rog pe cineva să discute cu dumneavoastră.

Am chemat-o pe doamna Reed, i-am explicat ce se întâmplase, apoi m-am scuzat, am părăsit standul și m-am îndreptat către o mică alee unde, pentru festival, fusese amplasată o toaletă publică. Am deschis ușa și am intrat. Nu mirosea prea bine, dar cel puțin era liniștit și răcoare. M-am așezat și am așteptat să-mi revin din amețeală, după care am încercat să-mi

dau seama ce sa fac. Jamie și Angel... Jamie și Angel... Jamie și Angel... unde se duceau? ce faceau? însemna ceva anume? ar trebui să spun cuiva? l-ar ajuta pe Lucas dacă aș zice cuiva? conta acest lucru?

Nu puteam să gândesc limpede. Erau prea multe necunoscute, prea multe temeri și imagini urâte cu care trebuia să mă înfrunt. Pur și simplu nu puteam să văd în ansamblu. Până la urmă am decis că probabil nu era nimic. Se furișau doar ca să se giugiulească puțin printre dunele de nisip. Nu era treaba mea și cel mai bun lucru era să uit. În aceste împrejurări, nu cred că era o decizie greșită. Poate că nu era cea mai obiectivă hotărâre pe care am luat-o vreodată, dar mi-ar plăcea să cred că este de înțeles. Chiar și așa, nu pot să nu cred că, dacă aș fi fost puțin mai atentă, aș fi putut să-mi dau seama... aș fi făcut altceva... aș fi schimbat lucrurile. Dacă aș fi știut... aș fi încercat să o opresc... aș fi încercat. Dar nu am făcut-o. Nu am știut. De unde să fi știut?

Am făcut ce am crezut că era bine.

Credeam că *am dreptate*.

Când festivalul se apropie de sfârșit, am început să cred că cea mai rea parte a zilei se terminase. Cel puțin așa speram. Eram obosită și îmi era cald, picioarele mă dureau, hainele îmi erau murdare și transpirate, iar sentimentele atât de încurcate încât uitasem cum e să fii normal. Îmi era și foame. Toată ziua nu mâncasem decât câteva pungi de chipsuri și cam șase cutii de Cola ieftină și carbogazoasă. Gura îmi era dulce și lipicioasă, iar prin burtă sufla vântul. Una peste alta, mă simțeam - și probabil că și arătam - ca naiba. Pe de altă parte, doamna Reed era încă proaspătă ca o margaretă. Pălăvrăgind, zâmbind, cântând și fredonând pentru ea, cu hainele uscate și curate și cu pielea cât se poate de rece... era supărător. De altfel, și Simon începuse să mă calce pe nervi. Abia mai scosese o vorbă de când cu incidentul cu Jamie. Nu era răutăcios, ci doar posac. Nu-l învinovățeam pentru asta. Presupun că s-a simțit lăsat pe dinafară, exclus, poate chiar și rușinat. Pur și simplu îmi doream să acționeze, în loc să fie atât de blând tot timpul. Voiam să mă înjure, să-mi arunce o privire murdară sau așa ceva... orice. Dar tot ce a făcut a fost să dea cu mopul, cu o privire rănită, dar inofensivă. Mă scotea din minți.

Pe la șase fără un sfert, am simțit ca nu mai rezist. În timp ce Simon și doamna Reed erau ocupați încercând să convingă un om cu barbă că nu aveau nimic împotriva mersului cu rulota în sine, m-am furișat în spatele standului și m-am așezat pe un scaun, hotărâtă să rămân acolo până la sfârșitul zilei. Nu mai era mult. Totul se potolea. Una sau două camionete parcaseră la marginea drumului, iar proprietarii de standuri începeau să-și împacheteze lucrurile. Cutii goale erau puse grămadă pe trotuar și resturi de mâncare erau împrăștiate pe stradă. Gunoaiele erau purtate de briza serii. Deși majoritatea vizitatorilor plecaseră, încă mai rămăseseră câțiva rătăciți, care păreau obosiți și epuizați, unii chiar beți. Dar nu era grav. Tata avea să vină în curând. Un drum scurt spre casă, după care voi putea face o baie liniștitoare, în care să zac în pace. După aceea, ceva de mâncat, un pahar mare cu apă ca gheața și devreme la culcare. Cearșafuri curate și răcoritoare, briza nopții pătrunzând ușor pe geam, un somn lung și bun și lenevit în pat dimineață. Extaz. Mâine e duminică. O să fie destul timp ca să vorbesc cu Dom și să rezolv lucrurile cu tata. O grămadă de timp...

Strigătul venea dinspre plajă. La început, am crezut că sunt câțiva mitocani beți, care depășiseră limita, așa că nici măcar nu m-am obosit să mă uit. Am rămas pe scaun, cu capul în jos. Nu voiam să știu. Dar, cu cât strigătul devenea mai clar, mi-am dat seama că era vorba de

ceva mai mult decât de niște spirite încinse. Era o voce singuratică, puternică, dar clară, și deși suna de parcă își pierduse controlul, părea foarte serioasă. Serioasă, dar disperată.

Hei... hei... ajutați-mă... Am nevoie de ajutor... e o fată...

Am ridicat capul și am privit înspre stradă. Un bătrân uscățiv cu o barbă blondă alerga dinspre plajă. Avea cam șaiszeci sau șaiszeci și cinci de ani, purta pantaloni largi și suflecați, sandale și pieptul gol. Dintr-un oarecare motiv, mi-l amintesc destul de bine - încă îi pot vedea pieptul slăbit și stomacul lipit de coaste, alb și costeliv și brațele-i uscate, făcând semne în aer, în timp ce alerga și striga.

Ajutor, vă rog... ajutor...

M-am ridicat, cu inima bătându-mi mai repede. Vedeam ochii bătrânului, mari și îngroziți și simțeam, din vocea lui, că rămăsese fără suflu.

Pentru numele lui Dumnezeu... vă rog...

Acum, oamenii se îndreptau către el și, din momentul în care toată lumea realizează că era vorba despre ceva foarte grav, zgomotul pașilor și al vocilor uimite deveni din ce în ce mai tare.

— Ce e? întrebă Simon. Ce tot zice?

— Rămâi aici, spuse doamna Reed. Mă duc să văd ce se petrece.

Am plecat și eu cu ea.

— Și tu, Cait, zise ea. Rămâi aici.

Am ignorat-o și am început să alerg.

— Cait!

În față, bătrânul stătea plecat în mijlocul străzii, cu mâinile pe genunchi, cu respirația întretăiată. O grămadă de fețe se tot adunau în jurul lui, asaltându-l cu întrebări - *ce e? ești bine? care e problema?* Cineva i-a adus un scaun, l-a așezat și o altă persoană, un pahar cu apă. Când am ajuns la mulțime, el bea cu sete din pahar și își ștergea picăturile de pe bărbie. Mi-am făcut loc către centrul cercului.

— E o fată, zicea el. E o fată...

— Ușurel, spuse cineva. Respiră încet.

Își scutură capul.

— E o fată... pe plajă. O tânără. Am văzut-o. A fost groaznic...

Un bărbat cu șapcă albă se așeză pe vine în fața lui și vorbi calm.

— Nu te grăbi, zise el. Ce ai văzut?

Am recunoscut vocea. Era Shev Patel, de la magazinul din sat. Își puse ușor mâna pe genunchiul bărbatului și-l privi în ochi.

— Spune-mi ce ai văzut, repetă el.

Bătrânul îl privi și se cutremură.

O fată... tăiată toată... Cred că e moartă.

Șaptesprezece

Pentru un moment, nimeni nu scoase o vorbă. Toata lumea stătea acolo, în picioare, uitându-se în jos, spre bătrân, neștiind dacă să-l creadă sau nu. Le citeam îndoielile din priviri - e bătrân, a stat prea mult timp în soare, poate că are halucinații. Bătrânul se uită la ei, recunoscând cinismul, și-și ridică mâinile, arătându-le sângele uscat de pe palme.

— E în cazemată, spuse el.

Cineva rosti - o, Dumnezeule! - și apoi, toată lumea începu să se agite, umplând aerul cu zgomote de pași care se îngheșuiau și voci nervoase - *ce a spus? ce s-a întâmplat? o fată? cine e? unde e? a murit?* Din toată sporovăiala și scuturatul din cap, am identificat de câteva ori cuvântul „țigan“ și mi s-a părut că am auzit pe cineva zicând „Lucas“, dar nu eram sigură. M-a cuprins un sentiment ciudat de detașare. Am simțit că m-am deconectat de toată lumea, chiar și de mine. Nu aveam nici o emoție. Nu eram șocată. Nici speriată. Nu simțeam nimic, Eram acolo, dar nu *acolo*. Când toată panica inițială încetă și toată lumea începu să facă diverse, nu am putut face altceva decât să rămân nemișcată în mijlocul străzii, privindu-i.

Shev Patel preluă controlul. Primul lucru pe care îl făcu fu să scoată telefonul mobil și să formeze 999. Cât timp a așteptat un răspuns, a dat o serie de instrucțiuni.

— Toată lumea să fie calmă. Nu mai faceți zgomot - dă-te înapoi, fă-i loc. Voi două - arătând către niște doamne de la standul Institutului pentru femei - aveți grijă de bătrân. Mai aduceți-i apa și acoperiți-l cu o pătură.

Apoi o sună pe doamna Reed.

— Jenny, află exact... alo?

Când începu să vorbească la telefon, cerând să vină poliția și o salvare, doamna Reed se așeză în genunchi în fața bătrânului și-i vorbi liniștit. Nu auzeam ce zice. Strada era plină de zgomote.

Am privit încet în jur.

Câțiva oameni tineri se organizaseră deja și porneau spre plajă, cărând pături, scânduri și o trusă de prim-ajutor. Unul dintre ei ducea și un jalon de metal. Oamenii care stăteau în picioare pe capotele camionetelor priveau cu atenția plaja, prin intermediul binocurilor. Copiii plâneau. Auzeam cum oamenii își sunau prietenii de pe telefoanele mobile, ca să le spună că se întâmplă ceva. Alții se îndepărtau: perechi liniștite, femei tinere, familii care își duceau copiii acasă. Unul sau doi oameni singuratici erau prin preajmă, bucurându-se în mod sinistru de toată agitația.

Shev tot vorbea la telefon. „...Exact, cazemata de lângă Point. Omul care a găsit-o e un domn Willington, Stanley Willington.“

Shev ochi pe cineva de pe stradă, ridică mâna și-i făcu semn să vină încoace, continuând să vorbească la telefon.

„Domnul Willington primește îngrijiri. Se află pe strada principala. Voi lua pe cineva cu mine și ne vom întâlni la Point... nu, știu... nu voi atinge nimic... OK... oricând vei putea“. Închise telefonul și ridică privirea chiar în momentul în care tata apăru din mulțime.

— Mac, mă bucur să te văd, spuse Shev Numai un minut.

Se întoarse și strigă către grupul de tineri care se grăbea spre plajă.

— Hei! Opriți-vă! Așteptați o clipă!

Oamenii nu se opriră.

Tata mă privi în treacăt.

— Ce se petrece, Cait? Ești bine?

Înainte să apuc să răspund, Shev îl apucă de braț și-l conduse în josul străzii, vorbindu-i repede în timp ce mergeau și privind îngrijorat spre tinerii care măriseră pasul și începură să alerge.

Cineva din mulțime strigă tare: „Prindeți-! Prindeți bastardul nenorocit!“

Altcineva țipă: „Da! Dați-i o lecție!“ și apoi începură toți, stârnindu-i pe tineri cu strigăte

nemuțumite și fluturând în aer pumnii încleștați.

Shev se uită nervos peste umăr și, pentru moment, mulțimea se liniștește. I se adresează iar doamnei care avea grijă de domnul Willington:

— Betty, urmează un flux mare, așa că poliția s-ar putea să întârzie. Dacă nu ajung în jumătate de ora, du-l pe domnul Willington în librărie și asigură-te că rămâne cineva aici să aștepte.

Femeia numită Betty ridică mâna și dădu din cap aprobator.

Shev se întoarse către mulțime.

— Voi, restul - fiți calmi și nu vă amestecați. Și, pentru numele lui Dumnezeu, stați departe de plajă!

Cu o ultimă privire, se întoarse către tata și cei doi se grăbiră după ceilalți. În timp ce se îndepărtau, am auzit pe cineva zicând: „Paki¹⁶ afurisit - cine naiba se crede? E aici de cinci minute și deja crede că poate conduce tot locul”. Această afirmație fu întâmpinată cu șoapte aprobatoare.

— Și dracul ăla, adăugă cineva.

— Da...

Plecasem privirea, dar simțeam cum mă priveau oamenii. Simțeam cum, în vocile lor, isteria creștea.

— Să vină aici și să ne ia locurile de munc...

— Scursura!

— E insula noastră...

Își pierdeau controlul.

— Tully, ia furgoneta, zise cineva. Hai să găsim un țigan.

Picioarele începură să se miște, cheile să se zdrăngăne și portierele să se deschidă.

— Așteptați puțin, l-ați auzit pe domnul Patel, spuse Betty. Poliția va ajunge în curând...

Dar nimeni nu mai asculta.

— Cineva să se ducă pe dig, să blocheze căile de acces, ca să fim siguri că nu scapă.

— Sigur.

O să vină fluxul — ia o barcă.

— Verifică pădurea bătrână, scoate-l din ascunzătoare - ia-l pe moșul Jack, el cunoaște mlaștinile.

— Cine vine?

— Haide!

Mulțimea agitată mă înconjură cu zgomot și tot ce am putut să fac a fost să-mi ridic capul și să-i ascult vuietul groaznic. Sunetul dubițelor pornind motorul, picioare greoaie alergând, graba primitivă a vocilor violente...

Era incredibil.

În zece minute, majoritatea bărbaților plecaseră, iar strada era din nou liniștită. Vântul se întee, împrăștiind gunoii pe drumurile aproape goale, iar temperatura scăzu rapid. În depărtare se deslușeau nori întunecați, iar aerul mirosea a tunet.

M-am uitat în jur, la oamenii lăsați în urmă. Nu am recunoscut unele fețe, așa că am presupus că erau oameni de pe continent, care mai stăteau ca să afle ce s-a întâmplat, dar majoritatea erau localnici. În afară de un grup de tineri, cei mai mulți erau femei și bătrâni. Simon era acolo,

lângă mama lui. Betty și alți câțiva aveau grijă încă de domnul Willington. Dominic se întorsese cu Rita și Bill. Și, în fundal, proprietarii de standuri care mai rămăseseră se întorceau la prăvăliile lor, ca să continue să împacheteze. Un nor de resemnare rușinoasă întunecă strada. Era peste tot. În felul de a merge al oamenilor, în modul de a vorbi, în maniera în care evitau să se privească în ochi. Fiecare avea întipărită pe chip expresia „nu este problema mea”, înfățișarea oamenilor care știu că sunt martorii unui lucru greșit, dar care sunt prea speriați sau prea rușinați ca să ia vreo măsură.

Era o senzație incredibil de depresivă.

Când furtuna se apropie și primii stropi de ploaie începură să ude pământul, Dominic veni către mine și mă luă de după umeri.

— Hai, spuse el blând. Să mergem acasă.

— Am dat din cap în semn că nu.

— Rămân aici.

— Nu ai ce să faci...

— Este Angel, i-am zis.

— Poftim?

— Fata - este Angel.

— De unde știi?

M-am uitat la el.

— Am văzut-o mai devreme cu Jamie. Se îndreptau spre plajă - i-am văzut, Dom!

— Când?

— Nu știu - cam la o oră după ce l-am văzut cu Sara. Cred că pe la trei și jumătate. Au mers pe cărarea de la capătul străzii.

— Împreună?

Am dat din cap că da.

— Ai spus cuiva?

— Cui? Nu ai cui să spui.

— Unde este Lenny Craine?

— Probabil că în Moulton, căutându-l pe Lucas.

Acum ploua destul de tare și rafale de vânt fluturau zgomotos acoperișurile standurilor. Oamenii se îmbrăcau cu mantourile, se chinuiau cu umbrelele și câțiva locuitori de pe continent începură să plece. Doamna Reed o ajuta pe Betty să aibă grijă de domnul Willington, ridicându-l în picioare și ducându-l într-un adăpost de lângă un magazin din apropiere, iar eu i-am văzut pe Bill și pe Simon stând împreună pe treptele bibliotecii.

Dominic privi cerul.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse el. Ia-o pe Bill și ne întâlnim la mașina Ritei.

— Dar cum rămâne cu...

— Nu avem ce să facem aici. Am numărul de mobil al lui Shev. Când ajungem acasă îl sunăm pe el, apoi pe Lenny, ca să îi spunem despre Tait.

— Și toți oamenii care îl caută pe Lucas?

— Nu îți face griji. Am să-i spun lui Lenny despre ei.

— N-o să facă nimic.

— Ba da. Acum hai.

Mă mângâie ușor.

— Ne întâlnim la mașină.

În timp ce ne îndepărtam de sat, cerurile se deschiseră cu un tunet asurzitor și începu să plouă torențial. Vânturi puternice clătinau mașina și rupeau ramurile copacilor de pe marginea drumurilor. Aleile înguste se inundau rapid. Rita conducea încet, concentrându-se la a menține mașina pe carosabil. Corpul îi era rigid și fața încordată, în timp ce privea cu atenție printre șiroaiele de apă care se scurgeau pe parbriz. Noi, ceilalți, nu făceam altceva decât să tremurăm în hainele ude, ascultând sunetul ploii căzând zgomotos pe capotă. Nimeni nu spunea nimic. Nu era nimic de spus.

Era destul trafic, majoritatea mașinilor de la festival părăseau insula, dar am fost surprinsă să vad că tot atât de multe veneau pe sensul opus, către sat. La început, am crezut că sunt amatori de spectacole de groază, veniți de pe continent, atrași ca muștele de mirosul sângelui, dar când ne-am apropiat de intersecția de la Stand mi-am dat seama că mă înșelasem.

— Privește aici, murmură Rita, încetinind mașina.

Am privit cu ochi mijiți prin parbriz la coada de mașini care se întindea dinspre Stand. Cred că era de o jumătate de kilometru. Nivelul apei din estuar era mai înalt decât îl văzusem vreodată, depășind balustradele și continuând să crească. Digul era acoperit complet de apele răvășite de furtună ale unui lac plin de noroi.

— Iisuse, șopti Dom.

În intersecție, o camionetă albă marca Transit era parcată pe partea cealaltă a străzii Black Hill¹⁷, blocând intrarea dinspre partea de est a insulei. Un bărbat care părea dur fuma o țigară, stând pe locul șoferului și studiind mașinile care se apropiau de Stand. Alți trei sau patru oameni se plimbau prin jur, direcționând traficul înapoi spre sat.

În timp ce se aplecau ca să le explice situația șoferilor frustrați, îi vedeam verificând pe furiș interioarele mașinilor. Era ca o scenă din filmele cu polițiști.

Pe măsură ce mașinile din față făceau cale î ntoarsă spre sat, traficul mai înainta cu câțiva centimetri. Vedeam cum șoferii scuturau din cap cu deznădejde,

— Vor rămâne aici pentru ceva vreme, spuse Rita.

— Și noi la fel, dacă lucrurile continuă așa, adăugă Dom.

Unele mașini ieșeau din rând și se întorceau înainte să ajungă la stand, dar majoritatea rămâneau în rând, fie așteptând să afle ce se petrecea sau sperând miraculos că vor reuși să treacă. Ne-a luat cam douăzeci de minute să ajungem la intersecție. În acest timp, o motocicletă trecu zgomotos pe lângă noi și mări viteza până în dreptul camionetei albe, unde se opri. Motociclistul, un bătauș fără cască într-o jachetă de piele, vorbi cu cineva aflat pe locul din dreapta șoferului, apoi î ntoarse motocicleta și se îndreptă în viteză spre Black Hill. L-am văzut pe Dominic privind scena îngrijorat.

— Îl cunoști? I-am întrebat.

— Micky Buck, șopti el. Un prieten de-al lui Brendell.

Am vrut să spun ceva, dar Dom îmi facu un semn cu piciorul, arătând cu capul spre Bill și Rita, care erau în față și scutură din cap. Nu prea am înțeles ce voia, dar știam că trebuia să tac.

Rita a băgat mașina în viteză și am ajuns în fața șirului. În fața noastră mai era o singură mașină, iar eu puteam vedea foarte bine estuarul umflat. De cealaltă parte, mașinile trăgeau la

marginea apei, înainte de a se întoarce și a se îndrepta către continent. În mijlocul estuarului, o barcă mică se vedea pe valuri, când în sus, când în jos. În ea, am recunoscut doi oameni de la festival. Se aplecau peste marginea bărcii, ca niște pescari beți în căutare de rechini. Îți venea greu să crezi cât erau de proști. Chiar dacă Lucas ar mai fi fost pe insulă, chiar credeau că o să încerce să scape înotând de-a lungul unui estuar bine păzit, în mijlocul unei furtuni? Și dacă ar fi avut dreptate, cum ar fi vrut să-l oprească? Ce aveau să-i facă - să-l prindă cu harponul?

Idioți.

În timp ce priveam, unul din ei înălță capul și arată spre cer. Celălalt își întinse gâtul și se ridică în picioare, dar barca începu să se clatine, și se așeză repede înapoi, privind încă în sus. Apoi am auzit și eu zgomotul de elice al unui elicopter. M-am sprijinit de geam și m-am uitat în sus, chiar la fix, ca să văd un elicopter mic și galben, care zbura deasupra estuarului în linie dreaptă, la altitudine joasă, către Point.

— Ambulanța aeriană, zise Dom. Pe vremea asta, o să aibă probleme la aterizare.

— Cel puțin se străduiesc, am spus eu.

Dom se uită la mine. Era pe punctul de a rosti ceva când cineva bătu în geamul de la locul șoferului și o figură plouată își facu apariția. Rita lăsă geamul în jos și un tânăr scund și gras băgă capul înăuntru, umplând mașina cu o respirație ce mirosea a bere.

— Trebuie să vă întoarceți, spuse el, privind în spate. Fluxul e mare, nu puteți trece.

Rita se uita la el.

— Vrei, te rog, să-ți scoți capul din mașina mea?

Omul rânji.

— Încercam doar să te ajut, iubire. Vezi tu, când vine fluxul...

— Locuim aici, idiotule! Am văzut mai multe fluxuri înalte decât câte coșuri ai tu pe bărbie. Acum scoate-ți capul din mașină și mută afurisita aia de camionetă. Vreau să mă duc acasă.

Nu mai rânjea. Pentru un moment, se uită lung la Rita, apoi ne aruncă o privire mie și lui Dom, își retrase capul și strigă spre camionetă:

— Hei! Tully! Aștia spun că locuiesc aici! Vor să mutăm camioneta.

Omul din mașină își întoarse capul și vorbi cu cineva de pe locul din dreapta, apoi se aplecă pe geam și strigă ceva prin ploaia torențială.

Grasul se aplecă din nou și întrebă:

— Care e numele?

— Ce naiba e asta? spumegă Rita. Nu trebuie să-ți spun eu ție cum mă numesc - lisuse Hristoase! Dă-te din calea mea, înainte să sun la poliție.

Bărbatul strâmbă din nas și scuipă pe jos.

— Cucoană, poliția e ocupată. Un criminal umbla liber...

Rita scutură din cap și băgă în viteză.

Omul întinse mâna și o puse pe volan.

— Nu aș face asta, dacă aș fi în locul tău.

Rita se uită urât la el și-i dădu peste mâna. El o înjură și începu să caute cheile din contact. Dominic se aplecă din scaunul din spate și-l apuca de încheietură.

— Spune-i lui Tully că e McCann, zise el.

Tânărul îl privi.

Ochii lui Dominic erau aspri.

— Spune-i că vrem să trecem și că ar face mai bine să-și mute camioneta chiar acum.

Îi dădu drumul la încheietură, iar omul facu un pas înapoi. Dom puse mâna pe umărul Ritei.

— Ești bine?

Ea dădu din cap, privindu-l pe bărbat.

— Am să fiu de îndată ce n-am să-i mai văd fața grăsanului ăstuia.

Dom se uită la el.

— Ce mai aștepți?

Pentru o secundă, bărbatul îl privi pe Dom, apoi scuipe iar și se îndreaptă către camionetă. Dom se cufundă iar în locul lui. Nu-i stătea în fire să fie agresiv și părea la fel de șocat ca și mine. Fața îi era palidă, iar mâinile îi tremurau.

— Cine e Tully? l-am întrebat eu.

— Cel din camionetă. Tully Jones - unul dintre lacheii lui Tait. Fără Jamie, e un nimic, la fel ca și restul.

Chiar atunci, mașina din spate ne claxonă. Rita se întoarce și gesticulă nervoasă prin geamul din spate. Bill, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, îi spuse să se calmeze, după care ele au început să se certe.

Dom își scutură capul.

— Iisuse, nu pot să cred. Totul devine un coșmar nenorocit.

Între timp, în intersecție, am văzut mașina albă dând cu spatele până la jumătatea drumului.

— Să plecăm de aici, am zis eu.

Rita nu mă auzi, era prea ocupată să țipe la Bill. „...Chiar tu ți-ai găsit să vorbești, fata mea! Tu ești cea care ți-ai pierdut vremea cu nătângi ca acesta, așa că să nu îndrăznești...”

— De ajuns! am strigat eu.

Rita tăcu din gură și toată lumea mă privi.

— Se poate să mergem acasă, va rog, am spus.

Urmă un moment de liniște uluitoare, după care mașina din spatele nostru claxonă iar. De data aceasta, Rita o ignoră. Ridică geamul, băgă în viteză și ieși din intersecție, spre Black Hill. Un bărbat într-o pelerină neagră i se alăturase tânărului scund și gras și amândoi se sprijineau de portiera camionetei, privindu-ne. Părul ud li se lipise de capete, iar stropi de ploaie li se scurgeau de pe fețe. Când ne-am apropiat de camionetă, Dom îi spuse Ritei să încetinească.

— Pentru ce? întrebă Rita.

— Oprește un minut pe dreapta.

Trase mașina peste drum și opri lângă camionetă. Dominic lăsă geamul în jos și se aplecă în afară. În timp ce ploaia bătea înăuntru, l-am auzit vorbind cu omul care se afla pe locul șoferului.

— Hei, Tully, zise el.

Omul îl privi încet și fix. Era deșirat și osos, cu părul scurt, ochi înroșiți și ten urât. Chiar sub ochiul stâng avea tatuat grosolan, cu cerneală roșie, trei litere mici. Acestea erau: *R.J.P*¹⁸

— Transmite-i lui Buck că, dacă îl văd prin preajma casei mele, îi rup gâtul, spuse Dom. Ai înțeles?

Omul pe nume Tully râse. L-am văzut aplecându-se într-o parte și vorbind cu cineva din dreapta, după care am auzit alt râs - *ha ha ha* - și ceva îmi rămase în gât.

Tully privi pe geam, mă văzu, apoi vorbi iar cu însoțitorul său secret.

— OK, Rita, spuse Dom. Sa mergem.

În timp ce Rita dădea cu spatele, Tully strigă din camionetă:

— Hei, McCann - casa ta e aceea distrusă din capătul aleii, nu-i așa? Cum e acolo, de unul singur? Bine și frumos? Cred că uneori te simți cam singur, nu-i așa? Mai ales noaptea.

Dominic nu răspunse.

Tully aruncă un muc aprins de țigară în ploaie și râse iar.

— Ne mai vedem noi. Somn ușor.

Ne-am îndreptat spre Black Hill, iar camioneta își reluă locul pe șosea. Am privit prin geamul din spate, încercând să disting cine e celălalt om din mașină, dar tot ce am reușit să văd prin ploaia torențială a fost un cap fără trăsături, în spatele unui geam. M-am uitat înspre Dom. Își rodea unghia de la degetul mare și privea gânditor în gol.

— Era el, nu? am întrebat șoptit.

— Cine?

— Știi tu cine. Celălalt din camioneta - era Jamie.

Mă privi pe mine, apoi în depărtare.

— Probabil... Nu știu.

— Ba da, știi.

Ridică din umeri, după care zâmbi forțat.

— Nu te îngrijora.

— Să nu mă îngrijorez?

Dom privi dincolo de mine, iar eu i-am întors privirea. Buzele începură să-i tremure, zâmbetul se transforma într-o chicoteală, după care am izbucnit amândoi în râs, ca proștii. În oglinda retrovizoare, Rita se încruntă la noi, iar Bill se întoarse uimită către noi.

— Ce aveți? întrebă ea.

— Nimic, chicoti Dom. N-nimic... nu-ți face griji...

Acum mi se pare destul de stupid, dar atunci mi se părea cel mai amuzant lucru din lume.

Când am ajuns pe alee și am intrat în curte se apropia de ora opt. Urmele din nisip erau pline cu apă, iar cerul era atât de întunecat și brăzdat de ploaie, încât abia mai vedeam casa. Mașina se înclină pe o parte, se opri, și un tunet despică văzduhul. Un fulger alb luminează aleea și, pentru o clipă, am văzut plopul bătut de vânt, cu frunzele împrăștiindu-se în aer, după care se întunecă iar și nu am mai văzut decât un zid de ploaie neagră.

— Vrei să intrăm cu voi? întrebă Rita.

— Nu, mulțumesc, răspunse Dom. O să fim bine. Du-te acasă. Te sun de îndată ce aflu ceva.

Se întoarse către mine.

— Ești gata?

I-am mulțumit Ritei că ne-a adus cu mașina, mi-am luat „la revedere” de la Bill, apoi am coborât și am alergat prin ploaie, către casă. Erau numai douăzeci de pași, dar până să ajungem la ușă, eram deja iar uzi până la piele. Cât scoase Dom cheile, un tunet groaznic bubui în aer și un alt fulger aprinse cerul, Ne-am cutremurat amândoi. Am văzut bucăți de grindă împrăștiate pe trepte și l-am auzit pe Defer lătrând și scheunând în casă.

Dom bâjbâi cheile.

— Hai, i-am zis. Ce faci?

— Am mâinile înghețate,

— Dă-mi-le mie.

Am înșfăcat cheile, am deschis ușa și ne-am grăbit înăuntru. Casa era goală și rece și mirosea a lemn umed și a câine. Mirosea a „acasă”.

Am aprins lumina din hol și am dat să urc pe scări.

— Așteaptă un minut, spuse Dom, ținându-mă pe loc.

— Trebuie să fac pipi.

— Așteaptă aici un moment.

— De ce? îngheț...

— Nu durează mult.

Se duse în hol, apoi intră în camera de zi. L-am auzit aprinzând lumina și trăgând perdelele, apoi ieși și intră în bucătărie. După ce verifică toate camerele de jos și aprinse toate becurile, dispăru sus. Am auzit cum s-au deschis uși, s-au aprins lumini și s-au tras draperiile. Apoi l-am auzit răscolind în dormitorul tatei.

Deefer se așeză lângă mine și-și frecă capul de piciorul meu.

„Da, știu, i-am zis. Ne-ai anunța dacă ar fi cineva aici, nu-i așa? Dom nu face altceva decât să mai verifice o dată.” L-am mângâiat pe cap. „Vrei să mergi afară?” Am deschis ușa de la intrare. Deefer se ridică, privi o dată ploaia, apoi se așeză la loc. Am închis ușa.

După câteva minute, Dom coborî. Se schimbă de hainele ude și avea o bătă de baseball.

— Ea tatei, zise el, ca răspuns la privirea mea întrebătoare. O ține sub pat.

— Crezi că o să avem nevoie de ea?

Ridică din umeri.

— Poate că nu.

Am încercat să mă gândesc la ceva amuzant, să spun ceva care să mai destindă atmosfera, dar nu am găsit nimic.

Distrația se terminase.

— Mă duc să mă schimb de hainele astea, am spus.

Dom încuviință dând din cap.

— Am să aprind focul și am să dau niște telefoane.

Nu știu dacă era din pricina furtunii sau din cauză că nu mai fusesem de multă vreme singură cu Dom, dar, din nu știu ce motiv, casa nu era în regulă. Scările păreau mai abrupte ca de obicei, iar tavanul mai înalt. Sub picioarele mele, covoarele se simțeau mai tari și mai subțiri. Noaptea era prea întunecată, luminile prea strălucitoare, tunetul prea zgomotos. Pereții, ferestrele, podeaua... totul era ușor distorsionat, ca nălucile dintr-un vis care nu e vis.

Un gând șoptit îmi pătrunse în minte: *Asta e lumea ta, Cait. Nu e un vis. Doi centimetri sau două mii de kilometri sunt la fel. Asta e. Lumea este flexibilă.*

Nu știam ce înseamnă sau de unde venea și nici nu îmi păsa. Renunțasem la încercarea mea de a înțelege lucrurile.

Am urcat în camera mea și m-am dezbrăcat de hainele îmbibate cu apă. Rafalele de ploaie se izbeau în geam și printre draperii am simțit strecurându-se un curent rece. M-am dus să verific geamul. Era închis. Vântul intra prin crăpăturile din cerceveaua ferestrei. Am strâns mai bine mânerul, am luat un prosop din dulapul aerisit și m-am șters. Miroseam a transpirație.

Pielea îmi era rece, udă, zbârcită și acoperită cu bucățele de puf umed.

M-am dus la comoda cu sertare ca să iau niște haine uscate - și atunci am văzut figurina mică de lemn pe pat. Era piesa pe care mi-o dăduse Lucas, cea care îl reprezenta pe Deefer în miniatură. Stătea acolo, în vârful patului, lăsată în mijloc, ca și când ar fi fost pusă acolo în mod intenționat.

O lăsasem eu acolo?

M-am așezat pe marginea patului și am încercat să-mi aduc aminte ultima dată când am fost aici. În dimineața asta... sigur în dimineața asta. Mă trezisem devreme, făcusem un duș, mă îmbrăcasem, pregătisem lucrurile pentru RSPCA... mă uitasem cumva la figurină? Nu-mi aminteam. O păstram în sertarul de la noptiera de lângă pat, în sertarul unde îmi țineam lenjeria intimă. O scosesem afară când mă îmbrăcasem? Am luat figurina și am răsucit-o în mână, încercând să-mi forțez memoria. Deasupra, auzeam rezervorul de apă picurând în pod — *tic, tac, tac... tic, tac, tac... tic, tac, tac...* - precum un ceas nesigur. Era un sunet ciudat de hipnotic și, în timp ce-l ascultam și priveam fix figurina din mână, mintea mi-a zburat prin tavan și mi-am imaginat aerul rece din pod și mirosul de lemn vechi și acoperit de funingine. Vedeam stâlpii înnegriți, căpriorii scrijeliți și lumina fulgerului scânteind printre grinzile crăpate. Auzeam ploaia ropotind pe acoperiș și vântul suflând pe la streășină... și eu mă aflam acolo. Eram copil din nou, jucându-mă singură în lumea mea din pod. Era o lume cu lucruri prăfuite care erau agățate pe stâlpi: ghemuri de sfoară, genți fără formă, haine vechi, cutii de carton, bucăți de lemn, covoare făcute sul, cutii cu vopsea, valize stricate, teancuri de ziare îngălbenite legate cu sfoara... o lume care era tot ce voiam eu. Dintr-o bucată de cearșaf care acoperea stâlpii puteam să-mi fac un ascunziș și să pretind că sunt singură în deșert sau rătăcită în pădure...

Cu un zgomot, ușa se deschise și Dominic intră.

— Vrei să ai răbdare? i-am spus, acoperindu-mă cu un prosop.

Fața i se înroși și dădu să plece.

— Scuze.. verificam doar. Mi se părea că durează cam mult, atâta tot. Scuze!

— Cobor într-un minut.

Închise ușa.

Mă aflam din nou în camera mea.

Aveam cincisprezece ani.

Eram un copil.

Optsprezece

Când am coborât, Dom stătea în fața șemineului, cu un pahar de whiskey într-o mână și cu o țigară în cealaltă. O lumină plăcută strălucea dintr-un sfeșnic de cositor, împrăștiind umbre mari, care se conturau pe perete. Căldura focului pocnea în aer. Dom privea lung către flăcări.

— L-ai hrănit pe Deefer? l-am întrebat eu.

Dădu din cap că da.

M-am așezat pe fotoliu, punându-mi picioarele sub mine. Purtam una dintre vestele vechi tricotate ale tatei, niște pantaloni de pijama și o pereche de șosete groase, de lână. Aspre, dar țineau cald. Dom luă o înghițitură de whiskey și trase din țigară. Fumul se risipi în aer și se ridică, în cercuri, către coș. Mai trase o dată, aruncă țigara în foc și se întoarse cu fața către mine.

— Nu am reușit să dau de Shev, zise el. Cred că are telefonul închis.

— Poate e din cauza furtunii, am sugerat eu.

Ridică din umeri.

— Și Lenny? am întrebat.

— E blocat în Moulton. S-a dus de dimineață să-l caute pe Lucas, împreună cu Bob Toms și Pete Curtis. Primiseră un pont cum că se ascundea în pădurea de lângă râu.

Mă privi.

— Un telefon anonim.

Am clătinat din cap.

— Nu am fost eu.

— Lenny părea destul de nervos.

— De ce?

— Nu am idee - probabil din cauză că și-a pierdut toată ziua prin pădure cu Bob Toms.

Mai bău niște whiskey și-și mai aprinse o țigară. Lumina focului părea că-l îmbătrânește și, pentru o fracțiune de secundă, mi se păru că seamănă cu tata. Întru totul. Chipul îngrijorat. Vocea - distantă și impasibilă. Modul în care privea lucrurile. Chiar și felul în care stătea jos - aplecat, cu țigara în mână, bând whiskey și privind fix și trist la foc... era leit tata.

— I-ai spus lui Lenny că l-am văzut pe Jamie cu Angel? I-am întrebat.

— I-am zis tot.

— Și ce o să facă?

— Păi... după cum ți-am zis, e prins în Moulton, dar ține legătura cu Bob Toms - Toms s-a întors cu un elicopter, împreună cu paramedicii. În momentul ăsta, ar trebui să fie la locul faptei.

— Are Lenny vești de la ei?

— Încă nu.

— Deci nu știm dacă e Angel?

— Lenny nu știe nimic. Se pare că veștile nu sunt prea bune.

Începusem să am un sentiment rău în legătură cu asta. Lucrurile nu erau în ordine.

— Cine mai era în elicopter? am întrebat eu.

— Doar Toms, paramedicii și un ofițer de poliție de la Departamentul de Omucideri din Moulton.

— Atât?

— Nu mai era loc pentru altcineva. Pete Curtis și celălalt ajutor de șerif - cum îl cheamă, pe cel blond?

— Warren, cred. Jeff Warren.

— Așa, Warren. El și Pete patrulează cu mașina de cealaltă parte a digului. Până la reflux nu au ce face.

— Ar putea să vâslească până acolo, nu-i așa?

— N-o să-i lase Toms.

— De ce nu?

— Spune că e prea riscant,

— Prea riscant? Este vorba de o fată care poate e moartă, sunt o grămadă de găști de bătauși care mișună pe insulă, căutând-o cu lumânarea, iar el crede că e prea riscant...? Ce

naiba se întâmplă, Dom?

— Ce vrei să spui?

— Nimic nu are sens. De ce nu a mers Lenny cu elicopterul, în locul ofițerului de la Omucideri? Cum se face că Toms le poate comanda oamenilor lui să nu traverseze estuarul, dar nu-i poate spune lui Lenny ce se petrece? Și, până la urmă, el de ce s-a întors? Bob Toms e un om obișnuit să stea la birou. Nu știe cum să procedeze în asemenea situații. De ce nu l-a trimis pe Lenny?

Dom scutură din cap.

— Nu știu.

M-am uitat la el.

— Știe Toms despre Jamie și Angel?

Pentru un moment, nu-mi răspunse. Trase un fum adânc din țigară și aruncă scrumul în foc. Afară noaptea era neagră, iar furtuna încă se dezlănțuia. Auzeam ploaia căzând zgomotos pe gazon și sunetul frunzelor care se desprindeau din ulmul din grădini.

Dom oftă.

— Nu știu ce să zic despre Toms. E în relații destul de bune cu familia Tait, așa că nu m-ar mira dacă ar ști că se întâmplă ceva... dar nu sunt foarte sigur. Ca să fiu sincer, nici măcar eu nu știam ce se petrece în gașca aia.

Părea rușinat.

— Eu doar... nu știu... Cait, sunt o adunătură ciudată. Mai ales Jamie și Sara. La început, am crezut că sunt încântați, credeam că râd numai, că se distrează. Știi? Nu credeam că fac vreun rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Presupun...

Clătină din cap.

— Doamne... cât de prost poți să fii?

M-am ridicat și m-am dus la fereastră. Simțeam că Dom mă urmărește și mă întrebam ce voia să îmi răspund - că e în regulă? că toți greșim? că îl iert?

Am tras perdeaua și am privit în curte. Îmi vedeam reflexia oglindindu-se în geam și, dincolo de ea, albul încețoșat al mașinii tatei, tremurând în ploaie. Orice altceva era pierdut în furtună. Nu era nimic de văzut, nimic de zis și nu aveai unde să pleci. Nu îți rămânea altceva de făcut decât să aștepti.

Am dat drumul la perdea și m-am întors în fotoliu.

— Crezi că e afară? Întrebă Dom liniștit.

— Lucas?

Dădu afirmativ din cap.

Mi-am frecat unul de altul degetul mare și arătătorul, imaginându-mi figurina de lemn și mi-am amintit vocea lui Lucas: *Nu fi prea dură cu fratele tău. Și încearcă să nu te îngrijorezi. Am să fiu mereu prin preajmă.*

Era încă undeva, pe aici? Pe plajă, în pădure, ud și înghețat, obosit și flămând, ascunzându-se în întuneric, precum un animal hăituit...? De dragul lui, voiam să sper că nu era așa, dar, în sinea mea, nu mă puteam abține să nu îmi doresc să fie. Era ceva egoist, știu - egoist, fără inimă, prostesc și crud - dar ce puteam să fac?

Nu-ți poți impune să nu îți dorești ceva, nu-i așa?

Noaptea se scurse încet, dar furtuna nu dădu nici un semn cum că s-ar potoli. Nu știu câtă

vreme am stat acolo, abia scoțând o vorbă, așteptând să se întâmple ceva, dar mi s-a părut că a durat o veșnicie. Din când în când, unul din noi se ridica, se ducea la baie ori făcea o cafea sau - în cazul lui Dom - aducea o altă băutură, după care, oricine pleca se întorcea și lua din nou loc.

— A sunat cineva?

— Nu.

Dom a mai încercat să dea de Shev de câteva ori, dar avea telefonul închis și, când a încercat să-l sune pe Lenny, a primit un mesaj automat, care spunea că, pentru moment, toate liniile de comunicație de pe continent nu sunt disponibile. Nici măcar telefonul Ritei și al lui Bill nu funcționa. Eram pe cont propriu. Doar eu, Dom, Deefer, o mie de gânduri groaznice, ploaia și bubuitul nesfârșit al tunetelor.

Era trecut de miezul nopții când Deefer ciuli urechile și începu să mârâie. Își roti capul spre alee și lătră scurt și aspru. Știam că asta va urma, dar tot m-a făcut să tresar. Dom se ridică și apucă bâta de baseball, care era sprijinită de perete.

— Trebuie sa fie tata, i-am spus.

Se îndreptă către fereastră și trase perdeaua. Deefer coborî de pe canapea și merse anevoios până la ușă, mârâind și cu perii ridicați.

— Dă-i drumul, spuse Dom.

Am deschis ușa și l-am lăsat pe Deefer să iasă pe hol. Începu să latre tare în dreptul ușii. Încă nu auzeam nimic din cauza furtunii, dar prin ochiurile de geam înghețate de deasupra ușii am văzut în afara curții doua raze galbene ale unor faruri. După câteva secunde, luminile se stinseră și Deefer încetă să mai latre.

— Cine e? i-am strigat lui Dom. E tata?

— Nu văd. Parcă ar fi o camionetă... mai bine vino încoace.

M-am înapoiat în camera de zi și m-am dus la fereastră, lângă Dom. Stătea cu fața lipită de geam și ținea strâns la spate bâta de baseball. În dreptul ferestrei, mi-am pus mâinile streășină la ochi și am privit mijit prin întuneric. Reușeam să văd conturul unui vehicul de mărimea unei camionete, parcat lângă Fordul Fiesta. Ploaia bătea într-un parbriz închis la culoare.

— Rahat, șopti Dom. E ridic...

Se opri când lumina dinăuntru se aprinse. Chipul tatei apăru în parbriz și amândoi am răsuflat ușurați.

— Cine e cu el? am întrebat eu.

— Cred că e Shcv - trebuie să fie mașina lui.

L-am urmărit pe tata cum a dat mâna cu Shev, după care a deschis poarta, a traversat curtea în grabă, privind în trecere spre fereastră. Dom îi facu semn cu mâna, iar eu m-am dus să deschid ușa de la intrare. Deefer lătră iar, dar de data asta era lătratul lui de „bun venit“ și-și legănă coada greoaie dintr-o parte în alta. Am descuiat ușa. Din cauza vântului, se dădu în lături și se izbi de perete, iar tata intră, tremurând tot. Arăta groaznic. Fața era albă și brăzdată de noroi, avea părul ciufulit, hainele ude și rupte și mirosea oribil.

L-am apucat de mijloc și l-am strâns tare.

— Hei... hei... e în regulă, murmură el, mângâindu-mă pe păr. Totul e bine.

Mi-am lipit capul de pieptul lui.

După ce facu un duș rapid și își schimbă hainele, tata ni se alătură în camera de zi. Dom îi

turnă un pahar mare de whiskey, iar el se trânti în fotoliu și bău jumătate dintr-o singură înghițitură.

— Așa mai merge, oftă el. Doamne, ce zi... voi doi sunteți bine?

Am dat amândoi din cap.

— Am încercat să-l sun pe Shev, dar avea telefonul închis, zise Dom.

— A rămas fără baterie, spuse tata, terminându-și băutura.

Își aprinse o țigară.

— Lenny a telefonat?

— Nu, am răspuns eu.

Scutură din cap,

— Iisuse, ce porcărie! I-ați văzut pe idioții ăia de la dig?

— Tully Jones era acolo, spuse Dom. Și Mick Buck. Digul e tot inundat?

Tata dădu din cap.

— Dacă furtuna continuă, nu cred că apele se vor retrage până mâine-dimineață. Și poate nici atunci. E ca un lac nenorocit.

Privi fix în depărtare și trase gânditor din țigară.

— Tată, ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Ma privi îngrijorat.

— Ați găsit-o?

Trase adânc aer în piept și expiră ușor.

— Am găsit-o.

— Era Angel?

Mă privi fix multă vreme. Într-un final, mă întrebă:

— De unde știi?

— Ea era?

Facu un semn grav cu capul,

— Ai face bine să-mi spui ce știi.

Nu mai aveam nici un motiv să ascund nimic. Nici un motiv, nici un rost, nici un sens să nu-i spun - de fapt, îmi venea greu să-mi amintesc de ce nu-i spuseseam totul de la bun început - și când am deschis gura și am vrut să vorbesc, am vrut să spun adevărul. Dar ceva s-a întâmplat. S-a declanșat ceva care mi-a schimbat intențiile și cuvintele care mi-au ieșit nu au fost cele pe care am vrut să le rostesc.

— Jamie Tait s-a dus după Lucas, am spus eu. Jamie, Lee Brendell și alții voiau ca el să plece de pe insulă. De aceea au mințit poliția în legătură cu Kylie Coombe. Au crezut că, dacă poliția îl va urmări pe Lucas și toți îl vor crede un pervers, va părăsi insula.

— De unde știi toate astea? întrebă tata.

— Lucas mi-a zis.

Tata scutură dezaprobat din cap.

— Bine... vom reveni la asta. Ce legătură are Angel Dean?

— Tată, știi cum e ea. A umblat multă vreme după Jamie - și-a pierdut mai mereu timpul cu el, a flirtat, și-a expus nureii...

— Și?

— Când Jamie a aflat că Lucas nu se speriasse, l-a amenințat. l-a spus că, dacă nu părăsește insula, o să aibă necazuri mari. Nu a zis ce anume, dar lui Lucas i s-a părut că o să-i însceneze ceva.

— Atacul asupra lui Angel?

— Da.

— Și Lucas ți-a zis toate astea?

Am dat din cap.

— Tată, nu a facut-o el. Nu ar face rău nimănui.

— Nu?

— În timpul festivalului, după-amiază, i-am văzut pe Jamie și pe Angel îndreptându-se către plajă. Avea brațul pe mijlocul lui.

— Când?

— La trei și jumătate, poate puțin mai târziu. Lenny știe. l-a spus Dom. A zis că-l va anunța și pe Bob Toms.

Tata păru uimit. Se ridică și-și umplu iar paharul, apoi începu să măsoare camera cu pasul, trăgându-se de barbă. Se opri în dreptul ferestrei.

— Când ai luat legătura cu Lenny? întrebă tata.

— De îndată ce am ajuns acasă, răspuse Dom. Cam pe la opt și jumătate.

— Tată, ce se petrece? Ce s-a întâmplat cu Angel?

Îi aruncă o privire scurtă lui Dom, apoi luă loc și se uită la mine. Era tras la față, iar ochii îi erau plini de durere. Își duse mâna la gură și expiră printre degete.

— Era în cazemata de lângă Point, zise el încet. Când am ajuns acolo, era aproape întuneric.

Băieții ăia afurisiți alergau peste tot, trezind iadul, căutând să ucidă pe cineva...

Scutură din cap.

— S-au luat chiar și de Shev. Cred că ne-a luat o oră ca să scăpăm de ei. Când am ajuns la cazemată, ploua atât de tare încât nu vedeam la doi metri în față.

Făcu o pauză și lua o înghițitură mare de whiskey.

— Am intrat... Își dresе vocea: Am intrat în cazemată. Era întuneric beznă. Mi-am aprins lanterna.

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în jos.

— O, Doamne... a fost groaznic. Stătea întinsă acolo, în mizerie... singură. Părea atât de mică...

Trase aer pe nas și se șterse la ochi.

— Era ciopârțită... fața, totul. Făcută fâșii. Iisuse, era plin de sânge peste tot. Am crezut că era moartă.

— Și era?

Tata dădu din cap în semn că nu.

— Cred că s-ar putea să își revină. Era în stare de inconștiență și pierduse mult sânge, dar, când au venit paramedicii, încă respira...

Oftă greoi, cu ochii plini de suferință, în timp ce rememora scena.

— Slavă cerului că majoritatea tăieturilor nu erau prea adânci... dar avea una gravă pe picior, chiar aici...

Își atinse coapsa.

— Reușise cumva să strângă locul cu o bucată de cârpă și să-și țină piciorul ridicat... Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi procedat așa - probabil că ar fi sângerat până la moarte.

— Credeam că ai spus că nu era conștientă.
Se uită la mine.

— Nu era.

— Atunci, cum de a reușit să-și bandajeze piciorul?
Ridică din umeri.

— Nu știu... presupun că a făcut-o înainte să-și piardă cunoștința.
Închise ochii și se șterse obosit pe frunte.

— Iisuse... îți poți imagina cum trebuie să se fi simțit săraca fată?
O tăcere îndelungată umplu camera.

Simțeam din nou gustul acela rece, de aramă, gustul de monede murdare. Și odată cu el, mi-a adus aminte de Lucas, de când l-am întâlnit prima oară la baltă și mi-a spus despre Angel. *Nu pentru Robbie trebuie să îți faci griji... ci pentru Angel.* Știam că era el. Îl vedeam stând pe piatra netedă, briza fluturându-i părul, în timp ce-și cobora privirea. *Asta e - nimic... asta am văzut...* ridicând ochii spre mine... *nu avea chip.*

Atunci, acum.

Viitorul avea loc acum.

În sinea mea, simțeam că mor.

Îi văzusem pe Jamie și pe Angel plecând împreună. Îi văzusem. O văzusem zâmbind și mușcându-i ușor urechea... iar acum zăcea într-o cazemată veche și murdară, cu fața sfârtecată. O văzusem... O văzusem cu el... și am lăsat-o să plece. Știam cum era el. Mă întâlnisem cu el pe aleea lui Joe Rampton. M-am simțit așa cum probabil că s-a simțit și ea. Fusesem acolo, fusesem acolo cu Angel - iar acum era distrusă.

Aș fi putut să fiu cu în locul ei.

Dumnezeule, aș fi putut să fiu eu.

Erau prea multe lucruri la care să te gândești în camera tăcută - prea multe rele, prea mult egoism, prea multe minciuni...

Era prea târziu.

Dom întrerupse liniștea:

— Și acum ce se întâmplă, tată? Ce face Toms?
Tata scutură din cap.

— Dumnezeu știe. Când a ajuns elicopterul, au încercuit zona și ne-au alungat. Toms nu a vorbit cu noi, nu-i păsa decât să izoleze zona și să nu se ude.

— Și ofițerul de la Omucideri? zise Dom.

— Era și el la fel de nasol, oftă tata. Un mare nenorocit care se credea într-un film cu polițiști. Cred că a lucrat cu Toms, când el era la Moulton. Ne-a întrebat mai multe și ne-a spus să ne ducem acasă.

— Ce au de gând să facă? am întrebat. O să-l caute pe Lucas?

— Nu știu, iubire. Când am plecat, încă se certau cu pilotul. Paramedicii o urcaseră pe Angel în elicopter, dar pilotul a retuzat să decoleze din cauza vremii. Din câte știu, sunt tot acolo.

— Nu ar trebui să facem ceva? Să spunem cuiva despre Jamie Tait?

Îl privi pe Dom.

— I-ai zis lui Lenny?

Dom încuviință dând din cap.

— Dar când l-am sunat ultima dată, nu am reușit să dau de el. Liniile telefonice sunt căzute, se pare.

— O să mai încerc eu. Ai vorbit cu Rita?

— Nu am putut.

— Am să mai insist și o să mă duc mai târziu pe la ea. Termină de băut paharul cu whiskey.

— Doamne, ce porcărie! Se întoarse către mine. Cait, ar fi trebuit să-mi zici mai dinainte chestia asta despre Lucas.

— Știu - îmi pare rău.

— Ai idee unde e?

Am dat din cap că nu.

— A spus că o să vină la festival, dar nu a mai apărut.

— Sigur?

— Jur - nu știu unde este. Nu l-am mai văzut de joi. Cred că e la kilometri distanță.

— Să sperăm că așa e.

— Tată, nu a făcut nimic, E nevinovat.

— Nimeni nu e nevinovat.

Până la urmă, ne-am dus la culcare spre dimineață. Ploaia se mai potolise, iar tunetele pieriseră în depărtare. Vântul încă mai sufla puternic, printre copaci, lovindu-se de geamuri, dar eu nu puteam să dorm. Eram atât de obosită, încât îmi simțeam corpul amorțit. Simțeam cum îmi zvâcnește ceva în spatele pleoapelor. Cred că era teama. Nu-mi puteam scoate din minte vocea omului cu tatuaj - *Cum e acolo, de unul singur? Bine și frumos? Cred că uneori te simți cam singur, nu? Mai ales noaptea...* Știam că ușile și ferestrele erau închise de două ori și eram mai mult ca sigură că nu era altceva decât o simpla amenințare, dar asta nu mă ajuta prea mult. Teama nu e rațională.

Mai erau și altele la care mă gândeam. Imaginea lui Angel închisă în cazemată, durerea prin care trecuse, teroarea, singurătatea, toate lucrurile nedrepte, confuzia, complexitatea, sentimentul că lumea se sfârșește... și Lucas. Unde era? Era în siguranță? Îi era teamă? Îi era frig? Se gândea la mine? Mi-am imaginat chipul lui, zâmbetul, ochii de un albastru-deschis... apoi, deodată, ochii i-au devenit ca de gheață și l-am văzut așezându-se pe vine peste Jamie Tait, cu un cuțit în mână și, pentru o miime de secundă, mi-a trecut prin minte un gând oribil: dacă m-am înșelat în privința lui? dacă era el cel care a atacat-o pe Angel?

Un sentiment de dezgust față de propria persoană m-a făcut să mă înece. Doamne... cum am putut? Cum am îndrăznit să mă gândesc la așa ceva? E revoltător.,.

Ești obosită, nu te mai îngrijora. Culcă-te.

Nu am vrut să mă gândesc la asta. Nu am vrut...

Știu.

Îmi pare rău.

Culcă-te.

Am strâns cu putere figurina de lemn pe care o țineam în mână și am închis ochii. Printre copaci, vântul își striga sălbăticia, iar eu am ascultat cu atenție, în căutarea magiei. Era acolo.

Știam că e acolo. În ulmul din grădina din spate, în plopii de-a lungul aleii, în stejarul bătrân din câmpul din spatele casei...

Era acolo.

Era aproape.

O simțeam venind.

Nouăsprezece

Simțeam mirosul pielii asudate și al nisipului umed de pe haine. Miroase a mare. Are mâinile reci și umede, dar catifelate. Catifelate și dure, la fel ca ochii săi. Ochii lui... nestemate albastre, luminate de o inimă neagră, o inimă care vede până în străfundurile pământului, îi simt și mirosul părului. Ca de lut, ca blana unui animal sălbatic. Umed, dar uscat pe dedesubt. Uscat, des și cald. Gura... o lună care răsare. Buzele i se mișca, dând contur feței, și grăiește în liniștea nopții...

Cait... Cait...

Îi simt mâna pe gura mea.

Cait... eu sunt...

Gust ploaia dulce de pe pielea lui.

Cait... trezește-te...

Deschid ochii... mă trezesc...

— Cait?

— Lucas?

— Șșș...

Vocea era reală. Vârfurile degetelor care se odihneau ușor pe buzele mele erau adevărate. Fața de deasupra mea exista cu adevărat. Nu era un vis. Lucas era în picioare lângă patul meu, aplecat deasupra mea, lumina vagă conturându-i chipul. Îi simțeam respirația pe piele.

— Ce... am zis eu.

— Șșș... șopti el, privind în spate.

— Nu vreau să trezești pe careva.

Își retrase încet degetele de pe buzele mele.

— Ce faci aici? am întrebat eu. Ești bine? Cum ai intrat?

Îmi zâmbi.

— Cam multe întrebări.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am acoperit cu pătura și m-am uitat la ceas. Era trei și cincisprezece minute. Ploaia bătea constant în geam, iar în cameră era frig. O tăcere care prevestea dimineața înțepenea aerul. Hainele ude i se lipeau de piele, iar mâinile și fața erau murdare de noroi. Avea cu el traista de pânză, pusă pe umăr. Părea extenuat.

— Mă gândeam că ai plecat, am spus. Am crezut că ai părăsit insula.

— Crezi că aș pleca fără să-mi iau „la revedere“?

— Nu era nevoie...

— Știu...

Înalță capul, ca să asculte ceva, după care continuă.

— Am vrut să vin la festival, dar lucrurile au luat o întorsătură ciudată.

— Ai aflat despre Angel?

Încuviința din cap.

— Lucas, te urmăresc. Ei cred că tu ai făcut-o.

— Știu. Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții încercând să-i evit. Credeam că am să fiu în siguranță în pădure, dar un bătrân a ghidat un grup de-al lor dincolo de mlaștini. Mi-au găsit adăpostul și l-au distrus. Cait, sunt peste tot. Nu am cum să plec de pe insulă.

— Poți să rămâi aici, am spus.

Dădu nervos din picioare.

— Am nevoie de un loc în care să mă ascund până la reflux. Cum apa începe să scadă, pot sa-mi fac drum prin stufăriș și să trec dincolo de mulțimea de pe pod.

Se uită la mine.

— Nu vreau să-ți fac probleme.

— Nu e nici o probl...

Deodată, ușa se deschise zgomotos și o siluetă în haine de casă intră în cameră. Lucas reacționează pe loc. Am văzut o mișcare în ceață, o scânteiere dură de metal și, în clipa următoare, persoana respectivă fu lipită de perete, având un cuțit la gât.

— Nu! am strigat la Lucas. E tata!

Fără să îndepărteze cuțitul, Lucas îmi aruncă o privire rapidă, apoi, în clipa în care Dominic apărură în pragul ușii și deschise lumina, își întoarse capul într-o parte. Momentul îngheță în lumina subită: Lucas ținându-l pe tata la perete, cu vârful cuțitului apăsător pe gât; tata privind cu ochi mari lama; și Dominic stând în prag, cu mâna pe întrerupător și cu gura deschisă.

— Tată? întrebă el. Ce...

— E în regulă, am spus eu. E Lucas.

— Iisuse - ce face?

— Lucas, am zis. Lucas, ascultă-mă... e totul bine. E tata. Lasă cuțitul jos.

Lucas se uită la tata.

Tata își linse buzele și-i întâlni privirea.

— Așadar, tu ești Lucas? mormăi el, uitându-se pieziș la lama cuțitului. Îmi pare bine de cunoștință.

Pentru o clipă, Lucas rămase nemișcat. Ochii lui, calculați și reci, îl sfredeleau pe tata, cântărind situația, după care coborî încet cuțitul și se dădu înapoi. Tata respiră și-și duse mâna la gât, ștergând un strop mic de sânge. Își examinează mâna, apoi privi spre Lucas.

— Întotdeauna întâmpini oamenii în felul asta?

— Îmi pare rău, zise Lucas. Nu știam cine ești.

— Cine naiba te așteptai să fie - King Kong?

Lucas schiță un zâmbet.

— Sunt cam agitat în seara asta.

— Agitat? Iisuse Hristoase...

Tata se îndepărtă de lângă perete și se uită în jur, tremurând ușor din cauza șocului. Mă privi rapid, apoi își direcționează atenția către Lucas.

— Cum naiba ai intrat aici? Ușile sunt încuiate... unde e câinele? Dacă i-ai făcut vreun rău...

Lucas făcu un semn din cap către ușă.

Tata privi într-acolo. Defer stătea liniștit în prag, privind cu drag înspre Lucas.

— Se presupune că ar trebui să latră, îi spuse tata. Ce problemă ai?

Deefer îl ignoră.

Tata se întoarce către Lucas și-l analiză din cap până în picioare.

— Pune ăla deoparte, zise rece, arătând spre cuțit.

Lucas își puse cuțitul la curea. Tata se apropie de el.

Nu mai era speriat. Era doar obosit și furios.

— Ascultă, fiule, spuse el încet. Am auzit multe despre tine. Unele lucruri mi-au plăcut, altele nu. Se pare că fata mea are încredere în tine și în mod normal, asta îmi e de ajuns. Dar acum, situația e alta. Una complet diferită, înțelegi ce vreau să zic?

— Nu sunt fiul tău, zise Lucas calm, privind-l în ochi.

Fața tatei se crispă. Pentru un moment, am crezut că o să-l lovească. Dar el dădu ușor din cap și spuse:

— În regulă. Bine punctat. Îmi cer scuze. Acum, spune-mi că înțelegi ce vreau să zic.

— Înțeleg.

— Bine.

Îl privi o clipă, apoi se întoarce și-i spuse lui Dom.

— Du-te în camera ta.

— Dar voiam...

— Dom, nu te opune. Du-te la tine în cameră și culcă-te. Poate că vei avea nevoie de asta.

— OK.

Tata îl urmări plecând, apoi se întoarce către Lucas.

— Ieși și așteaptă afara.

Lucas ieși fără un cuvânt. Nu mă mai privise de când se aprinsese lumina și nu mă privi nici acum, când plecă. Tata închise ușa, veni lângă mine și se așeză pe pat.

— Ești bine?

Am dat din cap.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Ce cauți aici?

— Îl urmăresc, tată... nu are unde să se ducă în altă parte.

— De câtă vreme era aici?

— De câteva minute...

— Ești sigură?

— Abia m-am trezit...

— A încercat ceva...

— Nu! Desigur că nu. Cum poți...

— Sunt tatăl tău, zise el, ca și cum asta ar fi explicat tot..

Și presupun că o făcea.

— Cait, ascultă-mă. Știu că în ultima vreme ai fost secretoasă - nu, lasă-mă să termin. Nu vreau să mă cert cu tine, îți spun doar cum stă treaba. Te rog, asculta un minut. E important. OK?

Am dat din cap și el continuă:

— E normal să păstrezi unele lucruri doar pentru tine, e natural. Nu spun că-mi place, pentru că nu e așa, dar pot să mă obișnuiesc. Am încredere în tine - chiar și când greșești. Nu e nimic. E bine să faci greșeli. Dar nu trebuie să te temi de asta. Ia-o așa cum e - nu încerca

sa dregi lucrurile, nu te pedepsi, nu te mai gândi la asta. Ia-o așa cum e, fă ce vrei cu ea, ai grijă să fie bine și menține-o pură. Tot ceea ce contează e să îți știi propriile reguli. Pentru că, dacă nu le cunoști, nu ai să știi când le încalci.

Se întinse pe spate și privi spre tavan. Apoi strâmbă nasul și se uită la mine.

— Are vreun sens ce ți-am zis?

— Nu prea.

Zâmbi.

— Nici nu credeam altfel.

L-am luat de mână.

— Tată, încerc să fac ceea ce cred că e bine. Dar se pare că e din ce în ce mai rău.

— Știu.

— Serios?

Luă figurina lui Lucas de sub pătură și mi-o puse în palmă.

— Să știi că nu ești singura care a ascultat vântul.

L-am privit lung.

Se ridică, își aranjă halatul și-mi aruncă din ușă un halat de baie.

Pune-ți ăla pe tine și după aceea îl voi suna pe Polițistul Singuratic. Trebuie să discutăm serios.

Douăzeci

Cincisprezece minute mai târziu, eu și tata stăteam pe pat unul lângă altul, în timp ce Lucas se plimba prin cameră, ținând în mâini o cană de cafea neagră, tare. Refuzase să mănânce sau să-și schimbe hainele, dar acceptase cu recunoștință cafeaua, cerând rușinat să i se pună trei linguri de zahăr. Tata își luase o bluză groasă și o pereche de pantaloni de catifea. Fuma o țigară. Fereastra era deschisă, ca să iasă fumul. Aerul era rece.

Lucas se opri în dreptul geamului, privi un moment în cafeaua din cană, își înălță capul și continuă să măsoare camera pas cu pas, bocancii făcând podeaua să scârțâie. Camera aștepta răbdătoare în liniștea zorilor.

O vreme, tata îl privi cu atenție, apoi zise:

— Băiete, începe să vorbești.

Lucas se conformă.

Mai înainte de toate, îi spuse tatei că sunt anumite chestii pe care nu avea dreptul să le divulge. Lucruri despre mine.

— Nu e nimic de ascuns, domnule McCann. Aveți cuvântul meu. Dar dacă v-aș spune ceva ce nu v-a zis fiica dumneavoastră, i-aș trăda încrederea. Și nu pot face asta.

Tata îl cercetă dur și cu atenție. Într-un final, rosti:

— OK. Pentru moment, am să accept asta. Dar vreau să știi ce s-a întâmplat azi pe plajă.

Fără să-mi pui condiții, fără să ceri drepturi, fără prostii. Vreau să aflu tot.

Lucas facu un semn aprobator din cap.

— OK. A început vineri seară. Căutam niște raci dincolo de golf, când, fără să vreau, am auzit niște tineri vorbind despre o fată care fusese atacată în preajma stâncilor. Erau un cuplu și erau cam... ocupați. Ei nu știau că mă aflam acolo și, de vreme ce am realizat ce aveau de gând, am plecat, însă auzisem destul cât să-mi dau seama că fata despre care vorbeau era

Angel Dean și că se presupunea că eu eram cel pe care ea îl descriesese poliției.

— Și așa era? Întrebă tata.

— Tată! am exclamat eu. Nu poți...

El ridică mâna.

— Lasă-l să răspundă. Tu ai atacat-o vineri pe Angel Dean?

— Nu.

— Poți să o dovedești?

— Nu.

— Unde erai?

— Când?

— Dupa-amiază.

Lucas se gândi puțin.

— Am fost în pădure până la trei. Am pescuit în golf cam o oră. După care m-am întors în pădure.

— Ca să faci ce?

Ridică din umeri.

— Nimic deosebit. Am mâncat, am dormit, am citit, am stat degeaba, gandindu-mă și uitându-mă la diverse...

— Te-ai apropiat de stânci?

— Nu.

— OK - și ce s-a întâmplat azi. Se uită la ceas. Adică ieri.

Lucas termină de băut cafeaua și puse cana pe noptiera de lângă pat.

— Pot să iau loc?

Tata îi arată un scaun de lângă fereastră.

Lucas luă loc.

— Deranjează dacă fumez?

Tata dădu din cap.

Lucas începu să-și confecționeze o țigară.

— Jamie Tait și Angel Dean au inventat o poveste ca să-i întoarcă pe cei de pe insulă împotriva mea...

— De ce? îl întrerupse tata.

Lucas îmi aruncă o privire, apoi se întoarse către tata.

— Din câteva motive.

— Cum ar fi?

— Tait se teme de mine.

— Se teme de tine? De ce?

— Sunt diferit. Nu știe ce sunt. Știe că nu îmi e frică de el. Știe că l-aș ucide dacă ar fi nevoie. Și e conștient că arăt mai bine decât el.

Tata rânji.

— Crezi?

Lucas își aprinse țigara.

— Sunt sigur.

Nu se simțea nici o urmă de aroganță în vocea lui. Nu se lăuda, ci doar afirma ceva. Era mai chipeș decât Jamie. O știa. Și știa că are importanță. În ciuda a ceea ce toți pretind să gândească, aspectul fizic e important. Poate că ție nu îți pasă cum arăți, dar altora le pasă, și astfel de lucruri mărunte le poate determina reacția față de tine.

Cel puțin, asta cred că gândea el.

Un nor de fum îi ieși din gură și se furișă pe fereastră, în ploaie. Vântul încetase și ploua torențial și drept. În depărtare, dincolo de mare, lumina zilei colora slab cerul.

— Și Angel? întrebă tata. De ce i-a făcut jocul?

— Îl dorea.

— De unde știi?

— Îmi dau seama unde există dorință.

— Da, dar...

— Domnule McCarrn, vă rog - dacă nu mi-ați mai pune întrebări și m-ați lăsa să continui, totul va deveni mai clar.

O privire aspră apăru în ochii tatei, dar nu una total lipsită de respect.

— Te rog, spuse el sarcastic. Și nu-mi mai spune „domnule“. Mă face să mă simt în vârstă. Numele meu e John.

— Nu ți se zice Mac?

— Prietenii mei îmi spun așa.

Lucas dădu din cap și continuă să povestească:

— Aș fi părăsit insula atunci, pe loc, însă îi promisesem lui Cait că o să ne întâlnim la festival. Știam că oamenii o să mă caute, dar m-am gândit că o să fiu destul de în siguranță în pădure. Așa că am stat ascuns toată noaptea și ziua de sâmbătă, apoi am plecat la festival cam pe la ora patru. Nu știam exact ce aveam să fac odată ajuns acolo, dar, cu toată agitația, mi-am spus că plaja ar fi un loc liniștit, unde aș putea să mă gândesc la o soluție.

— De ce nu ai încercat să faci asta noaptea? întrebă tata.

Am încercat. Nu mi-a venit nici o idee.

— Dar erai pregătit să riști?

— M-aș fi gândit eu la ceva, până la urmă.

Tata își mai aprinse o țigară. După ceva timp, îi oferii pachetul lui Lucas. Acesta încă fuma țigara făcută de el. Scutură din cap și continuă:

— Venea fluxul. Linia țărmului era îngustă, iar în față vedeam bine plaja. În afară de un bătrân care citea o carte la marginea mării, plaja era pustie. Mă țineam aproape de mlaștini, urmând linia malului. În acest fel, dacă mă întâlneam cu cineva, puteam fie să intru în mlaștină, fie să mă las pe vine și să mă ascund.

— Și drumul de-a lungul râului? Era cineva acolo? întrebă tata.

Lucas scutură din cap.

— Atunci nu. Cel puțin din cât am văzut eu.

— OK. Continuă.

— Când m-am apropiat de cazemată, am auzit voci joase venind dinăuntru. Un bărbat și o fată sau un băiat și o fată... nu eram sigur. Betonul înăbușea sunetul. Erau numai voci. Mă aflam pe partea cu pământ noroios a cazematei, pe cea cu intrarea.

Ezită, uitându-se la tata.

— Știi ce se petrece acolo?

Tata dădu din cap.

— Dar tu?

— Cupluri, bărbați, drogați...

Ridică din umeri.

— Oriunde te-ai duce, găsești un asemenea loc. Nu mă bag. Nu e treaba mea.

— Dar nu și de data asta, nu-i așa?

— Nu... ceva nu părea să fie în ordine. Nu sunt sigur ce anume. Poate că tonul vocilor. Un iz de teamă, în aer... nu știu.

— Ce ai făcut?

Lucas stinse țigara și băgă mukul în buzunar.

— E o fereastră mică în zidul cazematei... nu chiar o fereastră - cum îi zice? Ca o fantă, ca o gaură...

— Știu la ce te referi, spuse tata. Zi-ne doar ce s-a întâmplat.

— M-am hotărât să arunc o privire înăuntru.

Făcu o pauză, vizualizând scena.

— Soarele strălucă orbitor și-mi batea în față. Eram în umbră. M-am strecurat ușor și m-am ghemuit sub fereastră. Nisipul era umed. Aerul mirosea a deșeură. Acum, vocile se distingeau mai bine. Am recunoscut-o pe a lui Tait, dar nu și pe a fetei. El era cel care vorbea mai mult. Vocea lui era joasă și guturală și nu prea am înțeles ce spunea, dar mi-am dat seama că era beat. Nu îndeajuns de beat încât să nu articuleze cuvintele, dar nici mult nu mai avea până acolo.

Îl privi pe tata.

— Tu poate că știi la ce mă refer.

Tata aprobă, dând din cap.

Lucas continuă:

— Și fata părea să fie beată. Și înspăimântată. Încerca să ascundă asta, râzând și înjurând tot timpul, dar nu a făcut decât să înrăutățească situația. Nu cred că știa cum să procedeze cu ea.

— Cu cine?

— Cu teama ei. O făcea să se simtă rușinată. Și lucrul acesta o surprindea. Nu era obișnuită cu așa ceva.

Se ridică și privi pe fereastră.

— După câteva minute, mi-am rotit capul câțiva centimetri și am privit înăuntru. Pe podea era o saltea veche și murdară, înconjurată de sticle goale, cutii de bere și tot felul de gunoaie. Stăteau pe saltea, cu spatele la mine. Nu mă vedeau, în schimb, eu îi vedeam pe ei. Atunci mi-am dat seama că era Angel Dean. Tait își ținea mâna pe umărul ei și se juca cu bustiera ei. Ea chicotea și încerca să o tragă la loc. Tait sorbea dintr-o sticlă de whiskey, pe jumătate goală. O tot îndemna pe Angel, aproape forțând-o, iar ea continua să bea.

Se opri din povestit și-și confecționează altă țigară.

— Era cu el? Întrebă tata. Adică, ți se părea ca ea își dorea să fie acolo?

Lucas își aprinse țigara și se întoarse de la fereastră.

— Nu cred că știa ce voia. Probabil că bănuia ce urmărea el și poate că și-a zis că o să fie

distractiv. Apoi a dat cu nasul de realitate și cred ca și-a dat seama că numai era un joc. Nu mai era un basm. Nu mai era vorba doar despre sărutat și ținut în brațe. Era altceva, un lucru rece, murdar și rău.

Trase un fum și-l privi pe tata.

— Era speriată.

Tata nu știa ce să mai spună.

Lucas suflă fumul și privi lung în depărtare. Aerul din jurul lui era încărcat de întuneric, iar în cameră plutea aceeași liniște spectrală pe care am simțit-o atunci când l-am văzut prima oară. Vântul încetă deodată să mai bată și lumini palide licăreau pe cerul dimineții. Pielea îmi era rece. Mă aflam acolo, pe plajă, lângă cazemată. Eram acolo. În beznă murdară. Simțeam mirosul: bere răsuflată, whiskey, urină, teamă. Sub tălpile mele, nisipul era umed și priveam prin ochii lui Lucas. Vedeam piele, sticlă, haine, păr, mâini, degete, siluete, carne tremurândă, guri deschizându-se, o față rigidă, crispată din cauza nevoii...

Tata apăsă pe bricheta cu lanternă și imaginea dispăru. Mi-a revenit văzul. Stăteam pe marginea patului, holbându-mă la Lucas, care, la rândul lui, se uita fix la tata. Vedeam totul așa cum era. Băiatul, bărbatul, pereții, fereastra, frunze răvășite luate de vânt. Vedeam ceea ce era, nimic în plus.

Tata vorbi încetșor:

— Lucas, timpul trece. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Lucas lua loc obosit pe scaun. Privi cu atenție capătul arzând al țigării și vocea i se răci:

— Au început... a întins-o pe saltea, iar ea a închis ochii. Nu se opunea, nu plângea și nici nu făcea alte gesturi. Nu îi făcea plăcere... dar... nu știu. Nu a obligat-o. Nu din punct de vedere fizic. Și nici ea nu a refuzat... nu că ar fi întrebat-o.

Își coborî capul și privi lung podeaua.

—Nu am mai putut să privesc. M-am întors la mlaștini, m-am ghemuit pe jos și am așteptat. Nu știam ce altceva să fac.

Făcu din nou o pauză, scărpinându-și cicatricea de la încheietură, apoi continuă:

— Pentru o vreme, a fost liniște. Apoi, după zece minute, am auzit iar vocea lui. La început, liniștită, apoi mai tare, după care chiar a început să țipe la ea și să o facă în toate felurile. Ea a început să plângă, el a mai urlat, apoi am auzit cum i-a dat o palmă și un plânsset ascuțit, după care s-a lăsat tăcerea. Tocmai mă ridicam, când l-am văzut ieșind. Își trăgea tricoul pe el și se tot împiedica. Cu fața roșie, beat, cu ochi încețoșați. M-am lăsat în jos și l-am urmărit plecând, apoi am intrat ca să văd cum se simțea ea.

— Încotro a luat-o? întrebă tata.

— De-a lungul plajei.

— Bătrânul pe care l-ai văzut stând pe plajă — crezi că l-a văzut?

— Se poate - era în groapa aceea mică și plină de nisip, unde sunt pietrele. Știi la ce mă refer?

Tata dădu afirmativ din cap.

— Deci se poate ca Tait să fi trecut pe lângă el?

— Doar dacă nu a traversat mlaștinile spre râu.

— Și Angel? am întrebat nerăbdătoare. Ai văzut-o?

Lucas încuviință din cap.

— Da, era OK. Dezbrăcată. Cam beată și puțin plânsă, compătimindu-se, dar foarte furioasă.

Dar era în regulă.

— Poftim? Nu era...

— Nu Tait a rănit-o... cel puțin, nu grav. A plesnit-o peste față, dar nu a tăiat-o. Nici măcar nu sunt sigur că a... știi tu. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu părea prea supărată din cauza asta. Cel puțin, asta a vrut să mă facă să cred.

— Ai vorbit cu ea?

— Am întrebat-o dacă e bine.

— Ce ți-a răspuns?

— Mi-a zis să plec.

— Să pleci?

— Cam așa ceva.

— Și ce ai făcut?

— Am ascultat-o.

L-am privit pe tata, așteptând să spună ceva, dar nu a zis nimic. M-am uitat la Lucas. Privea lung pe fereastră.

— Ai auzit asta? mă întrebă el brusc.

— Ce anume?

— Ascultă, șopti el.

Nu auzeam nimic.

— Nu e nimic...

— Șșș!

Jos, Deefer lătră.

— Asta, spuse Lucas. Ai auzit?

— Era Deefer, am zis eu.

— Nu aia - era ceva pe alee.

Privi cu ochii mijiiți în întuneric.

— Un sunet metalic...

Pentru o vreme, se uită atent în noapte, după care se întoarse și începu să vorbească. Vocea lui era cu totul alta.

— Oricum, după ce am vorbit cu Angel și am părăsit cazemata, m-am îndreptat către pădure. Nu mai avea nici un rost să vin la festival. Angel s-ar fi întors destul de curând și nu-mi era greu să-mi imaginez ce ar fi spus. Mă văzuse la cazemată, avea o urmă pe față, urmele pașilor mei erau peste tot. Nu aș fi rezistat nici cinci minute.

Privi spre mine. Fața-i părea suptă și bătrână - albastrul ochilor pierea. Se uită din nou pe fereastră.

— Mă aflam dincolo de jumătatea pământurilor noroioase când am privit în jur și am văzut pe cineva traversând mlaștinile către cazemată. O femeie tânără, o fată. De șaptesprezece sau optsprezece ani.

— Știi cine era? întrebă tata.

Lucas evită să răspundă.

— Avea părul lung și negru, zise el, purta ochelari de soare și pășea încrezătoare. Pe sub cămașa albă și largă, avea un costum de baie negru și căra ceva, un fel de geantă de pus

pe umăr. Trebuie să fi venit pe drumul dinspre râu.

— Te-a văzut?

— Cred că da. Pentru un moment, s-a oprit și a privit înspre mine, apoi s-a grăbit să intre în cazemată. La început, m-am gândit că s-ar putea să fie o prietenă de-a lui Angel, care poate a fost atentă la ce s-a întâmplat... dar nu părea genul de om să facă asta. Avea ceva... ceva care mă neliniștea.

Apucă perdeaua, privi în jos spre alee, apoi se întoarse cu fața spre noi.

— Am pornit înapoi, dar fluxul era mare și pământurile noroioase îmi veneau până la talie, așa că am înaintat încet. Până am trecut de ele și am ajuns la plajă, fata în costum de baie ieșise deja din cazemată și se îndrepta către drumul dinspre râu. Când am ajuns la capătul mlaștinilor, nu mai era acolo.

Privi în gol.

— Ea a facut-o. Nu Jamie Tait - ci ea. Ea a atacat-o pe Angel.

— Ești sigur? Întrebă tata cu blândețe.

Lucas confirmă, dând din cap.

— Când am intrat în cazemată, Angel zăcea pe podea, ținându-și capul cu mâinile... era plină de sânge. Am verificat-o. Ba își revenea, ba își pierdea cunoștința, avea pulsul slab, dar respira bine. I-am curățat gura și am așezat-o într-o poziție corectă, apoi am încercat să opresc cea mai mare parte a sângerării...

— Tu i-ai bandajat piciorul? Întrebă tata.

Lucas dădu iar din cap.

— Cât faceam asta, am auzit pe cineva mișcându-se pe afară. Pentru o clipă, am crezut că era Jamie Tait sau fata în costum de baie, așa că m-am ascuns în umbra din spatele cazematei. Apoi bătrânul de pe plajă și-a băgat capul înăuntru, prin gaura din zid. Era să moară din cauza șocului când a văzut-o pe Angel.

— Te-a văzut?

Lucas scutură din cap.

— Nu cred. Era destul de întuneric înăuntru, iar el nu a stat prea mult. A intrat și a privit-o rapid pe Angel, dar când a dat de atât de mult sânge, a plecat, grăbindu-se către sat.

— Și ce ai făcut atunci?

El ridică din umeri,

— Nu multe... am făcut ce am putut - i-am ținut de cald, i-am verificat pulsul, am încetinit sângerarea - și apoi, după o vreme, v-am auzit pe tine și pe domnul Patel venind pe plajă, certându-vă cu niște băieți.

Se uită la tata, neajutorat.

— Atunci a trebuit să plec. Eram pătat de sângele ei, aveam un cuțit la curea... eram deja suspectat că aș fi atacat-o. Nimeni nu ar fi crezut ce s-a întâmplat cu adevărat. Nimeni. A trebuit să plec...

— E în regulă, zise tata încetișor. Înțeleg.

Lucas inspiră adânc și se trânti în scaun.

— M-am întors în pădure și am început să-mi adun lucrurile. Te-am văzut intrând în cazemată... apoi a sosit elicopterul... și cam asta e, serios. Restul îl știi.

Tata se ridică și merse către el. Își puse mâna pe umărul lui, l-a strâns ușor, apoi se îndreptă

cu greu către fereastră.

— A fost Sara, am zis încet.

Tata se întoarse,

— Ce?

— Fata pe care a văzut-o Lucas - era Sara Toms. Prietena lui Jamie. Când i-am văzut pe Jamie și pe Angel îndreptându-se către plajă, cineva îi urmărea dintr-o mașină. Un Mercedes alb. Sara are un Mercedes alb.

Tata mă privi lung, analizând ce am zis. După un minut, se adresă lui Lucas:

— O cunoști pe Sara Toms? întrebă el. Ai văzut-o vreodată?

— De la distanță.

— Să fi fost ea?

El dădu din cap.

— Cât ești de sigur?

— Ea a fost.

— La naiba.

Lucas rânji rece.

— Asta mai complică puțin lucrurile, nu-i așa?

— Pentru tine, răspunse tata. Iisuse... nu-i de mirare că Bob Toms se purta atât de ciudat. Cum dracu' și-a dat seama?

— Ai mirosit parfumul dinăuntru? întrebă Lucas.

Tata se uită la el.

— Al lui Angel?

Lucas mă privi,

— S-ar da Angel cu Chanel?

— Niciodată.

— Cunoști pe cineva care o face?

Nu era nevoie să răspund.

Lucas se întoarse către tata.

— Recunoaște un tată parfumul fetei lui?

— Eu nu - dar probabil că Bob Toms ar fi în stare. Dumnezeu... cred că și-a dat seama imediat. Cred că a ghicit.

— Exact, zise Lucas. De aceea trebuie să plec de pe insulă. E posibil ca Toms să ascundă dovezile și să aranjeze un alibi pentru Sara, dar, de fapt, eu sunt cel pe care vrea să-l „aranjeze”.

— Nu, spuse tata. Nu pot să cred asta. Bob Toms poate să fie în multe feluri - așa și e — dar nu pot să cred că ar merge atât de departe...

— Bineînțeles că asta va face, răspunse Lucas. Deja a început.

— Nu... Am să discut cu el...

— Pierdere de vreme. Pe fiica lui încearcă să o salveze. N-o să fie rațional.

Îl privi pe tata.

— Imaginează-ți cum ar fi dacă fiica ta ar ataca pe cineva cu un cuțit și tu ai avea puterea să dai vina pe un țigan nenorocit, despre care oricum lumea deja crede ca e un pervers. Nu-mi

spune că nu ai face-o.

— Nu.

Lucas zâmbi.

— Ești un povestitor minunat, John - dar nu știi să minți.

Încăperea se scufundă în tăcere.

Mi-am dorit să fi fost confuză. Mi-am dorit să nu fi înțeles ce se petrece. Mi-am dorit doar să mă pot băga în pat, să dorm și apoi să mă trezesc dimineață și totul să fie în ordine. Dar știam că nu avea să fie așa. Eram prea conștientă de situație. Tot aici se ajungea. Asta era. Nu se mai putea face nimic.

Era un punct mort.

Chiar atunci, un sunet metalic și puternic răsună dinspre alee. De data asta l-am auzit toți. Defer a lătrat, iar tata și Lucas s-au grăbit către fereastră. Urmându-i, am auzit zgomotul unei motociclete, care demara undeva pe cărare. Tata îl trase pe Lucas din dreptul ferestrei.

— Jos! șuieră el.

Lucas se lasă pe vine și tata trase perdelele. Deși se crăpase de ziuă, lumina era obscură și încețoșată, iar cerul întunecat cu nori de furtună. Auzeam sunetul motocicletei mergând în viteză pe alee, dar nu vedeam nimic.

— Unde e? am întrebat eu.

— Are farurile stinse, răspunse tata. Așteaptă un minut - acolo!

Făcu un semn, arătând în afara curții și, pe fondul gri al gardului, am văzut, pentru scurt timp, ceva negru. Am privit imaginea neagră și neclară măbind viteza, trecând prin băltoace, apoi dispărând din câmpul vizual. Am auzit motorul încetinind la capătul aleii, apoi revenind pe alee, după care l-am auzit gonind în întunericul dimineții.

— Rahat, zise tata, lăsând perdeaua și întorcându-se către ușă în momentul în care intră Dominic.

— L-ai văzut?

Dom dădu din cap.

— Mick Buck.

Lucas se ridică în picioare.

— Cred că a fost aici toată noaptea, așteptându-mă. S-a dus să le spună celorlalți că sunt aici.

Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi dau seama. Am să plec.

Tata puse mâna pe el.

— Nu pleci nicăieri, fiule.

— Nu sunt...

— Taci și ascultă. Ești extenuat. O să înceapă altă furtună. Rămâi aici.

— Nu, nu pot...

Tata îl împinse ușor, dar ferm în scaun.

— Avem la dispoziție o jumătate de oră, înainte ca ei să ajungă aici. Cel mult o oră. Dom, du-te acasă la Rita și spune-le ce se petrece. Ar trebui să nu aibă probleme, dar zi-le să stea în casă și să închidă peste tot. Când te întorci, ia mașina și parchează-o peste drum, cam la jumătate. Apoi vino aici.

— OK.

Tata se întoarse către mine.

— Îmbracă-te și du-l pe Lucas în pod. Vreau să rămâneți acolo până vă zic eu. Ne-am înțeles?

Am dat din cap.

Îl privi pe Dom.

— Du-te.

Dom plecă.

Tata se uită la Lucas.

— Pot să am încredere că vei avea grijă de fiica mea?

— Ar fi mai bine pentru toți dacă aș pleca. Nu vor pleca, dacă știi că sunt aici.

— Te-am întrebat ceva.

Lucas se uită la mine, apoi la tata.

— Poți avea încredere în mine.

— Bine. Ei bine - ce mai aștepti? Domnișoara vrea să se îmbrace. Fă-te util și pregătește niște cafea.

Rânji.

— Știi să folosești un ibric?

Lucas lăasă aerul să-i iasă printre dinți și-și dădu ochii peste cap.

— Păi, nu știu ce să zic... e din ăla modern, electric?

Tata zâmbi și deschise ușa.

— Afară.

Au plecat împreună și eu am început să mă îmbrac. Mergând pe hol, îi auzeam vorbind. Parcă erau prieteni vechi. Calmi, liniștiți, înțelegându-se de minune. Am ascultat cu atenție, încercând să-mi dau seama ce ziceau, dar nu am auzit nimic altceva decât râsul tatei, în timp ce coborau scările.

Douăzeci și unu

M-am îmbrăcat repede și m-am apucat să dau scara jos din pod. Furtuna începea iar. Ploaia puternică începea să bată în geamuri, iar cerul huruia. Pentru moment, mi-am permis să cred că, dacă vremea s-ar mai înrăutăți, poate ar amâna puțin lucrurile. Un vânt rece, o ploaie torențială... poate că ar pune capăt...

Sigur, mi-am zis, la fel cum s-a întâmplat și ieri.

Scara căzu și eu m-am dat instinctiv într-o parte, ca să evit să mă lovească în cap. Uruitul era așa cum mi-l aminteam - sunetul întunericii și al secretelor. Am început să pășesc pe treptele de metal rece, una câte una. Eram la jumătate, când Lucas apăru pe palier, aducând două căni cu cafea.

— Tatăl tău spune să te grăbești, zise el.

— Imediat.

Am pășit prin trapă și am simțit aceeași briză familiară, rece, răcorindu-mi fața. Am inspirat mirosul de lemn vechi și acoperit de funingine. Nimic nu se schimbă. M-am întors către Lucas.

— Vino, atunci, Dă-mi cănile.

Se urcă pe scară și-mi înmâna cafelele. Le-am așezat pe dușumeaua din pod.

— Lasă-mă să intru eu, apoi vii și tu, i-am zis.

M-am urcat în pod, am aprins lumina și m-am așezat pe podea, cu picioarele sub mine.

— OK, i-am strigat de sus.

Cât a urcat Lucas pe scară, am privit împrejur. Vedeam stâlpii înnegriți și căpriorii scrijeliți și lumina cerului pătrunzând printre grinzile de lemn crăpate. Auzeam ploaia căzând pe acoperiș și păsările ciocănind în streășină... și am știut. Știusese mereu că aici avea să se termine. Aici, printre lucrurile prăfuite care atârnav de stâlpi... aici exista o lume care era orice voiam eu să fie. O insulă părăsită, o pădure...

Numai că acum nu eram singură.

Capul lui Lucas se ivi în dreptul intrării.

— Drăguț, zise el, privind în jur.

— Da, este. Îmi place.

Se urcă și se așeză lângă mine. Am apăsat pe un buton și scara se ridică înapoi. Lucas o privi, fascinat...

— Electrică, am zâmbit.

— Ah...

Reazemele scării se ridicară, aceasta se opri, iar trapa se închise în urma ei. M-am întins și am închis zăvorul.

— Aici, am spus, dându-i lui Lucas o cafea și arătând cu mâna spre pod. Simte-te ca acasă.

Se ridică și începu să se uite prin jur, ținându-și capul plecat, ca să nu se lovească de stâlpi.

— E sigură? întrebă el, privind spre podea.

— Câtă vreme mergi numai pe centru.

— Și altfel, ce se întâmplă?

— Cazi prin tavan.

În timp ce el continuă să fie curios, privind la una și la alta, analizând lucrurile de pe pereți, examinând conținutul cutiilor, m-am dus în partea cealaltă și m-am așezat într-un scaun vechi și uzat de lângă bazinul cu apă. O lumină umbrită venea dinspre becul care atârna de pe căpriori. Era numai o lumină slabă, iar podul era încă destul de întunecat. Întunecat, dar nu lugubru, ca în interiorul unui cort, într-o zi ploioasă. Sau ca înăuntrul unui ascunziș, comod și la căldură, cu ploaia picurând pe foliile de plastic, cu focul arzând mornit, și fumul risipindu-se în ploai...

— Ce-i asta? întrebă Lucas.

Am ridicat capul. Era la capătul celălalt al podului, unde o bucată veche de cearșaf acoperea stâlpii.

Am zâmbit.

— Obișnuiam să mă joc aici când eram mică. Asta era... ei bine, nu mai știu ce era exact.

Locul meu secret.

— Ascunzătoarea ta?

— Da.

Rânji.

— La ce te gândeai când erai aici? Ce îți doreai?

— Nu știu... presupun că voiam doar să fiu pe cont propriu. Voiam să fiu singura.

Dădu din cap.

— E bine să mai scapi.

— Da... totuși, mă întorceam de fiecare dată.

Mă privi.

— Asta îți doreai.

Cred că da. Dar tu? Nu vrei să te întorci?

Scutură gânditor din cap, uitându-se dincolo de mine, în umbre.

— Nu... spuse el încet Nu voiam să mă întorc.

Vorbele i se stinseră încet, în timp ce privea în gol înspre perete.

Vântul șuiera printre țiglele de pe acoperiș, iar becul se legăna printre căpriori, distorsionând umbrele.

M-am cutremurat. Se făcuse deodată frig.

Lucas ieși din transă.

— E vreun loc de unde poți să privești în afară? Putem să vedem curtea?

— Aici, i-am spus.

Veni lângă locul unde eu stăteam jos și i-am arătat un gol într-o parte a acoperișului unde țiglele lipseau și cartonul asfaltat era sfâșiat

— Dacă te întinzi pe scândura aceea și te târâi, poți vedea afară.

Mi-am șters mâinile de funingine.

— Ce face tata?

Lucas se îndreptă către golul din acoperiș,

— E la telefon, încearcă să dea de Lenny. Nu prea pare să aibă noroc.

Se lăsă către podea și se târâi până fu îndeajuns de aproape ca să privească afară.

— E bine, zise el.

— Ce crezi că o să se întâmple? am întrebat.

Își ajustă poziția, dând din picioare, ca să aibă mai mult loc. Spuse:

— În aproximativ zece minute, un grup de oameni vor veni pe aleea voastră, căutând să-mi verse sângele. Probabil că vor fi conduși de Jamie Tait, Brendell, de fratele lui Angel și însoțiți de băieții de la Stand și de alți amatori. Vor fi beți și injectați cu Cola și viteză, iar o mare parte dintre ei vor fi înnebuniți de ură. O să fie și Bob Toms, ca să mă aresteze, de ochii lumii, dar nu va face nimic să împiedice lucrurile. Fordul vostru vechi, Fiesta, parcat de-a lungul aleii, o să-i rețină vreme de două secunde. O să intre prin gard, iar tatăl vostru va ieși ca să-i înfrunte. O să le spună că nu sunt aici. Le va zice că am fost, pentru că el e conștient că ei știu, dar că nu mai sunt. Am plecat acum o jumătate de oră, îndreptându-mă spre Stand.

M-am ridicat din scaun și m-am așezat pe podea, lângă Lucas. Cât m-am sucit lângă el, se dădu deoparte, ca să-mi facă loc.

— Și apoi? am întrebat.

— Păi, potrivit tatălui tău, își vor da palme, se vor întoarce și mă vor alerga înapoi spre Stand.

— Și potrivit ție?

Ezită o clipa, dându-și capul la o parte, ca să mă lase să privesc prin gaură. Acum, mă aflam chiar lângă el îi simțeam mirosul lui, al pielii, al respirației. Simțeam umezeala din hainele lui. Stăteam unul lângă altul, privind în jos, către curte. De sus, arăta ciudat. Stranie și incomodă. Prea lipsită de culoare. Prea netedă. Înălțimea făcea ca dimensiunile și culoarea să fie distorsionate.

— Și potrivit ție? am repetat.

— Nu știu ce se va întâmpla.

— Ba da, știi.

Întoarse capul și mă privi. Mai fusesem aproape de el și înainte, dar nu așa. Vedeam fiecare linie și fiecare por al feței, fiecare cicatrice neînsemnată. Mă uitam adânc în ochii lui...

— O să aflăm în curând, spuse el calm. Are loc acum.

Am privit afară.

O coloană de mașini venea pe carosabil

Douăzeci și doi

Întinși unul lângă celălalt pe dușumeaua din pod, am privit șirul de mașini și camionete care venea zgomotos pe drum, îndreptându-se către curte. Huruitul motoarelor greoaie făcea aerul să tremure, punând în mișcare stâlpii podului și umplându-ne de praf. În depărtare, tunetele bubuiau, fulgerele luminau, iar carosabilul ud strălucea în bătaia farurilor. Cred că, în total, erau cam douăsprezece mașini. În față era cea a lui Jamie Tait, urmată de camioneta albă și de o grămadă diversă de mașini, autofurgonete, motociclete...

— E de necrezut, am șoptit.

— Ba să crezi, spuse Lucas.

Un Jeep negru se apropie de locul în care Fiesta bloca drumul. Încetini, trase pe o parte și opri. Jamie se ridică în scaunul șoferului și făcu un semn camionetei albe din spate. Semăna cu un dictator jalnic, îndrumând o bandă de teroriști. Camioneta se înclină înainte, ocoli Jeepul și accelerează spre Fiesta. Mașinuța albă nu avu nici o șansă. Un scârțâit surd se auzi în momentul în care camioneta în viteză intră în ea, iar Fiesta se răsturnă pe carosabil și intră în gardul viu cu rezistența unei mingi sparte de ping-pong. Geamuri sparte străluciră în ploaie, iar capota se deschise cu un zăngănit ruginit. Aclamațiile bețivilor se pierdură în vânt. Camioneta dădu cu spatele, Jeepul îi luă locul și convoiul continuă să meargă.

— Sunt prea mulți, i-am spus lui Lucas. Nu avem nici o șansă. Ce-o să facem? Nu putem să...

— Nu te îngrijora, zise el, atingându-mi umărul. Există întotdeauna o cale de ieșire. Trebuie doar să o găsim.

M-am uitat la el. Abia sesiza că mă aflu acolo. Chipul îi era întunecat și privea concentrat, cu ochii fixați pe mașinile care se apropiau, întocmai ca ai unui vânător. Un vânător vânat.

— Așteaptă și vei vedea, șopti pentru sine. Așteaptă și vei vedea.

Acum, mașinile intrau în curte, cauciucurile scârțâind pe nisipul ud, în timp ce se opreau, una câte una, formând un semicerc neregulat în fața casei. Motoarele întrerupeau liniștea, iar fumul se ridica în aer. În ploaie, farurile străluceau rece. Portierele s-au deschis și siluetele au început să apară. Le vedeam chipurile. Le puteam identifica aproape pe toate. Jamie Tait și Robbie Dean în Jeep. Lee Brendell și Tully Jones în fața camionetei și încă vreo șase, care se înghesuiau în spate. Mick Buck, niște motocicliști din zonă și alții pe care nu i-am recunoscut. Probabil că erau din Moulton. Oameni din sat: intriganți, femei tinere, maturi care ar fi trebuit să știe mai bine. Chiar și femei. Ellen Coombe, câteva mame furioase. Câțiva dintre bărbați erau înarmați cu bâte, bastoane, bare și sticle. Unul avea o macetă¹⁹. Pe toți îi anima câte ceva: băutura, drogurile, ura, încântarea, moralitatea dubioasă, sângele promis.

Mă durea stomacul.

În capăt, ținându-se departe de restul, i-am văzut pe Bob Toms și pe un bărbat cu fața dură, într-un palton lung și negru, ieșind discret dintr-un bar întunecat.

O voce răsună prin ploaie:

— Hei! McCann! Ieși afară!

Am privit în jos și l-am văzut pe Jamie Tait în fața mulțimii și strigând spre casă. Pe cap, avea îndesată o căciulă neagra de lână, iar tricoul negru și blugii erau atât de uzi, încât i se lipiseră de piele. Brendell stătea lângă el, masiv ca o stâncă, iar Robbie Dean se afla pe partea cealaltă, inexpressiv și impasibil, cu un levier de montat anvelope atârându-i din mână.

Jamie își puse mâinile la gură:

— McCann! Nu pe tine te vrem! Doar pe băiat! Trimite-l afară! Hei! McCann, ești atent...

Când ușa de la intrare se deschise și tata ieși împreună cu Dominic, însoțit de Deefer, tăcu brusc. Dominic avea cu el bâta de baseball.

Jamie rânji și se dădu un pas înapoi, ridicând o mână, ca să liniștească murmurul gloatei adunate în spatele lui.

— 'Neața, Mac, spuse el destul de tare. Dom.

Tata îl ignoră, continuând să analizeze mulțimea.

— Unde e Toms? Toms!

Jamie înainta.

— Mac, unde e țiganul?

Tata se uită la Robbie.

— Robbie - îmi pare rău pentru sora ta. E un lucru groaznic...

— *Unde e țiganul?* strigă cineva.

Tata privi în sus.

— Nu e aici. Nu el a facut-o.

Jamie râse.

— Sigur că nu.

Tata nu-l băgă în seamă și-i vorbi lui Dean:

— Robbie, ascultă-mă. Știu ce s-a întâmplat cu Angel. Știu cine e vinovatul. Pot...

O voce din mulțime îi acoperi glasul:

— *Mincinosule!*

Mai multe strigăte...

— *Bastardul!*

— *Prindeți-l!*

— *Scoateți-l afară!*

Vocile se transformară într-un zgomot incoerent, iar adunătura începu să se miște.

— Nu! am șoptit Nu...

— E în regulă, a spus Lucas calm. Tait vrea să se joace. Ai răbdare.

L-am văzut pe Jamie întorcându-se și ridicând ambele mâini, făcând mulțimii semn să nu înainteze.

— Așteptați! strigă el. Un minut! Numai un minut!

Gloata ezită, iar zgomotul se transformă într-un murmur furios. În timp ce ploaia cădea, iar vântul vâjâia prin curte, Jamie stătea acolo, cu ochii scânteind și ținând mâinile în semn de rugă, precum un preot aflat în amvon, în fata enoriașilor. Așteptă ca vocile să se liniștească, apoi vorbi. Glasul lui era plin de mânie:

— Ascultați-mă! Ascultați! Nu suntem animale. Ci oameni civilizați. Nu suntem criminali. Nu vrem

decât dreptate. Lasă-mă să vorbesc cu omul. Să mă înțeleg cu el.

— A pierdut, zise Lucas. A ratat ocazia.

Apoi, pe sub bărbie:

— John, fii atent la frate. Fratele...

M-am uitat în jos.

Jamie se întorsese cu fața către tata. Brendell nu se mișcase. Tata privea mulțimea. Defer era lângă el, nemișcat ca o stâncă, mârâind încet. Și Robbie Dean, ținând levierul în mână, se uita în pământ cu o privire de criminal.

Chipul lui Jamie era extrem de aprins.

— Vezi, Mac? spuse el. Vezi cu ce te confrunți? Doar atât pot face. Nu pot să-i stăpânesc pe vecie. Așa că, de ce nu le dai ce vor? Trimite-l afară pe băiat. Știu că e acolo. Doar trimite-l afară. Apoi ne putem vedea toți de treburile noastre. Ce zici? Poți să mai bei ceva, să mai scrii o carte. Fiica ta drăgălașă poate să viseze în continuare. Iar tu... rânji spre Dom... tu poți scrie un eseu.

Râse chinuit și se întoarse către tata.

— Ce părere ai, Johnny?

Tata răspunse blând:

— Băiete, ți-am zis. Nu e aici.

Ochii lui Jamie se micșorară.

— McCann, ce crezi? Că sunt prost? E aici. Știi asta. Și eu la fel. Toți știm.

— A fost aici, spuse tata. Dar acum nu mai e. A plecat cam acum douăzeci de minute. Probabil că acum e la jumătatea drumului spre Moulton.

Ridică vocea, adresându-se mulțimii:

— Ați auzit? Nu e aici. A plecat. Acum, ieșiți de pe proprietatea mea și duceți-vă acasă.

Gloata se agită și Jamie râse iar.

— Ei hai, omule - fă-ți un serviciu. Scoate-l afară. Băiatul e un sălbatic, un violator. Doar nu vrei să ții așa ceva în casă, nu-i așa? Gândește-te la fiica ta. E înăuntru cu el? Nu-i așa? Crezi că e în siguranță cu el? Ai văzut ce i-a făcut fetei ăleia? Lisuse, ce porcărie...

Fără să rostească vreun cuvânt, Robbie Dean începu să se îndrepte către tata. Privea fix în pământ și se mișca greoi, ca un zombie. Mulțimea făcu liniște, iar Jamie se uită spre casă, cu un zâmbet urât. L-am auzit pe Lucas ținându-și respirația și am simțit că e încordat.

— Stai așa, Robbie, spuse tata. Robbie... nu...

Robbie nu asculta. Nu cred că era în stare. Continua să meargă. Când se apropie de tata, ridică ochii și privi lung, prin el. Defer mârâi și Dominic ridică bâta de baseball, dar tata se dădu înapoi și-i coborî brațul lui Dom.

— Robbie! se răsti el. Uită-te la mine! Uită-te la mine, Robbie!

Robbie se opri și îl privi. Nu i se citea nimic în ochi. Nu vedea. Nu gândea. Era lipsit de suflet.

Lângă mine, Lucas se mișcă, alunecând pe podea, în spate.

— Ce... unde te duci? am întrebat.

— Nu merge, răspunse Lucas. Dean e scânteia. E pe cale să explodeze.

L-am apucat de picior și am încercat să-l trag înapoi.

— Nu, Lucas... trebuie să rămâi aici. Tata ți-a spus să rămâi aici. Ai *promis*.

Își trase piciorul și se ridică.

— Am zis că o să am grijă de tine. Asta fac.

— Dar...

— Nu e timp.

Se înclină și-mi sărută mâna.

— Mi-a părut bine, Caitlin McCann. Mulțumesc.

Îmi zâmbi, o scânteiere a ochilor săi albaștri, apoi se întoarse și se grăbi să iasă.

— Lucas...

Cu o mișcare rapidă, deschise trapa împingând-o cu bocancul, se balansă o clipă pe scară, apoi păși în aerul subțire și dispăru din vedere. Am închis ochii și am strâns din dinți, așteptând zgomotul înfiorător al căderii, dar nu am auzit decât un sunet ușor, ca al unei pisici care sare, și apoi bocanci alergând pe hol și pe scări.

Pentru un moment, am rămas acolo, în praf, uimită, frecându-mi podul palmei și privind lung după el. Un moment... momentul.

Clipa mea.

Dusă.

Cu inima frântă, m-am târât spre gaura din acoperiș și am privit în jos, în curte. Nimic nu părea să se fi schimbat. Ploaia, cerul întunecat, mașinile, adunătura groaznică de oameni. Robbie Dean încă stătea în fața tatei. Jamie Tait încă avea acel zâmbet aducător de moarte. Și tata continua să vorbească:

— ...Numai noi doi, Robbie. Hai înăuntru, să bem ceva în liniște, o cană de ceai. Nu poți gândi limpede cu toată gălăgia asta. Ai nevoie de odihnă...

Apoi situația explodează.

Cineva - Jamie probabil - strigă:

— Robbie, timpul a expirat! Angel așteaptă! Scoate-l afară!

În numai o clipă, cuvintele își făcură efectul, iar Robbie întinse capul înainte, cu ochii ieșiți din orbite și se îndreptă către tata, cu levierul ridicat. Nu cred că era conștient de ce făcea. Reacționa numai la auzul numelui surorii sale. Cuvintele care se strigaseră nu aveau nici o însemnătate pentru el. Angel, totuși... Angel - asta era tot ce avea nevoie să audă. Cu un urlet jalnic, se apropie de tata și dadu să-l lovească în cap. Tata se mișcă numai când fu nevoit să o facă. Chiar și când levierul şuieră în aer, tot mai spera la o cale de ieșire. Știa ce se întâmpla. Știa ce însemna. *Of Doamne, te rog, nu mă lăsa să fac asta...* Chiar în ultima clipă, se dădu într-o parte, iar levierul tăie aerul de deasupra capului său. În virtutea inerției, Robbie se lăsă dus mai departe și, când se împiedică, tata ridică mâna și-l lovi cu bâta în ceafă. Robbie se împiedică, dădu cu capul de cadrul ușii și se prăbuși la pământ. Levierul îi căzu din mână și zăngăni zgomotos pe scara de ciment. În liniștea neașteptată, sunetul răsună în toată curtea, ca un clopoțel.

Pentru un moment, tata privi trupul chircit al lui Robbie și apoi, întoarse capul demoralizat, ca să înfrunte mulțimea. Îl priveau lung toți, ca un organism dezmembrat - cincizeci de ochi morți ardeau în ploaie. Dominic înaintă și se alătură tatei. Mulțimea-monstru clipi din ochi - și se mișcă. Scârț, scârț... cincizeci de picioare și cincizeci de brațe, o masă neghioabă de carne și oase deplasându-se către o țintă.

Tata mai încercă o dată:

— Gândiți-vă! strigă el. Luați o pauză și gândiți-vă...

Dar cuvintele lui fură înghițite de sunetele bestiei. Voci neomenești, gemete, scuiături și

mormăieli, picioare care se târau mecanic pe nisip.

Tata renunță la a mai fi rațional și se pregăti de luptă. Se ghemui ușor și făcu un pas înainte, în întâmpinarea atacului. Deefer își arătă dinții și se mișcă odată cu el, păzindu-i partea laterală, iar Dominic se deplasă ca să acopere cealaltă parte. Ochii tatei analizară atent mulțimea care se apropia, încercând să-și dea seama cine sunt conducătorii. Știa că nu avea decât o șansă - să-i elimine pe aceștia, iar restul s-ar putea să se lase păgubași.

Căutam și eu împreună cu el. Jamie... unde e Jamie? Acolo... rămânând în urmă, în spatele mulțimii, apărat de Brendell, instigându-i pe ceilalți, dar ținându-se deoparte de necazuri. Inteligent lucru! Dar Toms? Nu... nu era pe nicăieri. Și nici o urmă de ofițer...

L-am văzut pe tata fixându-și privirea pe Tully Jones. Jones se afla în față, mișcându-se rapid și amenințând cu un topor.

Inima îmi era în flăcări. Ardeam toată. M-am simțit atât de rău încât nici măcar nu pot descrie. Toate deodată - frică paralizantă, goliciune, panică, nebunie, mânie... trupul meu țipa, ardea, plângea... capul îmi era rece, împietrit, împovărat cu toate și cu nimic, se învârtea...

Vedeam totul.

Tully Jones apăru cu un rânjel de golan și îi jucă o fentă tatei, ridicând toporul ca să lovească și apoi țintind în altă parte. Când tata se duse după el, doi motocicliști se strecurară în spatele lui. Unul din ei era scund, semăna cu o nevăstuică și ținea la spate un cuțit Stanley, iar celălalt era un munte de om, cu păr negru și cleios și cu palmele mari ca niște lopeți. Deefer se ocupa de nevăstuică, îl mușcă de picior, iar Dom se duse după celălalt. Motociclistul masiv îl îndepărtă așa cum alungă ursul muștele, după care trecu în spatele tatei, apucându-l de mijloc, în timp ce Tully Jones venea din față, cu toporul pe umăr și cu ochii înroșiți din cauza drogurilor.

Am crezut că se va termina totul.

Dar un fulger aprinse cerul, luminând întunericul, iar Lucas ieși grăbit din casă ținând într-o mână cuțitul, iar în alta o sticlă de whiskey. Se mișcă repede și fără să facă zgomot, lovindu-l pe Jones cu sticla în față, întorcându-se apoi și rănindu-i brațul motociclistului cu cuțitul. Jones se rostogoli la pământ, iar motociclistul țipă și se ținu de brațul care sângera. Apoi mai strigă o dată în momentul în care Deefer îl mușcă de fund.

Pentru o clipă, restul mulțimii rămase uimită.

— Acesta e! zise cineva.

Apoi, deodată, toți și-au dat seama cine era.

— El e!

— Țiganul!

— Prindeți-l!

Au pornit spre el, dar Lucas nu-i băgă în seamă. Ștergându-și nepăsător un strop de ploaie de pe chip, lăsă sticla jos, își curăță cuțitul și-i vorbi calm tatei. Nu am auzit ce a spus, dar, mai târziu, tata mi-a zis că vocea lui era nemaipomenit de clară. Cuvintele lui au fost următoarele: „Mi-am lăsat traista în camera ta. Totul e acolo. Când voi fi plecat, dă-i-o lui Craine“. Apoi zâmbi și adăugă: „Poate mai vorbim cândva.“

Mulțimea se apropia foarte repede, mormăind și năpustindu-se ca o haită de șacali, dar lui Lucas nu păru să-i pese. Cu un calm înfricoșător, dădu mâna cu tata și-i mulțumi pentru tot, apoi zâmbi și-mi facu un semn de adio, după care, în final, cu un dezgust aproape arogant, se întoarse cu fața către gloata care se apropia. Era nemișcat, iar ochii îi erau goi. Felul în care Lucas privea: fără teamă, mânie, durere sau ură... fără nimic. Nimic, absolut nimic. Era privirea

lipsită de emoții a unui animal, una a instinctului pur.

Se aflau aproape de el și, preț de o clipă groaznică, am crezut că renunțase. Avea de gând să stea acolo și să suporte. Dar tocmai atunci, când mâinile se întinseră ca să-l apuce și am crezut că e prea târziu, se dădu în spate, se întoarse ușor pe o parte și fugi prin ploaie.

Când l-am văzut alergând, inima a început să-mi tresalte de bucurie. Picioarele lui abia atingeau pământul. Ocolind marginea curții, în direcția vântului, traversând ca o săgeată gazonul, sărind apoi peste gardul grădinii și dus a fost, zburând în josul aleii, către plajă, în toată splendoarea lui de vagabond.

Până și-a dat seama mulțimea ce se întâmplase, el deja nu se mai vedea.

Am zâmbit printre lacrimi.

Speranțăfalsa. Asta a fost tot - speranță falsă. Nu avea unde să se ducă. Insula era încă izolată. Nu avea unde să fugă. Știam. O știa și el. Mulțimea, de asemenea. Nu făcea nimic altceva decât să mai câștige niște timp, îndepărtându-i de noi. Ar putea să-i conducă pe o pistă greșită, ar putea obține câteva ore, dar, într-un final, l-ar prinde. Așa era sortit. Se citea în ochii lui. Era scris în stele. Asta îi era destinul.

Dar mai poți spera, nu-i așa? Chiar și când știi că e o pierdere de vreme, ce e rău în a spera?

Cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Un vânt puternic mătura pământul, apoi se înălța în aer și se învârtea în jurul curții, alungând ploaia în toate părțile. Se auzea tunând și, în depărtare, norii se luminau.

Jos, în curte, Jamie Tait răcnea, dând ordine, iar mulțimea se agita și se înghesuia să iasă în alee, după Lucas. Drumul era prea îngust pentru mașini, dar am văzut câțiva motocicliști fugind să-și aducă motoarele...

M-am târât de sub acoperiș, m-am grăbit către trapă și am apăsat butonul care acționează scara. Se puse încet și zgomotos în mișcare. Când s-a lăsat prin trapă, am pășit cu grijă pe treaptă și am privit la holul de dedesubt. Era o distanță mare. Dumnezeu știe cum a reușit Lucas. Dacă aș fi sărit de la înălțimea asta, mi-aș fi rupt picioarele ca niște bețe de chibrit.

— Hai odată, am zis, privind scara.

Continua să se coboare cu aceeași viteză... foarte... foarte... în...cet...

Din afară, auzeam sunetul gloatei care se înghesuia pe alee, dispărând în depărtare. Auzeam motoarele motocicletelor, țipete, vântul și ploaia prinzând putere.

Scara era coborâtă doar pe jumătate. Dacă aș mai fi așteptat mult...

Am sărit pe scara în mișcare. Greutatea neașteptată facu motorul să scârțâie și, jumătate de secundă mai târziu, ceva pocni, scara căzu și se prăbuși la podea. Nu-mi dau seama ce anume s-a întâmplat. Nu-mi aduc aminte decât de o durere intensă în spate și că, într-un fel sau altul, eram în picioare, alergând pe scări și deschizând brutal ușa care dădea spre curte.

O mână puternică mă apucă de braț și mă opri în loc. M-am întors brusc și-am întins mâna pe care o aveam liberă, aproape lovindu-l pe tata peste față.

— Heeei! exclamă el Eu sunt... calmează-te.

Am privit repede împrejur. Mulțimea dispăruse deja în josul aleii, urmărindu-l pe Lucas, iar curtea era aproape goală. Tully Jones încerca să-și revină, ținând pe față o cârpă murdară, iar cei doi motocicliști răniți se ajutau reciproc să ajungă la motocicletele lor, aflate în afara curții.

L-am strigat pe Deefer și el apăru dintre umbre.

— Îi vezi? am zis, arătând cu degetul spre cei doi. Pe ei!

Porni în fugă spre cele două siluete.

— Ce naiba... spuse tata. Ce faci?

— E în regulă - așteaptă un minut.

La auzul labelor în viteză, cei doi motocicliști se întoarseră brusc. Le-am văzut fețele palide, gurile strâmbe, ochii mari și atunci am strigat:

— Stai!

Deefer se opri în fața lor.

— Șezi!

Se așeză, privindu-i cu ochi flămânzi. Nu se duceau nicăieri.

M-am întors către tata.

— Știi să conduci o motocicletă, nu-i așa?

Un minut mai târziu, cu puțin ajutor din partea lui Deefer, am obținut două perechi de chei unsoase pentru două motociclete unsoase. Dom o porni pe una, iar tata pe cealaltă. Motoarele puternice vuiră, farurile luminară prin ploaie, iar fumul negru de eșapament se undulă în vânt. M-am urcat pe locul din spatele tatei și l-am lovit peste umăr.

— OK, am strigat. Să mergem. Hai, tată. Hai!

Nu era o vreme bună pentru condus. Cu toată ploaia și picioarele care tropăiseră, aleea era plină de bălți adânci și fâșii lungi de noroi dens și lipicios. Dacă am fi mers prea repede, motocicletele ar fi zburat de sub noi, dacă am fi mers prea încet, s-ar fi împotmolit în noroi. Așa că am menținut un ritm constant. Nu era atât de rapid pe cât mi-aș fi dorit eu, dar era destul de bine. Sufla un vânt puternic de travers, făcând motocicletele să se încline de pe o parte pe alta, iar ploaia biciuia tare, înțepându-mi pielea.

— Privește! strigă tata.

Am privit cu ochi mijiți peste umărul lui, simțind în față toată puterea vântului. Înainte, două motociclete accidentate erau dezmembrate pe alee și doi motocicliști murdari de noroi stăteau lângă ele. Unul își ținea capul între mâini, iar celălalt se îngrijea de un picior rănit.

Tata râse:

— Se pare că s-au întâlnit cu Lucas!

Vântul era atât de rece încât începusem să plâng și nu aveam destul aer în plămâni cât să vorbesc. L-am atins ușor pe umăr pe tata, ca să-i dau de înțeles că știam ce voia să zică. Îi ocoli pe cei doi motocicliști accidentați, improșcându-i cu și mai mult noroi, apoi accelerează. Am privit peste umăr. Dominic se ținea aproape, în spatele nostru, conducând cu viteză, cămașa deschisă fluturându-i în vânt și rânjind nebunește, iar, mai în urmă, l-am văzut pe Deefer alergând prin noroi. Se părea că și lui îi făcea plăcere.

Mie nu.

Cu fiecare secundă care trecea, inima îmi era mai grea. În orizont, griul de aluminiu al mării se îmbina cu bezna cerului, ca să dea naștere unei regat întins al aerului și-al apei întunecate, asemenea unui lucru primitiv. Părea dur și rece. Ca un loc fără aer, fără viața, fără speranță. Ca un sfârșit. Într-acolo ne îndreptăm, mi-am zis. Către obscuritate, către întunecime, către locul unde nu există nimic...

Mi-am alungat din minte imaginea morții și am revenit la speranță.

Speranță.

Speranță.

Speranță.

Tata viră brusc și claxonă, strigând în vânt. Nu mi-am putut da seama ce zicea, dar, când m-am aplecat într-o parte am văzut resturile fumegânde a încă două motociclete, zăcând în noroi. Lucas fusese ocupat. Sub una din motocicletele accidentate se afla un corp îngropat pe jumătate, un tânăr netrebnic, care purta o jachetă murdară din denim și o pereche ruptă de pantaloni de piele. Avea ochii deschiși, privind fix ploaia care cădea, dar nu se mișca. Celălalt motociclist era lângă el, în genunchi, tușind sânge.

Ce se petrece? mi-am zis în sinea mea.

Ce se întâmplă?

Tata conducea prin ploaia torențială, motorul scotea un sunet strident, deasupra cerurile huriau și se luminau, pământul se cutremura... era o situație disperată. Am închis ochii și m-am rugat să fie un coșmar. Dintr-un coșmar te poți trezi. M-am rugat pentru ploaia la care visasem, visul în care Lucas alerga pe plajă, iar oamenii îl urmăreau, aruncând cu pietre spre el și numindu-l în toate felurile. *Țiganule! Hoțule! Pervers nenorocit!* Erau cu sutele, fluturând bețe și bucăți de țevi, lopeți și pietre și orice le pica în mână, cu fețele ca desprinse dintr-un coșmar, pline de ură și brăzdate de ploaie. *Țigan nenorocit! Jigodie!* Jamie Tait era și el acolo, uns cu ulei, în pantalonii lui strâmți de înot. Angel și Robbie erau și ei prezenți. Lee Brendell, Bill, Dominic, Deefer, Simon, tata, toți oamenii de pe insulă erau acolo, luând plaja cu asalt, cerând sânge... și eu eram acolo. Eram cu ei. Alergam alături de mulțime. Simțeam nisipul umed sub picioare, ploaia în păr, greutatea pietrei din mâna mea. În timp ce alergam de-a lungul malului, trecând pe lângă cazemată și îndreptându-mă către Point, îmi simțeam inima bătând cu frică și agitație. Băiatul se oprise din alergat și era lângă mlaștini. Aruncă o privire peste umăr, privindu-mă cu ochi rugători, cerându-mi ajutorul. Dar ce puteam face? Nimic. Ei erau prea mulți. Era prea târziu. NU TE OPRI! se auzi o voce. Era a mea. NU O FACE! NU TE OPRI! CONTINUĂ SĂ ALERGI! NU RENUNȚA! FUGI! FUGI PENTRU TOTDEAUNA...

Motocicleta alunecă peste ceva și trepidă, iar eu am deschis ochii. Coșmarul nu mai era coșmar. De data aceasta nu te mai trezeai. Ne aflam la râu. Podul era inundat. Dincolo de mlaștini, vedeam mulțimea împânzind plaja, o masă amorfă și întunecată îmbulzindu-se pe nisipul îmbibat de apă, spre Point, unde Lucas stătea în picioare la marginea pământurilor noroioase, așteptând în lumina întunecată a cerului. Părea atât de mic! Apoi, m-am uitat din nou și l-am văzut crescând și, în jurul lui, furtuna se potolea, iar marea era calmă. Păsări tăcute de mare zburau în cercuri deasupra capului său. Apele se retrăseseră și limba maronie și lipicioasă de noroi se întindea în fața lui. O boare de vânt fluieră ușor peste țărmurile joase, apoi se pierdu. Lumina palidă a soarelui pătrunse printre nori și lucea fără putere peste suprafețele scoicilor mărunte.

M-am cutremurat.

Dominic ne ajunse din urmă și ambală motorul.

— Ce faceți? strigă el cu sufletul la gură. Ce mai așteptați?

Tata arătă spre podul acoperit de ape.

— E prea adânc pentru motociclete.

— Și? Dă-te jos! Ce-i cu tine? Hai!

Fără să se mai oprească pentru a stinge motorul, se dădu jos de pe motocicletă și începu să alerge. Am ieșit din starea ca de transă și l-am urmat. În timp ce traversam malurile inundate de sub pod, l-am auzit pe tata înaintând prin apă în spatele nostru.

— Fă la stânga! strigă el. E mai rapid.

Mai întâi, am ieșit din baltă și am sărit repede pe nisip, urmată îndeaproape de Dominic. În depărtare, vedeam mulțimea apropiindu-se de Point. Cei din față mergeau mai încet, ca să poată fi ajunși din urmă de către ceilalți. Îl vedeau pe Lucas așteptându-i și nu voiau să-l înfrunte singuri. Alergam mai repede decât o făcusem vreodată. Pământul îmi dispărea de sub picioare și treceam pe lângă plajă ca prin ceață. Nu-mi prea dădeam seama de ploaie, de strigătele tatei sau lătratul lui Defer, dar nu însemnau nimic pentru mine. Simțurile îmi erau orientate către în afară. Nimic nu mai conta, doar alergatul. Nici mirosul de furtună al mării, nici aerul neașteptat de rece - nimic. Nici picioarele care mă dureau, nici plămâni - nimic. Cazemata, un bloc gri de ciment, înconjurat cu panglici albe și albastre, o porțiune aplatizată de nisip unde aterizase elicopterul... cazemata. O întunecime murdară de bere stătută, whiskey, urină, teamă... nisip umed sub picioarele mele... piele, sticlă, haine, păr, mâini, degete, siluete, carne tremurândă, guri care se deschideau, o față rigidă, crispată din cauza nevoii...

Nimic nu conta.

Doar să alerg.

Pe lângă marginea golfului, sub nori, prin aer, peste nisip, alergând repede, spre mal, spre mare, spre pământurile noroioase, unde începe și se sfârșește lumea... apoi am ajuns acolo, făcându-mi loc prin zidul de oameni, îmbrâncindu-mă, împingând, strigând...

— Da-te din drum! Mișca! MIȘCĂ!

Se dădură la o parte. Trupurile le erau moi și liniștite. Ochii inexpressivi, capetele goale, se mișcă și mă lasă să trec, fără să le pese cine sau ce eram. Aveau ochi numai pentru Lucas. Și, când am ajuns în fața mulțimii și m-am împiedicat brusc de marginea pământurilor noroioase, mi-am dat seama de ce. Acesta le traversa încet, îndreptându-se către pădure... pășind în felul propriu, șoptind secrete... un vis umblător. Ploaia încetase și bulbuceli ușoare se auzeau la suprafața noroiului. Picături, pocnituri, plesnitul apei, sunetul viermilor și al moluștelor care își vedeau de treburile lor noroioase, așa cum au făcut timp de milioane de ani. Așa trebuie să fie, mă gândeam în sinea mea. Lumină, întuneric, jocuri ale urii, inimi confuze... lucruri fără spirit. Fără ziua de mâine. Fără istorie. O bătaie de inimă.

De unde știi pe unde să mergi?

Vocea lui Lucas șopti în vânt: *E ușor, vezi pământul solid. Privește. Vezi cum colorează aerul?*

Acum vedeam.

Aerul colorat.

Limpede și strălucitor.

Ușor.

Am pășit înainte. O voce cunoscută mă strigă pe nume. Cred că era a tatei. Nu știu. Nu eram acolo. Pășeam în aerul colorat...

Care apoi dispăru.

Aerul era gri, noroiul maro, iar eu nu aveam idee pe unde merg. Nu avusesem niciodată. Ceva mă trase înapoi de pe margine. Ceva mă făcu să respir adânc și să înalț ochii... am privit dincolo de pământurile noroioase. Aerul era nemișcat, iar marea nefiresc de liniștită. Nimic nu se mișca. Nici păsările, nici vântul, nici valurile.

Clipa este veșnică.

Lucas se oprise lângă rămășițele vechii barci de lemn și privea lung, dincolo de noroi, spre pădure.

Nu privea spre mine și își odihnea mâna pe o bucată înnegrită de lemn, care ieșea din mâl. Nu-i vedeam chipul, dar nu aveam nevoie. Trăsăturile sale îmi erau întipărite în minte - ochii lui de un albastru-deschis, zâmbetul trist, prezența trecătoare. Norii se împrăștiară și un mănunchi de raze îl poleiră în aur. L-am văzut pielea, hainele, părul, trupul... L-am văzut luând o bucățică de lemn putred din barca avariata și sfărâmând-o între degete. L-am văzut privind lung dincolo de epavă, în sufletul noroiului.

Și apoi, cu o mișcare simplă, ieși din lumina soarelui și se scufundă în adâncimile îmbâcsite.

Douăzeci și trei

A avut dreptate tata când mi-a spus că, dacă voi scrie despre întâmplarea asta, nu mă va face să mă simt mai bine - așa a și fost. Mi-a clarificat anumite lucruri. M-a învățat câte ceva despre mine. Mi-a arătat ce sunt sau ce am fost, sau ce am crezut că sunt. Și da, a însuflețit cumva tristețea. Dar nu cred că m-a ajutat să înțeleg ceva. Nu mi-a răspuns la nici o întrebare. Nu a schimbat nimic.

Dar cel puțin am facut-o - mi-am spus povestea.

Și presupun că asta înseamnă ceva.

Acum, în timp ce stau la masa de scris, privind chipurile cunoscute, mă întreb cum se termină.

Când Lucas ieși din lumina soarelui și se scufundă în noroi, când am privit acel smoc de păr blond ca paiul tras în jos, în mâlul care sclipea... acela a fost sfârșitul. Dispăruse. Se terminase. Gata. Se înfăptuise. O știu acum și am știut-o și atunci. Chiar și când noroiul nu se mai mișcă și bulele de aer încetară să se mai ridice - știam. Chiar și când am țipat și-am plâns și m-am aruncat în noroi știam. Chiar și în clipa în care tata și Dominic au sărit și m-au scos afară, scoțându-mi mâlul din gură - știam. Se terminase. Am știut-o în sufletul meu.

Acela a fost sfârșitul meu.

Dar restul a continuat.

Lumea mergea mai departe.

Nu am nici o amintire conștientă despre ceea ce s-a întâmplat după. Îmi aduc aminte vag că am fost dusă acasă pe brațe, dând din picioare și din mâini, strigând la cer, lovindu-l și blestemându-l pe tata, înjurând lumea... și-mi amintesc ploaia rece și roindu-mi pe față, amestecându-se cu lacrimile și noroiul, umplându-mi gura și gâtul cu gustul grăunțos al sării și decăderii. Da... asta îmi amintesc. Simt și acum gustul - de mâl străvechi și înnegrit. Dar asta e cam tot ce-mi aduc aminte în mod clar. Restul e în ceață. Tata trebuie să mă fi cărat tot drumul; pe plajă, peste râu, pe cărare, prin curte și până în casă. Cred că el m-a ajutat să-mi dau jos hainele pline de noroi, m-a spălat, m-a uscat, m-a băgat în pat, m-a liniștit și a chemat doctorul... dar eu nu-mi amintesc toate astea. Nu mă aflam acolo. Eram desprinsă de trup, lipsită de spirit, pierdută în iad. Partea conștientă a minții mele fusese sfâșiată într-un milion de bucăți.

În următoarele câteva zile, lumea din exterior dispăru, iar eu am trăit un vis cu voci murmurând și lumină intrată prin perdele. Am dormit fără somn, plutind într-o stare ciudată, undeva între conștient și inconștient. Se petrecură lucruri ciudate. Dimensiunile camerei mele scăpară de sub control. Pereții, ferestrele, tavanul, podeaua, totul pâlâpâia ca într-un vis. Dar nu era un vis. Era o percepție febrilă, în care o mie de kilometri și un centimetru însemnau unul și

același lucru. Lumea era flexibilă. Unghiurile și planurile căpătară însușiri extraterestre, ieșind în afară.

Culorile luau formă și se îmbinau, apoi se dispersau în lumina fără contur. Vedeam nuanțe de roșu ca sângele și de verde plutitor, negru infinit, schimbătoare licăriri de alb, reflectoare și sori arzând. Vedeam contururi de animale sălbatice, forme și culori pe care nimeni nu le mai văzuse vreodată. Vedeam diverse zmee într-un vânt imperceptibil. Simțurile interne îmi erau tulburate. Lucrurile care ar fi trebuit să-mi spună cine și unde eram nu mai funcționau. Membrele aparțineau altcuiva, unui uriaș cu brațe lungi sau unui clovn cu degete imense care ajungeau până la cer. Nu eram eu. Eram o fată secătuită de sânge, într-un buncăr de piatră. Un tânăr adolescent, un pescar căutând orbește prin noroi după stridii. Îmi era cald, rece, eram obosită. Nu mă simțeam bine. Eram bolnavă. Corpul lupta împotriva mea. Nu voia să facă ce i se spunea. Uneori, nu mă puteam deplasa pentru a-mi salva viața, iar alteori nu mă puteam opri din mișcat; mă învârteam, mă răsuceam, mă târam, aveam spasme, mă înfașuram în cearșafurile îmbibate cu sudoare, plângeam, plângeam, plângeam...

Nu știu ce era.

Nu avea nici un sens.

Situația asta a mai continuat două, trei sau chiar patru zile, după care am început să-mi revin treptat. Încet, am devenit conștientă de ce era în jurul meu. Am recunoscut persoanele care veneau să mă vadă. Tata, doctorul, Lenny, Dominic, Simon, Bill și Rita. Auzeam ce discutau. Am ascultat. Am vorbit. M-am gândit și după alte câteva zile petrecute în pat, mi-am dat seama că — din punct de vedere fizic - eram din nou eu însămi. Eram Caitlin McCann.

Puteam să mă dau jos din pat dimineața, să mă îmbrac, să mă așez, să beau, să respir. Puteam să merg, să vorbesc, să văd și să aud diverse, să pipăi obiecte și să fac multe lucruri... dar asta numai în aparență. În locul cel mai important - în inima mea și în sufletul meu, în sinea mea eram nicăieri.

Am continuat să plâng multă vreme. Zile, săptămâni, luni... timpul nu avea nici un sens. Zilele veneau și treceau, vara se sfârși, începu școala, Dominic se întoarse la facultate, frunzele copacilor se îngălbeniră și, în tot acest timp, lacrimile continuau să curgă. Unele zile erau mai bune decât altele. Zile de mers la școală, zile aglomerate, zile când nici nu aveam timp să mă gândesc... În unele zile, abia dacă plângeam. Dar noaptea, singură în liniștea patului meu, atunci durea. Când nu aveai unde să te duci sau să te ascunzi, când vântul șoptea printre ramurile copacilor și suflul mării liniștea noaptea.

Când din ochii mei șiroia ploaia de vară.

Am plâns atât de mult...

Nu credeam că mă voi opri vreodată.

Nu aveam nici un motiv să mă opresc. Nimic la care să mă aștept, nimic pentru care să zâmbesc, nu-mi doream și nu aveam nevoie de nimic, erau doar zile lungi și nopți nesfârșite de durere și goliciune. Câteodată situația devenea atât de rea, încât aproape mă pierdeam. Gânduri întunecate mi se cuibăreau în minte. Întrebări macabre: ce fel de viața este asta? merită? chiar merită să trăiești?

Nu aveam nici un răspuns. Nici măcar nu știam unde să le caut. Poate că nu existau? Țasta e motivul pentru care doare atât de tare? Am început chiar să mă gândesc la Dumnezeu. Poate că acesta e rolul Lui, mi-am zis, să mângâie durerea nealinată, să umple golul acolo unde nu există răspunsuri?

Tot nu conta.

Într-o noapte, cam la o lună după ce s-a întâmplat totul, tata m-a auzit plângând și a venit în camera mea. Era aproape miezul nopții. Fereastra era deschisă, iar cerul scânteia de stele. Un miros discret de salcâm galben îndulcea aerul, reînviind amintirile dulci-amăruie ale unei zile de vară petrecute lângă o baltă, pescuind raci. Eu și Lucas... ne aflam într-un loc puțin adânc, la umbra dealurilor pline de salcâmi și de iarbă. Deși soarele se afla încă sus, pământul din preajma noastră era proaspăt, moale, iar aerul rece. Simțeam mirosul discret de nucă de cocos al florilor de salcâm, al ierbii din baltă, pământul noroios, nisipul, sarea din atmosferă, iar de pe mal auzeam țipătul jalnic al unei corle. Lucas trase undița și am privit capătul cu momeala trecând ușor dincolo de piatră. O lăsă acolo pentru o secundă, apoi trase încet așa. Sub piatră, ceva se mișcă, o mișcare rapidă și scurtă care făcu să se formeze un mic nor de nămol, dar care apoi se liniști. Lucas râse, strângând undița. „Asta e deștept. Își aduce aminte ce a pățit amicul lui.“

În timp ce se concentra asupra iazului, în lumina reflectată, culoarea ochilor lui părea să se schimbe. Priveam fascinată cum se transformau din albastru-deschis într-o nuanță aproape transparentă, la fel de slabă ca aceea a unui singur strop de apă. Apoi, când lansă undița și lumina soarelui traversa suprafața apei, culoarea ochilor se intensifica, se întunecau.

Reluă procesul, trăgând undița, lăsând-o să se odihnească, o tragere ușoară, o scoatere la suprafața și tot așa...

Când tata bătu încetișor la ușă și mă întrebă dacă poate să intre, amintirea luă forma unei spirale și dispăru. M-am ridicat în capul oaselor, m-am șters la ochi și i-am făcut tatei loc pe pat. Se așeză ușor și privi lung pe fereastră.

— E o noapte minunată...

Băuse, dar nu foarte mult. Vocea îi era clară, ochii îi erau obosiți, dar strălucitori, iar respirația lui purta amprenta discretă a unui whiskey irlandez de bună calitate. De când cu moartea lui Lucas, nu mai băuse atât de mult. Obişnuia încă să consume alcool în mod regulat, dar niciodată cât să-și piardă controlul. Destul cred, ca să aline durerea. Noaptea, venea adeseori în camera mea. Nu vorbeam mult. În marea parte a timpului, pur și simplu stăteam împreună, eram împreună, până când, într-un târziu, unul din noi adormea. Mă asculta dacă voiam să vorbesc, dar asta nu se prea întâmpla. Amândoi știam ca nu erau multe de spus.

Dar în noaptea aceea, după ce petrecuserăm o vreme împreună, respirând aerul nopții, mi-a spus ceva ce nu am uitat niciodată. Nu sunt sigură dacă era ceva menit să mă ajute sau doar ceva ce a simțit că trebuie să-mi spună. Și încă nu sunt sigură ce înseamnă. Dar mi-a rămas în minte și, când se întâmplă așa ceva, e de obicei un lucru de care merită să îți amintești.

Mi-a spus că durerea e permanentă și că dacă nu ar fi așa ar însemna că nu e adevărată.

— Știi că pare greu de crezut, spuse el, dar odată ce nu i te mai împotrivesți și o accepți ca făcând parte din tine, nu mai e atât de rău. Tot te va dura și îți va sfâșia sufletul, dar într-un alt fel. Unul mult mai personal. O poți folosi. E a ta. Îți aparține. Dar durerea pricinuită de necaz...

Ezită.

— Suferința pe care o simți acum nu e pentru totdeauna, Cait. Nu poate fi. Doare prea mult. Nu poți trai cu o asemenea tristețe - nu mereu. Trupul tău nu poate suporta. Și nici mintea. Știe că, dacă nu depășești momentul, te va ucide. Și nu vrea asta. Așa că te obligă să treci peste.

— Dar nu vreau...

— Știu... Știu. Dar ascultă, a depăși momentul nu înseamnă a uita ce a fost, a-ți trăda sentimentele, ci doar a diminua durerea până la un nivel tolerabil, un nivel care nu te distruge. Știu că în clipa de față așa ceva ți se pare de necrezut, imposibil. De neconceput. Nemaigândit. Nu vrei să treci peste. De ce ai face asta? E tot ce ai. Nu vrei să auzi cuvinte de alinare, nu-ți pasă de ce zic sau gândesc oamenii, nu vrei să știi cum s-au simțit ei când au pierdut pe cineva. Ei nu sunt tu, nu-i așa? Nu pot simți ce simți tu. Nu vrei decât ceea ce nu poți avea. S-a terminat. Nu se mai poate face nimic. Nimeni nu știe cum e. Nimeni nu știe cum e să întinzi mâna și să atingi pe cineva care nu mai e acolo și nu va mai fi niciodată. Nimeni nu cunoaște acel gol care nu mai poate fi umplut. Nimeni, în afară de tine.

Mă privi, cu o lacrimă în colțul ochiului.

— Doar tu și cu mine, iubire. Nu ne dorim nimic. Vrem să murim. Dar viața nu ne va lăsa. Suntem tot ce are.

După aceea, i-am povestit tot, i-am spus despre întâlnirea de pe plajă cu Jamie Tait. I-am zis ce s-a întâmplat pe aleea lui Joe Rampton. I-am spus ce simțeam pentru Lucas, despre ziua în care m-a dus la adăpostul din pădure, despre ce s-a petrecut cu Jamie și ce a încercat să facă. Totul. M-a surprins cu cât calm a primit tata toate veștile. Nu a țipat, nici nu a strigat și nu a amenințat că o să-l omoare, pur și simplu m-a ținut de mână și m-a ascultat, dând uneori aprobator din cap și consolându-mă când situația devenea de nesuportat. Și, când am terminat de povestit, când mă eliberasem cu totul, se așeză liniștit lângă mine și-mi puse întrebări, timp de vreo oră, urmărind să clarifice unele detalii, să mai revină asupra unor lucruri pe care nu prea le înțelesese, apoi începu el să vorbească.

În afară de plimbarea zilnică pe plajă, nu mai fusesem nicăieri de când a murit Lucas. Nu mă dusesem în sat, nu vorbisem cu nimeni. Nu știam ce se petrece în altă parte a insulei. Nu-mi păsa. Nu avea importanță. Nici măcar nu am discutat cu cineva despre ce s-a întâmplat cu Lucas. Nici cu tata, cu nimeni. Era prea dureros. Lenny venise de câteva ori ca să-mi pună întrebări, dar nu am intrat niciodată prea mult în detalii. Cred că tata îl rugase să mă lase în pace cât se putea de mult. Presupun că eram conștientă de toate care aveau loc – investigații, buletine de știri, lucruri de genul acesta - dar nici unul nu părea să aibă vreo importanță. Totul se întâmpla acolo... și acolo era dincolo de puterea mea de înțelegere. Nu era nimic. Nici sunete, nici mișcări, nici cuvinte... nimic. Și, deși știam că o să trebuiască să mă gândesc la asta cândva, mai știam și că acel cândva nu era acum. Altădată era întotdeauna mai târziu, un timp aflat întotdeauna în așteptare.

În noaptea aceea, când tata începu să vorbească, așteptarea luă sfârșit.

— Nu mai trebuie să îți faci griji din cauza lui Jamie Tait, spuse el. Nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru nimic. Lucas a scris totul, cu detalii, în carnețelul din traista sa. Date, ore, locuri, oameni...

— Tot? am întrebat.

Tata încuviință, dând din cap.

— În ziua în care te-am adus de pe plajă, am găsit traista în camera mea și am ascuns-o. Mulțimea de pe plajă mă îngrijora. M-am gândit că s-ar putea să se întoarcă și să facă mai mult scandal... Cu toate astea, nu ar fi trebuit să mă stresez. Majoritatea cutreiera pe plajă, pe drumul spre casă. I-am văzut pe Jamie și pe băieții lui venind pe alee după vreo oră sau chiar mai devreme, dar nu mai aveau chef de ceartă. Își pierduseră interesul.

— Au obținut ce și-au dorit, am spus cu amărăciune.

— Nu cred că au știut vreodată ce au vrut. Poate doar Jamie, într-un fel ciudat, și Sara, dar restul...

Scutură din cap.

— Nu știu. S-au urcat pur și simplu în mașini și au plecat. Nici măcar nu s-au uitat spre casă. Păreau pe jumătate morți. Confuzi. Șocați. Rușinați. Ca și când abia acum au realizat în ce se băgaseră... ca și cum nu prea ar fi înțeles.

— Și Bob Toms? am întrebat.

— Ajung și la el imediat.

Se ridică și se duse la fereastră. Rămase acolo o vreme, mângâindu-și barba și privind lung înspre stele, apoi începu din nou să vorbească:

— De îndată ce furtuna s-a potolit și digul s-a eliberat, a început agitația. Insula era plină de ofițeri de poliție. Paza de coastă, elicoptere, ambulanțe, poliție... parcă era o scenă dintr-un film sinistru. Cei mai mulți ofițeri erau din Moulton și nu știam dacă pot avea sau încredere în ei, așa că nu am zis nimic despre traista lui Lucas, decât mai târziu în acea noapte, când a apărut Lenny. I-am spus ce știam, i-am dat carnețelul și traista, apoi i le-am lăsat lui.

Se întoarse de la fereastră și mă privi.

— Jamie și Sara au fost arestați a doua zi dimineață, iar Bob Toms a fost eliberat din funcție, până ce se va realiza o anchetă completă.

— Și ce s-a întâmplat cu restul? am întrebat. Lee Brendell, motocicliștii, Tully Jones și Mick Buck...

— Se continuă investigațiile. Cait, e un proces complex. Toată poliția din Moulton e implicată. Sunt multe de rezolvat. Diferite acuzații de acte de violență, tentative de viol, înșelăciune, corupție, complicitate... am fost chestionat de vreo douăsprezece ori. Și Dominic a fost supus la interogatoriu. Bill, Rita, Shev... toți cei de pe insula se află în această situație,

— Bun, am zis.

— Poliția vrea să discute și cu tine.

— Despre ce? m-am răstit.

Se uită la mine cu o privire ușor dojenitoare și, pentru prima dată după multă vreme, am simțit umbra unui zâmbet. Era o întrebare destul de prostească.

Veni și se așeză lângă mine.

— Îmi pare bine să te văd zâmbind iar.

L-am privit.

— E rezultatul discuției noastre despre moarte și durere — m-a făcut să mă simt mai bine.

Râse încetitor:

— Fac și eu ce pot.

— Știu - mulțumesc.

Am stat o vreme fără să spunem nimic. M-am uitat pe fereastră la cerul nopții, minunându-mă alene de întinderea aceluia spațiu, de toată întunecimea, de tot nimicul și, stând acolo și privind în sus, spre gol, am început să mă gândesc la râu, la dealuri, la pădure, la apă... la cum decurg toate și la cum nimic nu se schimbă de fapt. La cum viața reciclează tot ceea ce folosește. Cum rezultatul unui proces devine punctul de pornire al altuia, cum fiecare generație de ființe vii depinde de chimicalele degajate de generațiile anterioare...

Nu știu de ce mă gândeam la asta. Se pare că așa mi-a venit.

Și, ciudat, mă mai gândeam și la raci. Mă întrebam dacă au o memorie, așa cum îmi sugerase Lucas. Și dacă ar avea, ce și-ar aminti? Și-ar aduce aminte de copilărie, de vremea când erau mici? Își aduc aminte de ei înșiși ca ființe mici, fugind prin nisip, încercând să evite să fie mâncați de pești sau de alți raci, sau de orice altceva mai mare decât ei? Se gândeau la asta, scărpinându-și capetele osoase cu cleștii? Își aminteau ziua de ieri? Sau doar ultimele zece minute? Cinci minute?

Și mă tot întrebam cum trebuie să te simți când ești pus într-o oală plină cu apă clocotită...

Mă gândeam la toate astea și la multe alte lucruri, dar de fapt nu mă gândeam la ele. Erau pur și simplu acolo, plutind în mintea mea, gândindu-se la ele însele.

Cel la care mă gândeam de fapt era, desigur, Lucas.

— De ce crezi că a făcut-o? întrebă tata aproape șoptit.

M-am uitat la el. În spatele bărbii și al ochilor obosiți, am văzut chipul unui copil, al unui copilaș care o roagă pe mama să-i explice ceva. Ceva atât de simplu, încât te uimea: De ce? De ce s-a sinucis?

— Nu știu, tată, i-am răspuns. M-am gândit la asta atât de mult încât aproape că nu mai știu ce să cred.

Tata dădu gânditor din cap.

— Poate că e mai bine să nu știi. A avut motivele lui, secretele lui... să-l lăsăm să și le păstreze. Cred că merită asta.

Se uită la mine.

— Cu toții avem dreptul să păstrăm secrete.

— Da, presupun... totuși e greu să nu te întrebi de ce a făcut-o.

— Știu.

Mă privi lung și aspru, apoi mă bătu ușor peste mână.

— Așteaptă aici - am ceva pentru tine. Cred că acum ești pregătită pentru asta.

Se ridică și părăsi încăperea. L-am auzit intrând în dormitorul lui, deschizând ușa unui dulap, apoi i-am auzit pașii înapoindu-se, pe hol. Când reveni în camera mea, ținea în mână traista de pânză a lui Lucas.

— Cei de la poliție nu mai au nevoie de ea, spuse el, luând loc. Au păstrat carnețelul ca probă, dar, în rest, totul e aici.

Mi-o înmână.

— Lenny s-a gândit că ți-ar face plăcere...

Am luat traista uzată în mâini și am simțit că-mi dau lacrimile. Mirosea a Lucas. Nisip, sare, sudoare, raci...

Am apucat materialul dur și verde și l-am ținut la piept. Nu puteam să vorbesc. Nici măcar să plâng.

Tata se aplecă și mă sărută pe obraz.

— Transform-o în ceva bun, șopti el. Fă-o parte din tine.

Apoi se ridică, îmi spuse: „Noapte bună” și ieși în liniște.

Nu erau prea multe înăuntru. Două tricouri verzi, o pereche de pantaloni verzi, chiloți, sticla lui de apă, o bucată de sfoară, niște cârlige pentru pescuit, un briceag, o mână de pietricele și

scoici și o figurină mică de lemn înfășurată într-o cârpă. Presupun că restul lucrurilor le-a avut în buzunar când a murit sau poate că au fost distruse sau furate când i s-a vandalizat adăpostul din pădure.

Hainele i le păstrez în dulapul meu. Traista de pânză e agățată la ușa din camera mea. Restul nu se află niciodată prea departe. Când stau aici și privesc dincolo de fereastra dormitorului meu, văd bucată de sfoară atârând de un cui din perete, cârligele pentru pescuit aliniate pe raft, briceagul din borcanul cu creioane și pietricelele și scoicile așezate frumos într-o cutie pentru bijuterii din sticlă transparentă. Și vedeam mica figurină de lemn în mâna mea. De obicei o țin pe noptiera de lângă pat, alături de cea care îl reprezintă pe Defer în miniatură, dar deseori mi se întâmplă să o iau și să o țin în mână, nu neapărat uitându-mă la ea, doar ținând-o bine în palmă. Mă ajută să gândesc. Mă liniștește. E un chip sculptat. Ca și cel al lui Defer, nu e finisat, dar e incredibil de frumos. Nu mai înalță de un deget, din lemn de plută, neted și cald, parcă e viu. Am petrecut multe ore analizând figurina, privind atentă fața, ochii mici, nasul perfect, gura ademenitoare, și tot nu știu pe cine înfațișează. Mi se pare că se schimbă de fiecare dată când o privesc. Câteodată sunt sigură că e vorba de mine. Pe mine mă reprezintă. Și, când mă uit la ea, văd ceea ce simt. Dacă sunt fericită, e fericită. Dacă sunt tristă, e tristă. Dacă mă simt singură, așa e și ea. Dar, uneori, nu seamănă deloc cu mine. Ci cu tata. Și oglindește sentimentele lui. E straniu.

Câteodată, de obicei în primele ore ale dimineții, figurina capătă înfațișarea lui Lucas. Când bate vântul sau când tunetul huruie mânios în depărtare sau când pur și simplu nu reușesc să adorm dintr-un oarecare motiv, mă trezesc, mă uit la ceas și, în lumina roșie slabă a ceasului digital, văd chipul lui Lucas privindu-mă de sus, de pe noptieră. Spre deosebire de fața mea sau de a tatei, a lui nu se schimbă niciodată. E mereu aceeași: calmă, liniștită, de o tristețe minunată.

În acest moment, când țin figurina în lumină, ne văd pe toți trei, împreună. Trei chipuri ca unul singur. Nu am mai văzut așa ceva până acum.

E frumos.

Acum e o oră târzie de după-amiază, cam cinci și jumătate. Mijlocul verii. Cald, dar nu foarte tare. Destul de cald pentru pantaloni scurți și tricou. Cerul are acea strălucire argintie minunată, care apare leneș în orele timpurii ale serii, iar în casă e liniște. Dominic s-a întors iar de la facultate și acum, după ce a alergat pe plajă, face un duș. Aud bazinul de apă picurând în pod — *tic, tac, tac... tic, tac, tac... tic, tac, tac...* - precum un ceas nesigur. Jos, îl aud pe tata tastând la calculator în biroul lui. Și din grădină îl aud pe Defer cum roade un os la umbra unui cireș.

Mâine se împlinește un an de când a murit Lucas.

Mă voi trezi devreme, mă voi duce la plajă și voi rămâne acolo o vreme, privind dincolo de mlaștini, așa cum fac în fiecare zi. Probabil că am să ascult vântul și am să spun câteva cuvinte. Poate chiar am să petrec câteva minute în căutarea unei urme de strălucire a aerului colorat, dar știu că nu o voi găsi. Am să stau acolo pur și simplu, inspirând mirosul mării și ascultând valurile care se lovesc ușor de mal, vântul, nisipul fremătând, păsările de mare... și apoi am să mă întorc acasă și am să-mi continui viața.

Asta este.

Trebuie să continui.

Nimic nu se sfârșește.

Notes

[←1]

Punctul (n.tr.)

[←3]

Evenimentele localității (n.tr.)

[←4]

Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals “ Societatea Regală pentru Prevenirea Abuzului contra Animalelor
(n.tr.)

[←5]

Denumire dată automobilelor care au în spate încă o ușă care se deschide prin ridicare. (n.tr.)

[←6]

Caverna (n.tr.)

[←7]

Max Nebunul - film de acțiune din anul 1979 (n.tr.)

[←8]

Pasăre acvatică migratoare, de mărimea unui porumbel (n.tr.)

[←9]

Organizație înființată în anul 1884 și are ca scop prevenirea abuzului contra copiilor (n.tr)

[←10]

Ar trebui să fiu atât de norocoasă. (n.tr)

[←14]

LSD este numele generic pentru acidul lisergic dietilamidă-25. (n.tr.)

[←16]

Paki - termen peiorativ, folosit în Canada și Marea Britanie, care face trimitere la persoane provenind din sudul Asiei sau din subconștientul indian. (n.tr.)

[←19]

Cuțit mare folosit la tăiatul trestiei-de-zahăr în America tropicală (n.tr.)